PHILIP K. DICK

DR. GELECEK

PHILIP K. DICK

DR. GELECEK

"DR. FUTURITY"

ÇEVİREN *Sevil Cerit*

Mart, 2016

NM

PHILIP K. DICK

(D. 16 Aralık 1928 - Ö. 2 Mart 1982)

Amerikalı bilim kurgu roman ve kısa hikâye yazarı. Bazı kitaplarını Richard Phillips ya da Jack Dowland mahlaslarıyla yazmıştır. Hayranları tarafından kısaca PKD olarak adlandırılır.

Hayatının büyük bölümünü Kaliforniya'da geçirdi. Bir plakçı dükkânı işletmesi ve radyoda klasik müzik programları yapması dışında, başlıca uğraşı yazarlık oldu. Kırka yakın bilim-kurgu romanı dışında ana akım romanları da yazdı, ancak pek başarılı olamadı. Ölümünden sonra beş cilt halinde toplanan yüz civarında öyküsü vardır.

Ölümünden önce fazla tanınmayan bir yazar olan Dick'in roman ve kısa hikâyelerini bir kısmı ölümünden sonra senaryolaştırılıp film olarak büyük beğeni kazanmıştır. Bunların arasında en ünlüleri, yönetmen Ridley Scott tarafından Blade Runner adıyla 1982 yılında çekilen Do Androids Dream of Electric Sheep? ve 1965 yılında yazdığı We Can Remember It For You Wholesale öyküsünden yola çıkılarak yönetmen Paul Verhoeven tarafından çekilen 1990 yapımı Total Recall filmleridir. Her iki film yapılmış en iyi bilim-kurgu filmleri arasında yer almaktadır. PKD'nin 1956 yılında yazdığı The Minority Report adlı öyküsü yönetmen Steven Spielberg tarafından 2002'de filme alınmıştır.

Dick'in yazdığı bilim kurgu romanlarını türünün diğer örneklerinden ayıran en önemli özellik, gelecekte gerçekten olması muhtemel olaylarla birlikte toplumsal değişimleri genellikle "çalışan sınıf" çerçevesinde ele almasıdır. Dick toplumsal konuların yanı sıra siyasi ve metafizik konuları da ele almış, romanlarında tekelci şirketler ve otoriter hükümetler bolca yer bulmuştur. Özellikle erken dönem romanları, "gerçeklik" kavramının sorgulanması üzerine kuruludur.

Önemli romanları arasında: Martian Time-Slip (1964, Mars'ta Zaman Kayması), The Penultimate Truth (1964, Sondan Bir Önceki Hakikat), The Three Stigmata of Palmer Eldritch (1965, Palmer Eldritch'in Üç Bilmecesi) ve Ubik (1969) sayılabilir. The Man in the High Castle (1963, Hugo Ödülü sahibi) (Yüksek Şatodaki Adam) romanı birçok eleştirmen tarafından Dick'in başyapıtı olarak gösterilmiştir.

Dick, adı geçen romanlarıyla Amerikan Ulusal Kütüphanesi'nde yer almaya hak kazanan ilk ve tek bilim kurgu yazarı olmuştur.

1

Kuleler tanıdık gelmiyordu. Renkler de öyle. Bir an sarsıcı, kör edici bir korkuya kapıldı – sonra sakinleşti. Soğuk gece havasından derin bir nefes çekip nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Çalılarla, sarmaşıklarla kaplı yamaca benzeyen bir yerdeydi. Yaşıyordu ve gri renkli metal çantası hâlâ yanındaydı. Dikkatle sarmaşıkları koparıp adım adım ilerledi. Gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Şükürler olsun. Tanıdık yıldızlar. Aslında o kadar da tanıdık değil. Gözlerini kapadı ve yavaş yavaş kendine gelinceye kadar olduğu yerde kaldı.

Sonra çantası elinde, yamaçtan inip belki bir mil ilerde bulunan aydınlatılmış kulelere doğru yol almaya başladı.

Neredeydi? Ve neden buradaydı? Birisi onu buraya getirip herhangi bir nedenle bırakıp gitmiş miydi?

Kulelerin renkleri değişti. O, dalgın bir şekilde bu değişimin nasıl olduğunu anlamaya çalıştı. Yolun yansına geldiğinde olayı kavramış sayılırdı.

Bu bir anlamda kendisini daha iyi hissetmesini sağladı. Bu yerde de önceden tahmin edebileceği, tutunabileceği bir şey vardı. Kulelerin üzerinde gemi sürüleri değişen renkleri yansıtarak dönüp duruyor, oradan oraya uçuşuyordu. Ne kadar güzeldi her şey. Tanıdık bir manzara değildi, ama göze hoş geliyordu. Bu da bir şeydi. Değişmeyen şeyler de vardı burada: sağduyu, güzellik ve gecenin geç vaktindeki soğuk kış havası gibi. Adımlarını hızlandırdı, tökezledi ve sonra çalıları iki yana iterek bir anayolun düzgün kaldırımına ulaştı.

Hızla ilerlemeye başladı. Yürürken düşüncelerini başıboş bıraktı. Seslerin ve varlıkların son parçalarını, ansızın ortadan kaybolmuş bir dünyanın son kırıntılarını hatırladı. Duygularına kapılmaksızın olup biteni anlamaya çalıştı.

Kısa bir zaman önce, Jim Parsons işine gitmek üzereydi. Parlak güneşli bir sabahtı. Arabasına binmeden önce karısına el sallamak için bir dakika duraklamıştı.

"Şehirden istediğin bir şey var mı?" demişti karısına.

Mary ön verandada elleri önlüğünün cebinde duruyordu. "Aklıma bir şey gelmiyor sevgilim. Eğer bir şey hatırlarsam, sana ofisine video ile gönderirim."

Ilık güneş ışığında Mary'in saçları, o hafta ev kadınları arasında moda olan ışık saçan kızıl kumral renkte, bir alev bulutu gibi parlıyordu. Yeşil pantolonu ve dar sentetik süveteri içinde ince ve narin görünüyordu. Jim ona el sallamıştı. Güzel karısına, tek katlı tuğla evlerine, malta-taşı döşenmiş patikaya, uzakta yükselen Kaliforniya tepelerine bir defa daha bakmış ve sonra arabasına atlamıştı.

Arabasının San Francisco kuzey kumanda ışınıyla çalışmasına izin vererek yola koyulmuştu. Böyle yapmak özellikle U.S.101 yolunda daha güvenliydi. Hem de daha çabuk. Arabasının yüz mil öteden kumanda edilmesine aldırmıyordu. Onaltı şeritli ana yolda yarış eden bütün arabalar, kendi yönünde gidenler ve Los Angelos'a giden güney anayolunda ters yönde yol alanlar, hepsi uzaktan kumandalıydı. Bu durum kazaları hemen hemen imkansız hale getiriyor ve yol boyunca çeşitli üniversitelerce konması adet olan eğitici levhalardan yararlanılmasını sağlıyordu. Levhaların arkasında kırsal alan uzanıyordu.

Kırsal alan temiz ve bakımlıydı ve Başkan Cantelli sabun, otomobil lastiği ve otel sanayilerini devletleştirdikten sonra göze hoş görünmeye başlamıştı. Dağlan ve vadileri artık reklamlar kirletmiyordu. Westinghouse araştırma okullarının yönetimindeki on kişilik Ekonomik Planlama Kurumu yakında bütün sanayii elinde toplayacaktı. Şüphesiz, konu doktorlar olunca durum farklıydı.

Yanındaki oturma yerinde duran alet çantasına eliyle hafifçe vurmuştu. Sanayi başka bir şeydi, profesyonel sınıflar başka bir şey. Hiç kimse doktorları, avukatları, ressamları ve müzisyenleri devletleştiremeyecekti. Son on yıllık dönemde teknograt ve profesyonel sınıflar yavaş yavaş kontrolü ele geçirmişlerdi. 1998 yılında, iş adamları ve politikacılar yerine, uygun bir şekilde eğitilen bilim adamları–

Bir şey arabayı kaldırıp yoldan uzağa fırlatmıştı.

Parsons, araba baş döndürücü bir şekilde omuzu üzerinde dönüp çalılarla eğitici levhaların içine dalarken, bir çığlık atmıştı. *Uzaktan kumanda başarısızlığa uğramıştı.* Son düşündüğü şey buydu. *Bir müdahale olmalıydı.* Ağaçlar ve kayalar büyüyerek üzerine doğru gelmişti. Plastik ve metalin acı bir feryatla parçalanması ve kendi sesi. Ses ve hareketin karmakarışık gürültüsü. Ardından arabayı plastik bir karton gibi çökerten vuruş. Arabanın içindeki bütün güvenlik aygıtları. Jim onların gecikmiş bir faaliyete giriştiklerini hayal meyal hissetmişti. Vücudunu darbeye karşı yastıklayan, çevresini saran bir şeyler ve yangın önleyici spreyin kokusu...

Dönmekte olan gri bir boşluğa fırlatılmıştı. Yavaşça kendi çevresinde dönerek toprağa ağırlıksız, havada uçan bir madde gibi düştüğünü hatırlıyordu. Her şey yavaşlatılmıştı, hemen hemen durdurulmuş bir film akışı gibi. Acı hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Çok büyük, şekilsiz bir sis onu içine almış gibiydi. Işın yayan bir alan.

Bir tür ışınlama. Uzaktan kumandanın işine karışan bir güç. Bunu anlamıştı – bilinçli son düşüncesi bu oldu. Daha sonra üzerine karanlık çöktü. Gri renkli alet çantasını hâlâ elinde tutmaktaydı.

Anayol ilerde genişliyordu.

Durduğu yere ayarlı olan ışıklar çevresinde yanıp sönüyordu. Sarı ve yeşil noktalardan meydana gelmiş ona yolu gösteren bir şemsiyeydi bu. Yol, karanlıkta kaybolan dallar gibi başka yolların karmaşık ağı içine girdi ve karıştı. Onların yönünü kesin olarak çıkarmak zordu. Karışıklığın ortasında durdu ve anlaşılan onun kullanımı için birdenbire aydınlanmış bir levhayı inceledi. Tanıdık gelmeyen kelimeleri yüksek sesle okudu: "DIR 30c N; ATR 46c N; Bar 100c S; CRP 205c S; EGL 67c N"

N ile S şüphesiz kuzey ve güneyi gösteriyordu. Diğer işaretlerden bir anlam çıkaramadı. C bir ölçü birimi olmalıydı. Burada bir değişiklik olmuştu, artık mil kullanılmıyordu. Manyetik kutup hâlâ bir referans noktası olarak alınıyordu, ama bu onu pek fazla neşelendirmedi.

Yukarıda ve geride yükselen yollarda bir takım araçlar ilerliyordu. Işık damlaları. Bunlar, tıpkı şehrin kuleleri gibi, kendisi ile aralarındaki mesafe değiştikçe farklı renklere bürünüyordu...

Sonunda levhayı incelemekten vazgeçti. Ona daha önceden bildiklerinin dışında yeni bir bilgi vermemişti. Zamanda ileriye gitmişti. Önemli sayılabilecek bir sıçrama. Konuşulan dil, ölçü sistemi, toplumun bütün görünüşü değişmişti.

En alttaki yoldan bir merdivenle yukarıya çıktı. Hızla üçüncü ve sonra dördüncü katlara tırmandı. Şimdi şehri kolaylıkla görebiliyordu. Gerçekten olağanüstüydü. Büyük ve güzel. Çevresinde San Francisco'yu bile çirkinleştiren bacalar ve depolar gibi sanayi kuruluşları yoktu. Şehrin güzelliği nefesini kesti. Gecenin soğuk karanlığında rampada dururken çevresinde uğuldayan rüzgar, gökyüzünde yıldızlar ve hareket eden araçların meydana getirdiği renk damlalarıyla, Parsons bir duygu seline kapıldı. Şehrin manzarası kalbini sızlattı. Güçlenmiş bir şekilde yeniden yürümeye başladı. Morali düzeliyordu. Ne bulacaktı? Ne biçim bir dünyaydı bu? Ne olursa olsun bir çalışma alanı bulabilecekti. Bir düşünce beyninde zafer kazanmış bir tavırla trampet çalıyordu. *Ben bir doktorum. Hem de iyi bir doktor. şimdi eğer başka biri olsaydı...*

Bir doktora her zaman ihtiyaç duyulacaktı. Konuşulan dili – bu alanda her zaman ustalık göstermişti – ve toplumsal adetleri öğrenebilirdi. Kendine bir yer bulmak, buraya nasıl gelmiş olduğunu anlamaya çalışırken yaşamını sürdürmeyi başarmak. Sonunda şüphesiz karısına geri gitmek. Evet, diye düşündü. Mary bu işten hoşlanacak. Onu buraya getirmiş olan güçleri yeniden kullanabilmek, ailesini bu şehre taşımak...

Parsons gri metal çantasını kavrayıp hızla yürüdü. Ve yokuş aşağıya kendisini nefessiz bırakan bir hızla giderken, alttaki kurdeleden bir renk damlası ayrıldı, yükseldi ve doğru onun üzerine geldi. Hiç duraklamadan onun yönüne geliyordu. Ancak yerinde donup kalacak zaman bulabildi, renk hızla üzerine doğru geliyordu ve Parsons onun hedefini şa-

şırmaya niyeti olmadığını anladı.

"Dur," diye bağırdı. Kollan kendiliğinden havaya kalktı. Çılgın gibi büyüyen renge, gözlerini kamaştırıp onu köreden o çok yakınındaki şeye kollarını salladı. O şey geçip gitti ve sıcak rüzgar çevresinden geçerken, ona dikkatle bakan bir yüz seçebildi. Eğlenme ve şaşkınlık gibi karışık duygularla onu süzüyordu. Parsons bir önsezi hissetti. İnanması güçtü, fakat kendi gözleriyle görmüştü. Aracın sürücüsü ezilip öldürülmesine karşı gösterdiği tepkiye şaşırmıştı. Şimdi araç bu sefer daha yavaş geri dönerken, sürücüsü başını çıkarmış Parsons'a bakıyordu. Araç motoru hafifçe mırıldanarak onun yanında durdu.

"Hin?" dedi sürücü.

Parsons kavrayamadan, *ama ben baş parmağımla işaret bile yapmamıştım*, diye düşündü. Yüksek sesle "Niçin beni ezmeye çalıştınız?" diye sordu.

Sesi titriyordu. Sürücü kaşlarını çattı. Değişen renklerde yüzü ilk önce koyu mavi, sonra portakal rengine bürünmüştü; ışıklar yüzünden Parsons gözlerini kapamak zorunda kaldı. Direksiyonun arkasındaki adam şaşılacak kadar gençti. Bir oğlan çocuktan yaşça biraz daha büyük bir delikanlı. Her şey rüyada gibiydi. Daha önce hiç görmemiş olduğu bu delikanlı ilk önce onu ezmeye çalışıyor, daha sonra sakince arabasına binmesini istiyordu. Aracın kapısı geri kaydı.

"Hin," diye yeniledi delikanlı, sert bir sesle değil, fakat nazik bir şekilde konuşuyordu. Parsons fazla düşünmeden sarsak adımlarla arabaya girdi. Kapı hızla kapandı ve araba ileriye fırladı. Hız yüzünden Parsons koltuğun arkasına çarptı. Yanıbaşında delikanlı, Parsons'un anlamadığı bir şeyler söylüyordu. Ses tonuna bakılırsa hâlâ şaşkınlık içindeydi, hâlâ merak ediyordu ve özür dilemek istiyordu. Delikanlı bir taraftan da Parsons'a göz atmaya devam ediyordu. Bu bir oyun değildi, Parsons durumu kavramıştı: bu delikanlı gerçekten onu ezmek, öldürmek istemişti. Eğer kollarını sallamamış olsaydı... Ve kollarını sallar sallamaz delikanlı durmuştu.

Delikanlı gerçekten onun ezilmek istediğini sanmıştı.

2

Yanıbaşındaki delikanlı arabayı rahat bir güven içinde sürüyordu. Şimdi şehre doğru yönelmişlerdi. Delikanlı arkaya yaslandı ve kontrolleri bıraktı. Parsons hakkındaki merakının açıkça arttığı gömülüyordu. Parsons'la yüzyüze gelecek şekilde koltuğunu çevirip onu inceledi. Uzanarak ikisini de daha görünür bir hale getirmesi için arabanın iç lambasını yaktı.

Ve ışığın altında Parsons delikanlıya ilk defa doğru dürüst bakabildi ve gördükleri onu şaşırttı.

Saçlar koyu renk, parlak ve uzun. Cilt kahverengi. Düz ve geniş elmacık kemikleri. Yansıyan ışıkta parlayan badem şeklinde gözler. Gösterişli bir burun. Roma burnu mu?

Hayır, diye düşündü Parsons. Daha çok Hitit. Ve siyah saçları...

Bu adam şüphe yok ki bir çok ırkın karışımıydı. Elmacık kemikleri Moğolları hatırlatıyordu. Gözler Akdenizliydi. Saç büyük olasılıkla Zenci. Cilt renginde, belki alttan alta kırmızımsı kahverengi bir ton vardı. Polonezyalı mı? Delikanlı iki parçalı koyu kırmızı bir rop ve terlikler giymişti.

Gömleğindeki işlemeli bir arma Parsons'un dikkatini çekti. Stilize edilmiş bir kartal. Kartal. EGL. Ve diğerleri. DİR geyik idi. BAR ise ayı. Gerisini tahmin edemedi.

Bu hayvan adlan dizisi ne demek oluyordu? Konuşmaya yeltendi, fakat delikanlı sözünü kesti.

"Whur venıs a tardus?" diye henüz tam olarak gelişmemiş sesiyle sordu. Parsons şaşırıp kalmıştı. Konuşulan dil bildik olmamasına rağmen yabancı da sayılmazdı. Şaşırtıcı bir doğal tını vardı; anlaşılabilecek, fakat tam olarak anlaşılamayan bir şey.

"Ne?" diye sordu.

Delikanlı sorusunu değiştirdi. "Ye kleıdıs novae en sagıs novate. Whur ıccıdı hıst?"

Delikanlının ırksal yapısı gibi, konuştuğu dil de birçok

dilin karmasıydı. Besbelli Latinceye dayanan ve muhtemelen herkesin en çok bildiği kısımların bir araya getirilmesiyle meydana gelmiş yapay bir dil, bir *lingua franca*. Kelimelerin üzerinde düşünerek, Parsons delikanlının onun niçin bu kadar geç vakit dışarıda bulunduğunu ve niçin bu kadar garip giyinmiş olduğunu öğrenmek istediği sonucuna vardı. Ve niçin böyle konuşuyordu? Fakat o anda soruları yanıtlamaya pek niyeti yoktu; kendisinin de bazı sorulan vardı. Yavaş yavaş ve dikkatlice

"Öğrenmek istiyorum," dedi. "Niçin beni ezmeye çalıştın?"

Delikanlı gözlerini kırpıştırıp, duraklayarak konuştu. "Whur ik..." Sesi giderek azaldı. Besbelli Parsons'un söylediklerini anlamamıştı.

Yoksa sözler anlaşılmış, ama soru mu anlaşılmamıştı? İçindeki ürperti artıyordu. Parsons belki sorunun yanıtının apaçık ortada olduğunu düşündü. Herkesin kabul ettiği bir şey. Şüphesiz beni öldürmek istedi. Herkes öyle yapmıyor mu? Korkusunun artmakta olduğunu hissederek, dil engelini aşmaya çalıştı. Söylediklerimin anlaşılmasını sağlayacağım diye düşündü. Ve hemen şimdi.

Delikanlıya "Konuşmaya devam et." dedi.

"Sag?" diye yineledi delikanlı. "Ik sag yer, ye meinst?"

Parsons başıyla doğruladı. "Evet, öyle," dedi. Gittikçe şehre yaklaşıyorlardı. "Anladın dediğimi." İlerleme sağlıyoruz diye düşündü asık bir yüzle. Delikanlı duraklıya duraklıya konuşmasını sürdürürken, onu elinden geldiği kadar dikkatle dinlemek üzere kendini toparladı. İlerleme sağlıyoruz, ama acaba vakit yeterli olacak mı, diye düşündü.

Geniş bir köprü arabayı şehri çeviren hendeğin üzerinden karşı yakaya geçirdi. Parsons'un kısa bir göz atışıyla görebildiği kadarıyla bu tamamen süsleme amacıyla yapılmış bir hendekti. Gittikçe artan sayıda ve oldukça yavaş ilerleyen arabalar ve yaya yürüyen kişiler görülmeye başladı. Kalabalığı, rampalar boyunca hareket eden, kulelere giren çıkan ve yan yollara tırmanan çok sayıda kişiyi seçebiliyordu. Gördüğü herkes ona genç görünüyordu. Yanı başında

oturan delikanlı gibi. Ve onların da koyu renk ciltleri, yassı elmacık kemikleri ve robları vardı. Çeşitli amblemler gördü. Hayvan, balık ve kuş armaları.

Niçin? Toplum totem kabilelerine göre mi örgütlenmişti? Yoksa değişik ırklara göre mi? Yoksa şu anda süregelen bir festival mi söz konusuydu? Fakat fiziksel olarak birbirlerine benziyorlardı, bu durum her amblemin ayrı bir ırkı temsil ettiği teorisini bir yana bırakılmasına neden oldu. Nüfusun rastgele bir bölünmesi mi?

Oyunlar mı?

Erkek ve kadın, hepsinin saçları uzun, örgülü ve arkadan bağlıydı. Erkekler kadınlara göre daha iri yapılı idiler. Sert hatlı burun ve çeneleri vardı. Kadınlar gülüşerek, gevezelik ederek hızlı hızlı yürüyorlardı, parlak gözlü, çekici ve kabarık dudaklı kadınlar. Ama çok genç, hemen hemen çocuk yaşta. Neşeli, güler yüzlü delikanlılar ve genç kızlar. Bir kavşakta asılı duran bir lamba bu dünyada şimdiye kadar görmüş olduğu ilk beyaz ışığı verdi. Onun çıplak ışığında, hem erkeklerin hem kadınların dudaklarının kırmızı değil siyah renkte olduğunu gördü. Böyle görülmelerinin nedeni ışık değildi, fakat yine de boya olabilirdi bu. Mary de, moda olan saç boyalarını kullanmayı severdi.

Her şeyi olduğu gibi gösteren bu ilk ışıkta, yanındaki delikanlı da ona yeni bir ifadeyle bakıyordu. Arabayı durdurmuştu.

Delikanlı "Agh," diye bir ses çıkardı. Yüzündeki ifade apaçık ortadaydı. Geri çekilerek arabanın sürücü kapısına doğru büzüldü. " Ye–" dedi kelimeleri bulmak için kekeleyerek ve sonunda boğulurcasına "Ye bist sick" diye bağırdı, bunu o kadar yüksek sesle yapmıştı ki yoldan geçen bazı kişiler başlarını çevirip baktılar.

Bu kelime Parsons'un kullandığı dilin bir kalıntısı idi. Bir yanlışlık olamazdı. Sesin tonu ve delikanlının yüz ifadesi herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırıyordu.

"Ne hastası?" dedi Parsons sinirli ve savunmaya çekilmiş bir şekilde." Sana şunu kesin olarak söyleyebilirim ki–"

Delikanlı onun sözünü kesip makinalı tüfek ateşi gibi

bir sürü soru yöneltti. Bazı kelimeler –yeterli sayıda– anlaşılabiliyordu. Sonunda konuşma düzenini kavramaya başlıyordu. Çıkardığı sonuç şu oldu: delikanlı onu ilk defa açıkça görmüş olduğundan, nefret ve tiksinti duygularına kapılmıştı. Parsons elinden bir şey gelmeksizin otururken, kendisine karşı yapılan suçlamalar heyecanlı bir konuşmaya dönüşmüştü. Arabanın dışında da bir grup insan dinlemek için toplanmıştı.

Parsons'un yanındaki kapı kayarak açıldı. Delikanlı kontrol panosundaki bir düğmeye basmıştı. Parsons dışarıya atılıyorum, diye düşündü. İtiraz eder bir şekilde konuşmayı bir kere daha kesmeye çalıştı.

"Buraya bak," diye başladı. O noktada sustu. Arabanın dışında kaldırımda duran ve ona bakan kişilerin yüzünde de aynı ifade vardı. Aynı korku ve dehşet. Delikanlının hissettiği aynı tiksinti. İnsanlar kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Parsons bir kadının elini kaldırdığını ve arkasında olup da iyice göremeyen kişilere bir şey işaret ettiğini gördü. Kadın kendi yüzünü gösteriyordu.

Sorun beyaz derim, diye düşündü Parsons.

Olayı kavramıştı. "Beni burada mı bırakacaksın?" diye sordu delikanlıya ve mırıldanmakta olan kalabalığı gösterdi. Delikanlı duraksadı. Parsons'un sözlerini tam olarak kavramasa bile, anlamını sezebiliyordu. Parsons'u daha iyi görebilmek için itişip kakışan kalabalıkta düşmanlık vardı, delikanlı bunu gördü; hem o, hem Parsons kızgın ses tonlarını işitmiş ve dalgalanmanın belli bir amacı olduğunu anlamışlardı.

Bir vınlama sesiyle, Parsons'un yanındaki kapı kayarak kapandı ve o hâlâ arabanın içindeyken kilitlendi. Delikanlı öne eğilerek arabanın kontrollerini yakaladı ve araba hızla ileriye fırladı.

"Teşekkürler," dedi Parsons. Delikanlı ona yanıt vermeksizin, hatta dikkat bile etmeksizin arabaya hız verdi. O sırada bir tırmanma rampasına gelmişlerdi. Araba rampayı hızla tırmandı ve düzlüğe çıktı. Delikanlı bir gözü dışarda, arabayı hemen hemen duracak kadar yavaşlattı. Parsons sol taraflarında daha az aydınlatılmış bir bulvar gördü. Araba o

yöne doğru ilerledi ve yarı karanlık bir yerde durdu. Burada yapılar daha yoksul ve daha az süslü görünüyordu. Ve ortalıkta kimseler yoktu.

Kapı yeniden kayarak açıldı.

Parsons, "İşte buna teşekkür edilir," diyerek sarsak adımlarla dışarıya çıktı.

Delikanlı kapıyı kapadı ve sonra araba hızla fırladı ve gözden kayboldu. Parsons kendini tek başına ayakta hâlâ bir şeyler söylemeye veya bir soru sormaya – hangisi olduğunu bilmiyordu – çalışırken buldu. Aniden araba yeniden ortaya çıktı. Yavaşlamadan hızla yanından geçip gitti. Bir kere daha sıcak egzoz gazını onun üzerine soluyarak ve parlak ışıklarından kaçmak için Parsons'u geriye doğru atarak. Arabadan bir şey uçtu ve Parsons'un ayaklarının dibine çakıldı.

Alet çantası. Onu arabada bırakmıştı.

Karanlık bir köşeye oturup alet çantasını açtı, içindekileri gözden geçirdi. Ortada kırılmış veya zarar görmüş bir şey yok gibi görünüyordu. Tanrıya şükür.

Delikanlı bereket versin onu bir depolama bölgesinde bırakmıştı. İnsanların girip çıkması için değil de, normalden büyük boydan araçlar için yapılmış kocaman kapıları olan yapıların heybetli bir görüntüsü vardı. Çevredeki kaldırımda gölgeler içinde bir çöp yığını gördü.

Yazılı bir kağıt parçasını yerden aldı. Görünüşe göre politik bir broşürdü bu. Birisini veya bir partiyi suçlayan. Anladığı bazı kelimeler vardı. Sözdizini kolay görünüyordu. Dil, yaygın olmamakla birlikte arada sırada görülen İngilizce kelimelerle İspanyolca veya İtalyanca'ya doğru meyletmiş görünüyordu. Onu yazılı görmek, anlamasını daha da kolaylaştırdı. Okumak zorunda kalmış olduğu Rusça ve Çince tıbbi metinleri, altı ayrı dilde özet veren ayda iki kere yayınlanan dergiyi hatırladı. Doktorluk mesleğinin gerekleri. La Jolla üniversitesinde sadece Almanca, Rusça, Çince değil, aynı zamanda da günlük hayatta önemli bir dil olmayan fakat geleneksel olarak öğrenmeleri zorunlu tutulan Fransızca'yı da okumak zorunda kalmıştı. Karısı da bir kültürel kazanç olsun diye klasik Yunanca öğrenmiş bulunmaktaydı.

Her neyse, artık sorun kalmadı diye düşündü. Bunların bir tek yapay dilleri vardı. Hepsi bu işte.

Bana gerekli olan şey saklanacağım bir yer diye düşündü. Durum değerlendirmesi yapacağım sakin bir köşe, daha çok güvende olacağım bir yer. Çevresindeki karanlık ve sessiz yapılar terkedilmiş görünüyordu.

Sokağın bitiminde bir takım ışıklar, insanların küçük ve uzaktan görünen şekilleri, gece vakti de iş yapmak için açık olan bir ticaret bölgesinin varlığını gösteriyordu. Bir yükleme platformunun yanına yığılmış kutuların arasından dikkatle yürürken, yolunu aydınlatan tek şey sönük bir sokak lambasıydı. O sırada içlerinden boğuk bir öğütme sesi gelen bir sıra çöp bidonuna çarptı. Bidonun üzerinden sarkan çöp kımıldamaya başladı ve Parsons bidonlara çarpmakla onların içindeki mekanizmayı çalıştırmış olduğunu anladı. Besbelli bu işin aslında otomatik olması gerekiyor, içine çöp konar konmaz öğütmeye başlıyordu; fakat anlaşılan bakımsız bir durumdaydılar.

Beton basamaklar aşağıda bir kapıya iniyordu. Parsons merdivenlerden inip kapının paslı tokmağını denedi. Beklediği gibi kilitliydi. Burası bir depo olmalıydı. Yan karanlıkta diz çökerek alet çantasını açtı ve cerrahi paketini çıkardı. Paketin içinde enerji gücü de bulunmaktaydı ve Parsons onu harekete geçirdi. Başlıca aletler acil ameliyatlar için yeterli ışık verecek şekilde aydınlandı. Bir kesici bıçağını hareket ettirici sapa ustaca taktı ve sağlamlaştırdı. Bıçak hafif bir ses çıkararak kapının kilidini kesti. Sesi örtmek için alete yakın duruyordu. Bıçak boşlukta döndü; kilit kapıdan ayrılmıştı. Aceleyle cerrahi aletlerini parçalara ayırdı ve onları alet çantasına geri tıktı. İki eliyle yavaşça kapıyı itti. Kapı menteşelerinin üzerinde gıcırdayarak açıldı. İşte, diye düşündü. Saklanacak bir yer.

Çantasında yanıkların tedavisinde kullanmak üzere bazı cilt preparatları vardı. Çoktan zihninde cildine daha koyu bir renk vermek için hangi aseptik spreylerini kullanacağına karar vermişti. Deri rengini diğerlerinkinden farklı olmayacak şekilde...

Aniden içine girdiği parlak ışıkta gözlerini kırpıştırarak durdu. Burası hiç de terkedilmiş bir depo değildi. İçerde onu ılık bir hava ve yemek kokuları karşılamıştı. Adamın biri, bir kadının içkisini doldurma işini yanda bırakmış elinde şişeyle ayakta duruyordu. Karşısında yedi-sekiz kişi vardı. Bazıları iskemlelerde oturuyorlar, bir çift ayakta duruyordu.

Görünüşe göre kilidi keserken onun farkına varmışlar, dışarıda çalışırken çıkarmış olduğu sesi duymuşlardı. Adam yeniden kadının içkisini doldurmaya başladı. O sırada alçak sesli bir mırıltı yeniden yükseldi. Varlığı –giriş şekli– bu insanları pek rahatsız etmemişe benziyordu. Parsons'un yakınında oturan bir kadın ona bir şeyler söylüyordu. Kelimelerin müziksel akışı bir çok kez tekrarlandı.

Fakat Parsons söyleneni anlayamadı. Kadın sinirlenmeden gülümsedi ve bu defa daha ağır bir şekilde konuşmaya başladı. Önce bir kelimeyi, daha sonra bir başkasını kavradı. Kadın ona kesin bir dille, fakat nazikçe, kapının kilidini yerine takma işinin ona ait olduğunu söylüyordu.

"Ve lütfen onu kapayın" diye sözlerini bitirdi "Kapıyı."

Kendini aptal gibi hissederek, geriye uzandı ve kapıyı itip kapadı.

Şık giyimli bir delikanlı ona doğru eğilerek, "Biz senin kim olduğunu biliyoruz," dedi.

Hiç olmazsa, Parsons söylenen şeyin bu olduğunu sandı.

"Evet," dedi başka bir adam. Bir çoğu başını salladı. Kapının yanındaki kadın

"Sen... ...sın," dedi. Kullanılan kelimeden bir anlam çıkaramadı. Tamamıyla yapay bir tını vardı, bir konuşma dilinden çok argoya benziyordu.

"Bu doğru," diye bir başkası karşılık verdi. "Sen O'sun."

"Fakat bu umurumuzda bile değil," dedi bir oğlan.

Hepsi bu sözleri onayladı.

"Çünkü," diye sürdürdü oğlan, beyaz dişleri parlayarak, "biz burada değiliz."

Koro şeklinde bir onaylama oldu.

"Hayır, hiç bir şekilde burada değiliz." Narin yapılı bir kadın "Bu bir hayal," dedi. "Hayal," diye iki adam yineledi.

Parsons titrek bir sesle, "Ben kimim dediniz?" diye sordu.

"Bu yüzden korkmuyoruz," dedi, içlerinden biri veya Parsons böyle söylediğini sandı.

"Korkmak mı?" Bu kelime hemen dikkatini çekmişti.

"Bizi yakalamak için geldin," dedi bir kız.

"Evet," diye hepsi onayladılar, belirgin bir hoşnutlukla başlarını aşağı ve yukarı sallayarak, "Ama bunu yapamazsın."

Parsons, *Benim başka biri olduğumu sanıyorlar*, diye düşündü.

"Dokun bana," dedi kapının yanındaki kadın. İçkisini bıraktı ve iskemlesinden kalktı. "Ben gerçekten burada değilim."

"Hiç birimiz burada değiliz," diye bir çoğu onayladı. Dokun ona. Hadi."

Parsons taş gibi kesilmiş olduğu yerde kaldı. *Anlayamıyorum*, diye düşündü. *Anlayamıyorum işte.*

"İyi öyleyse," dedi kadın. "Sana ben dokunacağım. Elim seninkinin içinden geçecek."

"Tıpkı hava gibi," dedi adamın biri mutlu bir şekilde.

Kadın ince, koyu renkli parmaklarını onun koluna doğru yavaş yavaş yaklaştırdı. Gülümseyerek, gözleri neşeyle pırıl pırıl, parmaklarını onun kolunun üzerine koydu. Parmakları içinden geçmedi. Kadının ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Oh," diye fısıldadı.

Oda sessizleşmişti. Hepsi birden ona bakıyordu.

Sonunda adamların biri hafif bir sesle "Bizi gerçekten buldu," dedi.

"O gerçekten burada," diye mırıldandı bir kadın, gözleri korkudan çılgın gibiydi. "Burada bizim olduğumuz yerde. Bodrum katında."

Şaşkın bir şekilde gözlerini Parsons'a diktiler. Onun da yapabileceği tek şey onlara geri bakmaktı.

3

Ürkütücü bir sessizlikten sonra içlerinden bir kadın bir iskemleye yığıldı ve "Biz senin Fingal sokağında olduğunu sanıyorduk," dedi. "Fingal sokağına bir projeksiyon yollamıştık."

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu bir adam. Henüz tam olarak olgunlaşmamış sesleriyle hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

Gürültü içinde geçen konuşmanın önemlice bir kısmını anladı. Gizli bir toplantı. Buradaki depolama bölgesinde. Gözden uzak olduklarına o kadar emindiler ki gelişinin farkına zamanında varamamışlardı.

Shupo. Onun için kullandıkları kelime buydu. Parsons dikkatli bir şekilde

"Ben *Shupo* değilim." dedi. *Shupo* her ne demekse. Hemen canlandılar. Bütün gözler onun üzerinde toplandı, siyah, iri ve genç bakışlı gözler.

Adamın biri acı bir şekilde "Başka kim kapıları deler." dedi.

Kızın biri "Sadece delmekle kalmıyor," dedi. "Maskesi de var." Hepsi birden başlarını salladılar. Endişelerine kızgınlıkta karışmaya başlamıştı.

"O inanılmaz beyaz maske," dedi kızın biri.

"Bizim de maskemiz vardı," dedi bir adam. "Geçen sefer."

"Çoğu zaman," dedi bir başkası, "dışarıya çıktığımız zaman biz de maske takıyoruz."

Parsons görünüşe göre yasadışı iş gören marjinal ve gizli bir gruba çatmıştı. Komplo düzenleyen, muhtemelen politik...ve tehlike içinde. Hiç şüphesiz ona karşı bir tehdit oluşturacak durumda değillerdi. Şansım iyi gidiyor, diye düşündü.

Adamın biri, "Gerçek yüzünü görelim." dedi. Şimdi hepsi giderek artan bir kızgınlıkla bağrışıyorlardı.

"Bu benim gerçek yüzüm," dedi.

"Böyle *beyaz* mı?"

"Konuşmasını da bir dinleyin," dedi bir başkası. "Konuşma özürlü."

"Kısmen de sağır," dedi bir kız. "Bu yüzden söylenenlerin yarısını anlamıyor."

"Gerçek bir *Quivak*," dedi bir delikanlı alaycı bir sesle. Ufak, sivri suratlı bir genç sallanarak Parsons'a doğru yürüdü. Hor gören bir ifadeyle ve imalı bir sesle ağır ağır konuşarak Parsons'un yüzüne yaklaşıp "Hadi bitirelim şu işi," dedi. Sağ başparmağını havaya kaldırdı.

"Kes onu," dedi bir kız gözlerinde şimşekler çakarak. O da sağ başparmağını kaldırdı. "Hadi. Hemen kes onu."

Demek böyle, diye düşündü Parsons. Bu toplumda politik suçlular sakat bırakılıyorlar. Eski çağlarda görülen bir cezalandırma. Derin bir tepki duydu. Vahşet... ve bu hayvan totemleri. Kabilelere geri dönüş. Otoyolda ölmek istediğimi sanan o oğlan. Beni ezmeye çalışan ve kaçmaya çalıştığım zaman şaşkınlık duyan o kişi. Oysa şehir bana çok güzel görünmüştü, diye düşündü. Odanın köşesinde hiçbir şey söylemeden içkisini yudumlayan ve olanları seyreden bir adam duruyordu. Koyu renkli ve sert hatlı yüzünde alaycı bir ifade vardı; içlerinde heyecanını kontrol altında tutabilen tek kişi oydu. Parsons'a doğru ilerledi ve ilk defa konuştu.

"Burada kimseyi bulmayı beklemiyordun," dedi adam, "Burasının boş bir depo olduğunu sanıyordun."

Parsons başını sallayarak onayladı.

"Seninki gibi bir deri rengi, bildiğim kadarıyla, çok bulaşıcı bir vebanın sonucudur," diye sürdürdü adam. "Fakat sen sağlıklı görünüyorsun. Ayrıca gözlerinin de renksiz olduğunu farkettim."

"Mavi," diye düzeltti bir kız.

"Bu renksiz demektir," diye sürdürdü tıknaz yapılı adam. "Benim en çok ilgimi çeken şey giysilerin. Sanırım 1910 yılı."

Parsons dikkatli bir şekilde, "Daha çok 2010," dedi.

Adam hafifçe gülümsedi, "Yine de tahmin fazla uzak sayılmaz."

"Hangi zamandayız?" diye sordu Parsons.

Adamın siyah gözleri parladı. "Ah," dedi. Gruba dönerek konuşmaya başladı, "Tamam, dostlar," dedi, "durum sizin sandığınızdan daha az tehdit edici. Burada zaman konusunda başka bir acayiplikle karşı karşıyayız. Kapıyı yeniden kilitlemeyi ve sonra oturup sakinleşmeyi öneriyorum." Parsons'a döndü, "2405 yılındayız. Sen karşılaştığım ilk insan örneğisin. Şimdiye kadar hep *maddeler* söz konusuydu. Sapmalar. Doğal ama hilkat garibesi olarak görülen şeyler. Sokağa yağan soyu tükenmiş cinsten kurbağalar gibi. Bunlar bilim adamlarımız için bazı ipuçları sağlıyorlar. Taşlar. Çerçöp. Ufak tefek şeyler. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Parsons duraksayarak.

Adam omuz silkti. "Fakat nedenini kim bilebilir? "Yeniden ona gülümsedi. "Adım Wade," dedi. "Senin ki?"

"Parsons."

"Selam," dedi Wade, açık avucunu kaldırarak. "Veya nasıl yapıyordunuz? Burunlar mı? Önemli değil. Partimize katılmak ister misin? Eğlence değil, ama başka işe yarıyor."

"Politik," dedi Parsons. "Evet, toplumu değiştirmek için – anlamak için değil. Burada şef benim. Sizin kullandığınız eski kelime neydi? Hacre mi? Höcre mi?"

"Hücre," dedi Parsons.

"Çok doğru," dedi Wade. "İnsan vücudunda olduğu gibi. Programımızı dinlemek ister misin? Senin için bir anlam taşımasına imkan yok. Ama bizim için belli bir tehlike söz konusu."

"Dışarda başım derde girdi," dedi Parsons. "Benim için de orada tehlike var." Yüzünü gösterdi. "Hiç olmazsa rengim üzerinde çalışmam için bana zaman verin."

"Beyaz ırk," dedi Wade, kelimeyi somurtuk bir yüzle ağzının içinde yuvarlayarak. "Bana yarım saat verin," dedi Parsons gergin bir şekilde.

Wade koluyla bir işaret yaptı. "Konuğumuz ol." Parsons'a dikkatle baktı. "Bizim katı standartlarımız vardır. Belki uyum sağlayabilirsin. Ne yazık ki hiç orta nokta yok. Dikkate alınmayan ortalama değer kanunu gibi bir şey bu."

“Başka bir deyişle,” diyerek söze girdi Parsons. Gerginliğinin ve tepkisinin arttığını hissediyordu. “ Bütün ilkel toplumlarda olduğu gibi. Yabancı biri insan yerine konmaz. Görüldüğü anda öldürülür, öyle değil mi? Tanıdık olmayan herhangi bir şey.” Elleri titriyordu; Bir sigara çıkarıp sakinleşmeye çalışarak onu yaktı. “Senin totemin,” dedi Wade’ye göstererek. “Kartal. Kartala ait özelliklere mi değer veriyorsun? Acımasız olma ve hızlı hareket etme?”

“Tam anlamıyla öyle sayılmaz,” dedi Wade. “Bütün kabileler ortak dünya görüşünde birleşmişlerdir. Bizler kartallar hakkında hiçbir şey bilmeyiz. Kabile adlarımız bize H Savaşını izleyen karanlık çağdan miras kalmıştır.”

Parsons diz çökerek alet çantasını açtı. Olabildiği kadar hızla cilt spreylerini dizdi. Wade ve diğerleri onu kısa bir süre seyrettiler ve sonra ilgilenmekten vazgeçtiler. Konuşmalar yeniden başladı. Parsons, kısa süreli dikkat verme, diye düşündü. Tıpkı çocuklar gibi. Gibisi fazla. Gerçekten çocuklar. Henüz yirmi yaşın üzerinde kimse görmemişti. En olgun tavırlı olan Wade bile lise onuncu sınıftan sol eğilimli bir öğrencinin ağır başlı ve çok bilmiş kendini beğenmişliğini sergiliyordu. Şüphesiz şimdiye kadar görmüş oldukları gerçek bir örnekleme sayılmazdı. Bu grup, otoyoldaki oğlan...

Kapı ansızın açıldı. İçeriye bir kadın girdi. Parsons’u görünce durdu. “Oh,” diye güçlükle soluk aldı. Siyah gözleri şaşkınlıktan büyümüştü. “Kim...?”

Wade onu selamladı, “Icara. Bu hastalık değil. Bu o kurbağalardan biri. Parsons adında bir sapma.” Parsons’a döndü, “Bu benim aftosum? Mamam? Büyük ve iyi arkadaşım? Kızım.”

Kadın sinirli bir şekilde başıyla onayladı. Bir kucak dolusu paketi elinden yere bıraktı. Diğerleri hemen bunları topladılar. “Niçin senin rengin tebeşir rengi?” diye sordu kadın, ince yapılıydı; siyah dudakları kaygı ile bükülmüştü. Parsons’a doğru eğilmiş hızlı hızlı nefes alıyordu.

“Benim zamanımda,” dedi Parsons güçlükle, “bizler beyaz, sarı, kahverengi ve siyah renkli ırklara ayrılmıştık. Aynı türün içinde farklı alt ırk gruplan vardı. Daha sonraki bir

zamanda bir birleşme olduğu apaçık ortada."

Icara'nın biçimli burnu kırıştı. "Farklı mı? Ne kadar kötü. Üstelik senin konuşman da çok bozuk. Hatalarla dolu. Kapı niçin açık duruyor?"

"O kiliti kesti." Wade içini çekti.

"O halde onu onarmak zorunda," dedi kadın duraksamadan. Bir taraftan onun yanıbaşında eğilmiş yaptıklarını seyrederken, "O gri kutu ne?" diye sordu. "Niçin o tüpleri açıyorsun? Zamanda geriye mi gideceksin? Biz de seyredebilir miyiz?"

"Kendisini spreyliyor," dedi Wade. "Daha koyu renge." Kadın öne doğru eğilip nazik bir şekilde burnunu çekerken, parlak koyu renk saçları Parsons'a daha da yakınlaştı. Ona alçak bir sesle "Kokunla da ilgili bir şeyler yapmalısın," dedi.

"Ne?" dedi Parsons oldukça sarsılarak.

Kadın onu inceleyerek, "Kötü kokuyorsun," dedi. "Küf gibi." Diğerleri bunu duyup koklamak ve daha sonra fikirlerini söylemek için yaklaştılar. Adamın biri "Daha çok sebze gibi," dedi. "Belki giysilerinden dolayıdır. Bitkisel lif olabilir."

"Biz yıkanırız," dedi Icara.

Parsons kızgınlıkla," Biz de yıkanırız," diye yanıtladı.

"Her gün mü?" Geri çekildi. "Bana kalırsa kokan sen değilsin, giysilerin." Deri rengini spreylerken onu dikkatle izledi. "Şimdi daha iyi oldu," dedi. "Tanrım bir solucana benziyordun. İnsan–"

"İnsana benzemiyordum," diye alaycı bir sesle cümleyi tamamladı Parsons.

Ayağa kalkan Icara, "Anlayamıyorum," dedi Wade'ye. "Yani büyük bir sorun yaratacak. Ruh Kübü'nün işleyişi bozulacak. Yaşam Pınarıyla nasıl uyum sağlayabilir? Çok farklı, her neyse, bizim bu işe ayıracak vaktimiz yok. Toplantıya devam etmek zorundayız. Üstelik kapımız açık duruyor."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu Parsons. "Kapı mı?" dedi kadın.

"Farklı olmak?"

"Şüphesiz, kötü bir şey. Eğer farklı isen, bir yere ait ola-

mazsın. Fakat öğrenebilirsin. Wade sana uygun giysiler verecek. Düzgün bir şekilde konuşmayı öğrenebilirsin. Hem bak, senin şu boyaların iyi iş görüyor." Ona umut verecek bir şekilde gülümsedi.

"Asıl sorun," dedi Wade, "uyum sağlamaktır. Onun öğrenmesi imkansız. Bebekken edindiğimiz temel kavramlardan haberi yok." Parsons'a bir kaşını kaldırarak sordu. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz iki," dedi Parsons. Yüzünü, ensesini, ellerini ve kollarını spreylemeyi hemen hemen bitirmişti; şimdi gömleğini çıkarıyordu.

Wade ile Icara bakıştılar. "Aman tanrım," dedi Icara. "Gerçek mi? Otuz iki mi?" Konuyu değiştirmek amacıyla sorduğu belliydi. "Şu küçük akıllı kutu da ne? Ve şu içindeki şeyler?"

"Benim aletlerim," dedi Parsons. Artık gömleğini çıkarmıştı. "Ya listeler ne olacak?" dedi.

Wade kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Hükümet bundan hoşlanmayacak." Başını salladı. "Kabilelerin hiçbirine alınamaz, istatistikleri bozacak."

Parsons açık alet çantasını Wade'nin önüne doğru sürdü. "Bak," dedi sertçe, "senin kabilelerin umurumda bile değil. Bunları görüyor musun? Bunlar İkibin altıyüz yıl içinde geliştirilmiş en iyi cerrahi aletler. Sizin tıbbi çalışmalarınızın ne kadar iyi veya ne kadar gelişmiş olduğunu bilmiyorum, fakat geçmişe veya kendi zamanıma ait bütün kültürlerde iddialıyım. Sahip olduğum bilgi ve yetenekle her yerde değerli sayılabilirim. Başka hiçbir şey bilmesem de bunu biliyorum. Benim tıbbi bilgim bana her zaman bir yer sağlayacaktır."

Icara ve Wade boş gözlerle bakıyorlardı. "Tıbbi bilgi mi?" diye kekeledi Icara. "Nedir bu?" Parsons dehşete düşerek, "Ben bir doktorum," dedi. "Sen bir –sin," dedi Icara kelimeyi arayarak. "Tarih kasetinde görmüş olduğum o şey neydi? Simyacı mı? Hayır, o daha eski döneme aitti. Sihirbaz mı? Bir doktor sihirbaz mıdır? Yıldızların hareketini incelemek ve ruhlara danışmak gibi şeylerle geleceği önceden haber mi verir?"

"Çok aptalca," diye mırıldandı Wade, "ruh diye bir şey yoktur." Parsons bu arada göğsünü, omuzlarını ve sırtını spreylemişti; olabildiğince hızla gömleğini yeniden ilikledi. İnce sprey tabakanın kurumuş olduğunu umuyordu. Ceketini giydi, aletlerini çantanın içine tıktı ve yan açık kapıya doğru yöneldi.

"*Salvay, amicus*," dedi Wade. Sesi karamsardı. Parsons kapıda durup konuşmak için döndü. Fakat kapı kendiliğinden hızla yana kaydı. Düşer gibi oldu, yalpaladı. Kendini toparladığında onu neşeyle süzen, ağzı kulaklarında alaycı küçük bir surat gördü. Bir çocuk, diye düşündü. Çocuğa benzeyen dehşet verici bir şeydi bu. Aynısından bir sürü daha vardı, hepsi aynı şık yeşil kepi giymişti. Bir ortaokul müsameresi giysisi. İlk çocuk ona metal bir tüp doğrultarak cırlak bir sesle bağırdı.

"*Shupo!*"

İlk *Shupo*'yu tekmelemeyi başardı. Ayağının ucuyla onu kavrayıp havaya kaldırdı. Çocuk giriş yolundan yükselen beton duvara çarparken bile hâlâ cırlamayı sürdürüyordu. Fakat ona tekme attığı sırada, diğerleri tırnaklarıyla onu parçalayarak, bacaklarının arasından, üzerinden, üstünden tırmanıp toplantı odasına akın etmişlerdi. Kollarıyla yüzünü koruyup basamaklardan sokağa doğru yolunu yararak açtı.

Aşağıda *Shupo*'lar tıpkı zehirli yeşil eşek arılan gibi kapıya salkım salkım üşüşmüşlerdi. İçeride neler olup bittiğini anlayamıyordu; gördüğü tek şey sırtlarıydı ve onların bağırışlarından başka bir şey duyamıyordu. Politik grubu tuzağa düşürmüşlerdi. Onunla ilgilenmiyorlardı. İlgilenseler bile, onu yakalamaya ayıracak zamanları yoktu. Derken *Shupo*'ların araçlarını gördü. Bir çoğu sokağa giriş ve çıkışı önlemek amacıyla yerleştirilmişti. Belki kilitsiz, yan açık kapıdan dışarıya sızan ışık normal kontrollerini yapan devriyelerin dikkatini çekmişti. Veya Icara adlı kadını takip etmiş olabilirlerdi. Bilmiyordu. Başlangıçtan bu yana onu bile takip etmiş olabilirlerdi.

Baş parmaklarını kaybediyorlardı, öyle mi? Hem de gönül rızasıyla? Seslere bakılırsa, grup boyun eğmeye karar

vermiş gibi görünmüyordu; gürültü gitgide artıyordu. Eğer *Shupo*'ları buraya ben getirdi isem, diye düşündü. O zaman ben sorumluyum. Kaçamam. Bir an duraksadı, sonra geri döndü.

Merdivenin dibindeki karanlıklarda dalgalanan kitleden iki adet tam gelişmiş şekil koparak ortaya çıktı. Bir erkekle bir kadın güçlükle soluk alarak yukarıya tırmanmaya uğraşıyorlardı. Yüzlerinde parlayan kan damlalarını dehşetle gördü. Olay başparmakla sınırlı değil diye düşündü. Kavga ediyorlar ve orada bitmiyor. Bu bir özveri, ama başaramazlarsa, o zaman – yaşamları mı? Wade olan adam ona boğuk bir sesle "Parsons," diye bağırdı. Kolları havadaydı. Kızı basamaklardan yukarıya doğru itmeye çalışıyordu. *Shupo*'lar her tarafını sarmışlardı. "Lütfen," diye seslendi, gözleri kör gibiydi. Acı çektiği belliydi.

Parsons geri geldi. Merdiven boşluğundan aşağıya eğilip, iki ayağını sımsıkı yere basarak kızı tuttu.

Geriye düşen Wade yeniden ortadan kayboldu, *Shupo*'lar tarafından karanlık ve gürültünün içine çekilmişti. Kan, diye düşündü Parsons, kan peşindeler. Kızı kendisine doğru çekerek, soluk soluğa merdivenlerden çıkmaya çalıştı; sendeleyerek sokağa erişti.

Kızın vücudundan akan kan, Parsons'un bileklerinden damlıyordu. Parsons yürürken kızın ılık, yumuşak vücudu ona daha çok yanaşmıştı. Kızın başı sallanıyordu. Bağı çözülmüş parlak saçları dağılmıştı. Kız Icaraydı.

Sürpriz sayılmaz, dedi sersemlemiş bir şekilde. Politikadan önce aşk gelir. Sokağın karanlığında zorlukla soluk alan Parsons, giysileri yırtık bir şekilde, Wade'nin aftosunu veya kızını veya her neyse onu taşıyarak gidiyordu. Soyadları var mı? diye sordu kendi kendine.

Kavganın gürültüsü yoldan geçenlerin dikkatini çekmişti. Çevrede heyecanla bağrışan insanlar toplanmıştı. Bunlardan birkaçı, Parsons kendinden geçmiş kızı taşırken dikkatle onu süzdüler. Kız ölmüş müydü? Hayır. Kızın kalp atışlarını duyabiliyordu. Yoldan geçenler ters yöne, yani kavganın olduğu yere doğru hızla uzaklaştılar.

Yorulmuştu. Kızı kaldırıp omuzuna almak için durdu. Kızın yüzü kendininkine değiyordu, son derece düzgün bir cilt. Dudakları, diye düşündü ılık ve nemli...Ne kadar güzel bir kadın. Yaşı yirmi var yok. Köşeyi dönüp, güçlükle yürümeyi sürdürdü. Ciğerleri acıyor ve görmekte güçlük çekiyordu. O anda parlak ışıklarla aydınlatılmış bir sokağa geldi. Çok sayıda insan, bazı dükkanlar, işaretler, park etmiş araçlar gözüne çarptı. Çeşitli etkinlikler yapmak ve boş vakit geçirmek için hoş bir ortam. Bir dükkanın kapısından – vitrininin görünüşüne göre bir giysi dükkanıydı– müzik sesi geliyordu ve Parsons çalınmakta olan parçayı tanıdı: Beethoven'in *Archduke Trio*'su. Hayret verici diye düşündü.

İlerde otele benzeyen bir yapı gördü. Ağaçlar, dövme demirden parmaklık ve önünde sıralanmış arabalarla büyük ve çok katlı bir yapıydı bu. Merdivenlere ulaşıp kalabalık ve hareketli bir lobiye çıktı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu, zira vücuduna yaslanmış olan kızın kalbi birdenbire çırpınmaya başlamış, kalp atışları düzensizleşmişti.

Alet çantası yanındaydı, öyle değil mi? Evet, onu taşımayı başarmıştı. Kızı yere yatırarak, çantayı açtı. İnsanlar çevresinde kaynaşıyordu.

"Otelin cenazecisini bulun!"

"Kızınkini. Onun kendi cenazecisi var."

Parsons, "Zaman yok," dedi ve işe koyuldu.

4

Kulağının yanında nazik fakat otoriter bir ses, "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Parsons, "sadece –" Bir an için başını işinden kaldırıp baktı. Kızın göğsüne bir Dixon pompası takmıştı, bu alet düzgün çalışmayan kalbin görevini geçici olarak üstlenmekteydi.

Yanıbaşında amblemsiz beyaz sade bir rob giymiş bir adam duruyordu. Diğerleri gibi o da yirmi yaş sularındaydı. Fakat sesi ve tavırları başkalarından farklıydı ve elinde düz, siyah çerçeveli bir kart tutuyordu. "İnsanları uzak tut," dedi Parsons ve işine geri döndü. Robot pompasının kalp atışları ona güven vermişti; başarılı bir şekilde yerleştirilen bu alet sayesinde kızın kan dolaşım sisteminin üzerindeki baskı ortadan kalkmıştı. Parçalanmış sağ omuzuna artderm spreyledi; bu ilaç açık yarayı kapayıp kanamayı durdurdu ve enfeksiyonu önledi. En önemli hasar soluk borusundaydı. Artderm'in ağızlık kısmını kızın kaburgasının açılan kısmına çevirdi. O sırada *Shupo*'ların bu kadar iyi iş gören silahlarının ne olduğunu merak ediyordu. Bu şey her ne idiyse, kızı ustaca parçalamıştı. Daha sonra dikkatini kızın soluk borusuna çevirdi.

Yanı başındaki nazik görevli kimlik kartını yerine koyup "Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?" diye sordu. Adam hiç olmazsa kalabalığı dağıtmıştı. Besbelli mevkiinden etkilenmişlerdi, böylece lobi boşalmıştı. "Belki bu yerin mezarcısını çağırmalıyız."

Cehenneme kadar yolun var, diye düşündü Parsons. "İşler yolunda gidiyor," dedi yüksek sesle. Parmakları uçarcasına çalışıyordu. Bükerek, keserek, spreyleyerek ve aşı dokusunun plastik tüplerini açıp onları yerlerine yerleştirerek.

"Evet," dedi görevli. "Görebiliyorum. Siz bir uzmansınız. Sırası gelmişken adım Al Stenog."

Parsons en azından soyadı olan bir kişi diye düşündü. "Bu yırtık," dedi Parsons kızın kamındaki bir çizgiyi göstererek. Onu hava geçirmez plastikle kaplamıştı. "Kötü görünüyor, fakat sadece yağ tabakasında, karın boşluğuna inmemiş." Stenog'a hasara uğramış soluk borusunu gösterdi. "En kötüsü bu."

"Sanırım, bu yapının cenazecisini görüyorum," dedi Stenog nazik bir sesle. "Evet, birisi onu çağırmış olmalı. Size yardım etmesini ister misiniz?"

"Hayır," dedi Parsons.

"Karar sizin," dedi Stenog. "Ben karışmıyorum." Parsons'u merakla süzüyordu. Konuşma şeklim, diye düşündü Parsons. Fakat şu anda bunu dert edemem. Hiç olmazsa derisinin rengini değiştirmişti. Gözlerim! Birden aklına geldi. Wade'nin dediği gibi: renksiz. Bu kızın yaşamını kurtarmalıyım, diye karar verdi. En önemli şey bu. Görevli kişi omuzunun üzerinden bakarken, kiki tedavi etme işine devam etti.

"Adınızı iyi anlayamadım," dedi Stenog alçak gönüllü bir tavırla.

"Parsons," diye yanıtladı.

"Garip bir ad bu," dedi Stenog. "Anlamı nedir?"

"Anlamı yok."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Stenog. Sonra Parsons çalışırken bir süre için sessiz kaldı. "İlginç," dedi sonunda.

Stenog'un yanında ikinci bir şekil belirdi. Bir an için başını kaldırıp bakan Parsons, düzgün giyimli ve koltuğunun altında alet kutusuna benzeyen bir şey tutan yakışıklı bir adam gördü. Cenazeci.

"Her şey tamam," dedi Parsons. "Onun işini hallettim."

"Biraz geç kaldım," diye kusurunu kabul etti cenazeci. "Otelin içinde değildim." Kızın durumunu görünce, gözlerini çevrede dolaştırdı. "Burada mı oldu bu? Otelde mi?"

"Hayır," dedi Stenog, "Parsons onu sokaktan içeriye getirdi." Parsons'a pürüzsüz sesiyle sordu, "Bir araba kazası mı? Yoksa bir saldırı mı? Bu konuda bir şey söylemediniz."

Parsons yanıt vermedi, bütün dikkatini yaptığı işin son kısmı üzerinde yoğunlaştırmıştı. Kız yaşayacaktı. Yarım da-

kika daha geç kalınmış olsaydı, kızın yaşamı boğazından ve göğsünden akıp gidecekti ve o zaman hiçbir şey onu kurtaramazdı. Yeteneği ve bilgisi kızın yaşamını kurtarmıştı, ve bu iki adam –besbelli bu toplumda saygı gören kişilerdi– bu duruma tanık olmuşlardı.

Cenazeci, "Ne yaptığınızı anlayamadım," dedi, "buna benzer bir şeyi daha önce görmemiştim. Kimsiniz? Nereden geldiniz? Bu gibi teknikleri nasıl öğrendiniz?"

Stenog'a döndü, "Tamamiyle aklım karıştı. Kullandığı aletlerin hiçbirini tanıyamadım."

"Belki Parsons bize söyler," dedi Stenog yumuşak bir tavırla. "Pek tabii şimdi zamanı değil. Daha sonra."

Parsons, "Nereden geldiğim veya kim olduğum önemli mi?" diye sordu.

Stenog, "Yakın bir yerde polisiye bir olay olduğu konusunda bir bilgi aldım. Bu kız belki bu olayla ilgilidir. Siz yakından geçiyordunuz, kızı sokakta yaralanmış olarak buldunuz, buraya getirdiniz..." dedi. Sesi soru sorarmış gibi uzayıp gitmişti, fakat Parsons yanıt vermedi. O anda Icara kendine gelmeye başlamıştı. Hafif bir çığlık attı ve kollarını oynattı. Bir an süren şaşırtıcı bir sessizlik oldu.

Daha sonra cenazeci, "Bu ne demek oluyor şimdi?" diye sordu.

Parsons sinirli bir şekilde, "Başarılı oldum," dedi. "Onu bir yatağa yatırsanız iyi olur. Mevcut hasar birkaç hafta içinde iyileşecektir." Ne bekliyorlardı? Bir mucize mi? "Fakat bundan sonrası için hiçbir tehlike yok."

"Bundan sonrası için hiçbir tehlike yok mu?" diye tekrarladı Stenog.

"Evet, öyle," dedi Parsons. Onların nesi vardı? "Kız iyileşecek. Anladınız mı?"

Stenog yavaş ve dikkatli bir sesle, "O halde hangi anlamda başarılı oldunuz?" diye sordu. Parsons ona bakakaldı ve Stenog bu bakışa hafifçe küçümseyen bir ifade ile karşılık verdi. Kızı muayene eden cenazeci titremeye başlamıştı. "Anlıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Seni sapık! Seni manyak!"

Stenog sanki durumu eğlenceli buluyormuş gibi kulağa hoş gelen neşeli bir sesle, "Parsons, siz bile bile kızı iyileştirdiniz. Bu gerçek, öyle değil mi? Buradakiler sizin tedavi araçlarınız. Hayretler içindeyim," dedi. Sanki gülüyor gibiydi. "Şüphesiz, tutuklusunuz. Bunu anlıyor musunuz?" Kararlı bir şekilde kızgın suratlı cenazeciyi geri itti. "Bu işle ben uğraşacağım," dedi. "Bu benim işim, sizin değil. Gidebilirsiniz. Eğer bir tanık olarak size gerek duyulursa, ofisim sizinle bağlantı kuracaktır."

Cenazeci istemeye istemeye ayrılınca, Parsons kendini Stenog'un karşısında tek başına buldu. Stenog acele etmeksizin ortaya Parsons'un yumurta çırpıcısına benzettiği bir şey çıkardı. Sapındaki çıkıntılı noktaya dokunarak bıçakları döndürmeye başladı; derken bıçaklar ortadan kayboldu ve aletten yüksek tınlı bir vınlama geldi. Bunun bir silah olduğu belliydi.

"Tutuklusunuz," dedi Stenog, "Birleşmiş kabilelere karşı –halka karşı– işlenmiş ağır bir suçtan dolayı." Kelimelerin resmi bir anlamı vardı, fakat adamın ses tonu değişikti; sanki onun için hiç önemi yokmuş gibi konuşuyordu, sadece bir formalite yerine getirir gibi. "Buyrun, gidelim."

Parsons, "Ciddi misiniz?" diye sordu. Daha genç adam koyu renkli kaşlarından birini havaya kaldırdı. Yumurta çırpıcısıyla işaret etti. *Ciddiydi.*

Birlikte otelin girişine doğru yürürken "Şanslısınız," dedi Parsons'a, "eğer o kızı orada, şu kabile halklarının yanında tedavi etmiş olsaydınız..." Yeniden Parsons'u merakla inceledi. "Sizi paramparça ederlerdi. Fakat elbette, bildiğiniz bir şey bu."

Bu toplum kaçık, diye düşündü Parsons. Bu adam ve bu toplum hepsi birden. *Ben gerçekten korku içindeyim.*

Loş bir odada iskemlelerinde öne doğru eğilmiş güçlü vücutları gergin iki şekil kelimelerin ışıltılı geçişini hırsla izliyorlardı. "Çok geç!" diye yakındı sert yüzlü adam acı bir sesle. "Hiçbir şey yolunda gitmedi. Tarayıcı ile doğru bir bağlantı kurulamadı. Şimdi de kabilelerarası bir alanda

sıkışıp kaldı." Bir kontrol düğmesine basarak kelimelerin akışını hızlandırdı. "Şimdi de hükümetten bir yetkili."

"Acil durum ekibi ne yapıyor?" Yanındaki kadın fısıldadı. "Niçin orada değiller? Onu sokakta bulabilirlerdi. tik ışık hemen gönderildi."

"Zaman alıyor." Yüzü sert hatlı adam huzursuzca aşağı yukarı yürüyordu, ayaklan zemini örten kalın halıların içinde kaybolmuştu. "Eğer uzayda ortaya çıkabilseydik."

"Oraya zamanında gidemeyecekler." Oturan kadın şiddetle dokununca aydınlatılmış kelimelerin akışı silindi. "Oraya gittikleri zaman ölmüş olacak – veya başına daha kötü şeyler gelecek. Şu ana kadar tamamiyle başarısızlığa uğradık Helmar. İşler yolunda gitmedi."

Gürültü. Çevresinde ışıklar ve hareketlilik. Bir an için gözlerini açtı. Sersemletici parlak beyaz bir ışık her taraftan üzerine yağdı, bir kez daha gözlerini kapattı.

Değişiklik yoktu. "Bir defa daha adınız?" dedi bir ses. "Ad, lütfen."

Yanıtlamadı.

"James Parsons," dedi başka bir ses. Tamdık bir ses. Duyduğu bu sesin kimin sesi olduğunu sersemlemiş bir şekilde düşündü. Bu sesi hemen hemen tanıyabilmişti. Hemen hemen, fakat tam değil.

"Yaş?"

"Otuz iki," dedi bir ses kısa bir aradan sonra. Bu sefer sesi tanıdı. Kendi sesiydi. Onların sorularını iradesi dışında yanıtlamaktaydı. Bir yerlerden makinaların uğultusu geliyordu.

Ses sordu, "Doğum yeri?"

Bir kere daha gözlerini açmaya çabaladı. Eli gözlerini ışıktan korumak için kalktı ve bir an için hayal meyal eşyalar ve insanlar gördü. Canı sıkkın, boş suratlı bir katip, bir kayıt alma makinasına oturmuş verilen yanıtları kaydediyordu. Bir bürokrat. Temiz bir ofiste çalışan biri. Zorlama yok, şiddet yok. Bununla birlikte yanıtlar geliyordu. *Niçin onlara söylüyorum?*

"Şikago, İllinois," sesi odanın bir yerinden yanıtladı. "Cook County."

Biraz sonra katip sordu. "Hangi ay, tarih?"

"16 Ekim," diye yanıtladı sesi.

"1980." Katibin yüzündeki ifade aynı kaldı. "Erkek kardeşler, kız kardeşler?"

"Yok." dedi sesi. Sorular sürüp gitti. O ise bütün soruları yanıtladı. "Tamam, Bay Parsons," dedi katip sonunda.

"Doktor Parsons." Ses, kendi sesi öğrenilmiş bir refleksle düzeltti. Katip umursamadı.

"İşiniz bitti," dedi, kayıt makinasından makarayı çıkartırken. "Koridorun karşısındaki 34 No'lu odaya gider misiniz, lütfen?" Çenesinin bir işaretiyle gideceği yönü gösterdi. "Sizinle orada ilgilenecekler."

Parsons doğrulmaya çalıştı. Vücudunun her yeri tutulmuştu. O sırada masanın farkına vardı. Bir masanın üzerine oturmuştu ve ayağında sadece külotu vardı. Bir hastane gibi – aseptik, beyaz ve profesyonel görünüşlü. Yürümeye başladı. Aynı anda, boyalı kolları, göğsü, sırtı ve ensesiyle garip bir zıtlık meydana getiren spreylenmemiş bacaklarını gördü. Demek biliyorlar, diye düşündü. Aldırmadan yürümeye devam etti. İçinde ne boyun eğme ne de karşı koyma isteği vardı; sadece sorgu odasından çıkıp, iyi aydınlatılmış bir koridordan geçerek 34 No.lu odaya doğru yürüyordu.

Odaya yaklaşırken kapı açıldı. O zaman kendisini özel bir daireye benzeyen bir yerde ayakta durur buldu. Odada bir klavsen görünce şaşırdı. Şehre tepeden bakan bir pencere, pencerenin oturma yerinde yastıklar vardı. Güneşin görünüşüne göre vakit gün ortasıydı. Orada burada kitaplar vardı ve duvara Picasso'nun bir reprodüksiyonu asılmıştı. Odada ayakta dururken, birbirine tutturulmuş kağıtları gözden geçiren Stenog ortaya çıktı.

Parsons'a şöyle bir bakarak sordu, "Sakatları bile mi? Ya kongenital deformasyonlar? *Onları* da tedavi ettiniz mi?"

"Elbette", dedi Parsons. Artık kendi üzerindeki kontrolü yavaş yavaş geri gelmeye başlamıştı.

"Ben –" diye duraklayarak başladı. Fakat Stenog sözünü

kesti. “Tarih kasetlerinden sizin döneminiz konusunda bilgi edinmiştim. Siz bir *Doktor*’sunuz. Tamam. Kelimenin anlamı açık. Yaptığınız işi anlıyorum. Fakat bu şeyin arkasındaki ideolojiyi kavrayamıyorum. *Niçin?*” Yüzü heyecanla canlanmıştı. “O kız, Icara. Ölmek üzereydi ve siz bile bile kızın yaşamasını sağlamak amacıyla onun sisteminde ustaca değişiklikler yaptınız.”

Parsons bir gayret harcayarak yanıtladı. “Evet, doğru.”

O sırada çok sayıda kişinin de Stenog’un ardından odaya gelmiş olduklarını gördü. Bunlar geride duruyorlardı, konuşma işini Stenog’a bırakmışlardı.

“Sizin kültürünüzde bunun pozitif bir değeri vardı? Öyle değil mi?” dedi Stenog. “Böyle bir davranış resmen onaylanmıştı?”

Arka sıradakilerden biri sordu, “Sizin mesleğiniz saygı görüyordu? Öyle değil mi? Övgüye layık olan değerli bir toplumsal rol muydu?”

Stenog, “Bir toplumun bütün kesimlerinin böyle bir davranış çevresinde yer alabileceği fikrine inanmayı imkansız buluyorum. Besbelli size onay vermiş olanlar marjinal bir gruptu.” dedi.

Parsons onları duyuyor, fakat söylediklerinden bir anlam çıkaramıyordu. Herşeyin ayarı bozulmuştu. Çarpıtılmıştı. Sanki yamuk bir ayna tarafından yansıtılmış gibi. “Şifa vermek saygı duyulan bir işti,” demeyi başarabildi. “Fakat sizler bunun yanlış bir şey olduğunu düşünüyor gibisiniz.”

Dinleyicilerin halkasından kızgın bir homurtu yükseldi.

“Yanlış mı?” diye lafı ağzına tıktı Stenog. “Çılgınlık bu! Eğer herkes tedavi olsaydı, neler olabileceğini anlamıyor musun? Bütün hasta ve yaralılar? Yaşlılar?”

Sert bakışlı bir kız, “Toplumunuzun çökmüş olmasına şaşmamak gerek,” dedi. “Asıl şaşkınlık verici şey, bu kadar uzun zaman ayakta kalmış olması. Böylesine sapık değerler sistemine dayanmışken.”

Stenog düşünceli bir şekilde, “Bu durum,” dedi, “kültürel formasyonda hemen hemen sınırsız sayıda çeşitlilik olduğunu gösteriyor. Bir toplumun bütünüyle bu gibi et-

kenler çevresinde yer almış olarak varolabilmesi bize inanılmaz geliyor. Fakat tarihsel rekonstruksiyonlarımız yoluyla böyle bir şeyin gerçekten meydana geldiğini biliyoruz. Buradaki bu adam bir akıl hastanesinden kaçmış bir çılgın değildir. Kendi zamanında o değerli bir kişi idi. Mesleği sadece onaylanmıyordu – ona prestij de sağlıyordu."

Kız, "Aklımla bunu kabul edebilirim," dedi, "fakat duygularımla asla."

Stenog'un yüzünde kurnazca bir ifade belirdi. "Parsons, sana şunu sormama izin ver. Önemli bir nokta aklıma geldi. Sizin biliminiz aynı zamanda yeni bir yaşamın ortaya çıkmasını önlemekle de uğraşıyordu, öyle değil mi? Sizin kontraseptifleriniz vardı. Yumurta kanalı içinde zigot oluşumunu önleyen kimyasal ve mekanik etkenler."

Parsons yanıt vermeye yeltendi, "Biz –"

Kız öfkeden rengi solmuş bir şekilde, "*Rassmort!*" diye bağırdı. Parsons gözlerini kırptı. Bu kelimenin anlamı neydi? Kendi anlambilim sisteminde onun karşılığını bulamadı.

Stenog sordu, "Nüfusunuzun ortalama yaşını hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye mırıldandı Parsons. "Sanırım, 40 yaş civarında." Bunun üzerine bir oda dolusu insandan alaycı sesler yükselmeye başladı.

"Kırk," dedi Stenog, tiksintiyle. "*Bizim* ortalama yaşımız on beştir."

Bunun Parsons için bir anlamı yoktu. Burada yaşlı insanların fazla sayıda olmadığını daha önceden farketmişti. "Bunun övünülecek bir şey olduğunu mu sanıyorsunuz?" dedi. Çevresi saran halkadan öfke dolu bir gürültü koptu.

"Tamam," dedi Stenog elleriyle işaret ederek, "Hepinizin gitmesini istiyorum. İşimi yapmama engel oluyorsunuz."

İsteksizce ayrıldılar. Son kişi de çıkınca, Stenog pencereye doğru yürüdü ve bir an durdu.

"Hiç bir fikrimiz yoktu," dedi Parsons'a omuzunun üzerinden. "Sizi buraya getirdiğimiz zaman, amaç norma] bir incelemeydi." Durdu. "Niçin bütün vücudunuzu boyamadınız? Niçin sadece bazı kısımlarını?"

“Vakit yoktu.”

“Buraya kısa bir zaman önce geldiniz.” Stenog elindeki yazılı belgelere göz gezdirdi. “Kendi zamanınızdan bizimkine nasıl gelmiş olduğunuzu bilmediğinizi iddia ediyorsunuz, ilginç.”

Eğer her şey orada yazılıysa, Parsons’un bir şey söylemesine gerek yoktu. Sessizliğini korudu. Stenog’un arkasından şehri görebiliyordu. Manzarayla ilgilenmeye başladı. Kuleler...

“Beni rahatsız eden şey,” dedi Stenog, “zaman yolculuğu deneylerini seksen yıl önce bırakmış olmamız. Hükümeti kastediyorum. Zaman yolculuğunun sürekli hareketin kısıtlı bir uygulaması olduğunu ve böylece kendi yasalarının işleyişine bir karşıtlık oluşturduğunu söyleyen bir ilke ileriye sürülmüştü. Yani, eğer bir zaman makinası icat etmek isteseydin, yapman gereken şey, onu çalıştırabildiğin zaman ilk işinin bu fikirle ilgilenmeye başladığın noktaya geri dönmek olacağına yemin etmek veya kehanette bulunmak olacaktı.” Gülümsedi. “Böylece daha önceki kendine çalışır durumdaki bitmiş aracı vermek mümkün olacaktı. Bu hiçbir zaman olmadı. Besbelli zaman yolculuğu mümkün değil. Tanım olarak zaman yolculuğu öyle bir buluş ki, eğer yapılabilseydi, daha önceden yapılmış olacaktı. Belki ispatı çok basitleştirdim, fakat esas olarak–”

Parsons onun konuşmasını kesti. “Eğer buluş şimdiye kadar yapılmış olsaydı, bunun herkesçe bilinmiş olacağı anlamına geliyor bu. Farkına varılan bir olay. Fakat hiç kimse benim kendi dünyamdan ayrılışımı görmedi.”

Eliyle işaret etti. “Şimdi bile ne olduğunu anladıklarını mı sanıyorsun? Bütün bildikleri hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş olmam. Zaman içinde taşınmış olduğumu anlayacaklar mı?” Karısını düşündü. “Bilmiyorlar,” dedi. “Hiç bir uyarı olmadı.” Ve Stenog’a ayrıntıları anlattı, daha genç olan adam onu dikkatle dinledi.

“Bir güç alanı,” dedi Stenog sonunda. “Deneyleri bırakmamız gerekti. Oldukça kapsamlı bir temel araştırma yapmış ve gerekli donanımı kurmuştuk.” Bir süre düşünceye daldı.

"O donanım – Tanrı bilir ona ne oldu? Araştırma hiçbir zaman gizli tutulmamıştı. Sanırım donanım satıldı, epeyce değerli aletler vardı. Geçen yıl veya o sıralarda oldu bu işler. Zaman yolculuğunun geniş tarihsel amaçları olabileceğini, Yunan şehir devletlerinin çöküşünü önleyeceğini, Napolyon'un Avrupa planının başarı kazanmasına yardımcı olacağını ve böylece daha sonraki savaşları ortadan kaldıracağını açıkça zihnimizde görmüştük. Fakat sizin kastettiğiniz *gizli*, kısıtlı amacı olan bir zaman yolculuğu. Bazı kişisel nedenlerden dolayı. Resmi değil, başka amaçlar için." Oğlan çocuğuna benzeyen yüzü sıkıntılı bir somurtmayla buruştu.

Parsons, "Eğer benim başka bir zamandan, başka bir kültürden olduğumu anlıyorsanız," dedi, "yapmış olduğum şeylerden dolayı beni nasıl cezalandırabilirsiniz?"

Stenog bu sözleri başıyla onayladı. "Bu konuda bilginiz yoktu şüphesiz," dedi, "fakat bizim yasalarımızda 'başka kültürden gelen insanlar' için ayrı bir madde yoktur. Bizde farklı bir kültür, çeşitlilik bulunmaz. Bilseniz de, bilmeseniz de hüküm giymek üzere mahkemeye çıkmanız gerek. Tarihsel bir kavram vardır: Konuyu bilmemek mazeret sayılmaz. Sizin de kabul ettiğiniz görüş bu değil mi?"

Durumdaki adaletsizlik Parsons'u sarsmıştı. Yine de Stenog'un ses tonundan adamın ne denli ciddi olduğunu anlayamıyordu. Bu hafifçe boşveren, alaycı konuşmayı yorumlaması imkansızdı. Stenog kendisiyle alay mı ediyordu?

Parsons gergin bir şekilde sordu, "Mantığınızı kullanamaz mısınız?"

Stenog dudaklarını ısırarak yanıtladı, "İçinde yaşadığınız toplumun yasalarına uymak zorundasınız. Buraya isteyerek veya istemeyerek gelmiş olmanız bir şey değiştirmez. Fakat," –Şimdi gerçekten ilgilenmiş görünüyordu. Alaycılığı ortadan kaybolmuştu– "belki bir erteleme yapılabilir. Mekanizmalar işletilebilir."

Odadan çıkıp Parsons'u bir süre tek başına bıraktı. Döndüğü zaman meşe ağacından yapılmış kilitli bir cilalı kutu taşıyordu. Oturarak giysisinden bir anahtar çıkardı ve kutunun kilidini açtı. İçinden büyük beyaz bir peruka çıkar-

dı. Resmi bir tavırla perukayı başına koydu. Hemencecik koyu renk saçlarının gizlenmesi ve perukanın kalın buklelerinin yüzünü çevrelemesiyle genç görünümünü kaybetti. Görünüşüne bir ağırbaşlılık ve önemlilik gelmişti. Stenog, "Yaşam Pınarının yöneticisi olarak sizin hakkınızda hüküm verme yetkisine sahibim." dedi. Perukasının altından Parsons'u süzdü. "Düşünmeniz gereken şey sürgünün resmi yargılama yöntemi."

"Sürgün!" diye yineledi Parsons.

"Hapishane kolonilerini burada bulundurmuyoruz. Sizin kültürünüzün hangi sistemi kullandığını unuttum. Çalışma kampları mı? Sovyet Asya'daki C.C.C. mi?"

Bir duraklamadan sonra Parsons yanıtlayabildi, "Benim zamanımda C.C.C. kampları ortadan kalkmıştı. Rusya'daki köle çalıştıran kamplar da."

"Suçluyu ıslah etmeye çalışmıyoruz," dedi Stenog. "Bu onun haklarına tecavüz etmek olur. Pratik bir görüş açısından da, işe yaramaz. Biz toplumumuzda standardın altında olan kişileri istemiyoruz."

"*Shupo*'lar," dedi Parsons çekinerek. "Onların bu kolonilerle bir ilgisi var mı?"

Stenog yanıtladı. "*Shupo*'lar bizim için dünyadan uzaklaştırılmayacak kadar değerlidirler. Onların çoğunluğu bizim gençlerimizdir, anlıyorsunuz değil mi? Özellikle, aktif elemanlar. *Shupo* örgütü, toplumdan ayrı olarak Sparta yöntemleriyle işletilen gençlik yurtları ve okullarını desteklemektedir. Çocuklar buralarda hem vücutça, hem zihince eğitilirler. Sertlik kazanırlar. Gördüğünüz faaliyet, yani yasadışı politik gruba yapılan baskın, arada sırada yapılan bir nevi alan çalışmasıdır. Yurtlardaki oğlan çocukları oldukça ateşlidirler. Sokaklarda, birey olarak, davranışlarını uygunsuz buldukları herkese meydan okuma hakkına sahiptirler."

"Hapishane kolonileri neye benziyor?"

"Büyüklükleri bir şehir kadardır. Çalışmakta serbest olacaksınız ve çeşitli hobiler veya yaratıcı sanatlarla uğraşabileceğiniz, başkalarından müstakil bir yaşam yeriniz olacak. Şüphesiz iklim pek uygun değil. Yaşam süreniz epeyce kısa-

lacak. Pek çok şey sizin dayanma gücünüzü bağlı."

"Üstelik sizin kararınıza karşı başvuracağım bir itiraz yeri yok, öyle değil mi?" dedi Parsons. "Bir mahkeme sistemi yok? Hükümet önce suçluyor ve sonra da yargıç olarak karar veriyor? Öyle değil mi? Sadece ortaçağdan kalma bir peruka takmakla –"

"Elimizde kızın imzalı şikayeti var," dedi Stenog. Bunun üzerinde Parsons ona bakakaldı. Kulaklarına inanamıyordu.

"Oh, evet," dedi Stenog. "Benimle gelin." Ayağa kalkıp bir yan kapı açtı ve Parsons'a onu izlemesi için işaret eti. Perukasının içinde güçlü ve ciddi bir görünüşle, "Bu belki size bizim hakkımızda şimdiye kadar gördüğünüzden daha fazla şey söyleyecektir," dedi.

Bir kapıdan çıkıp diğerlerine girdiler; Parsons sersemlemiş bir şekilde perukalı daha genç adamı izliyor ve onun canlı yürüyüşüne adım uydurmakta güçlük çekiyordu. Sonunda Stenog bir kapıda durdu, kilidini açtı ve Parsons'un girmesi için kenara çekildi. Bir çok küçük platformun ilkinde, kısmen beyaz bir çarşafla örtülmüş bir vücut yatıyordu, Icara. Parsons ona doğru yürüdü. Kızın gözleri kapalı ve hareketsizdi. Cildi solgun ve rengi kaçmış görünüyordu.

"Ölmeden hemen önce şikayetini yaptı," dedi Stenog. Bir lamba yaktı; yere doğru bakan Parsons kızın hiç şüpheye yer olmayacak şekilde, belki de saatler önce ölmüş olduğunu gördü.

"Fakat kendine geliyordu," dedi Parsons. "İyileşiyordu." Stenog aşağıya eğilerek çarşafı kaldırdı. Parsons kızın boynunda dikkatle yapılmış tam ölçüsünde bir kesik gördü. Kızın büyük caratid damarı kesilmişti, hem de uzmanca.

Stenog, "Kız şikayetinde sizi isteyerek seelmotus'un doğal işleyişine engel olmakla suçladı. Bu şikayet belgesini tamamladıktan sonra kendi bölgesindeki cenazecisini çağırdı ve Son Töreni uyguladı.

"Demek bunu kendisi yaptı," dedi Parsons.

"Bu onun isteğiydi. Kendi iradesiyle sizin yapmaya kalkıştığınız zararı ortadan kaldırdı." Stenog ışığı kapattı.

5

Stenog onu özel arabası ile akşam yemeği için kendi evine götürüyordu.

Öğleden sonra trafiği içinden geçerlerken, Parsons, şehri mümkün olduğu kadar çok görmeye çalıştı. Araba üç katlı bir otobüs için durunca, Parsons pencereyi indirdi ve dışarıya sarktı. Stenog onun hareketlerini engellemeye kalkışmadı.

Bir an Stenog, "Burası çalıştığım yer," dedi. Arabayı yavaşlatıp işaret etti. Sağ taraflarında Parsons'un o ana kadar görmüş olduklarından daha büyük, basık bir yapı uzanıyordu. "Orası bizim daha önce bulunduğumuz yer – Yaşam Pınarındaki ofisim. Bunun sizin için bir anlamı yok, ama sahip olduğumuz en sıkı korunan yerde bulunuyordunuz. Bunca zamandır kontrol istasyonlarından geçiyoruz." Yaklaşık yarım saattir arabanın içindeydiler. "Her gün bu kontrollerden geçmek zorundayım," dedi Stenog. "Üstelik ben Yaşam Pınarının yöneticisiyim. Fakat beni bile kontrol ediyorlar."

Son üniformalı muhafız arabayı durdurdu, Stenog ona gösterdiği yassı siyah kartı geri aldı ve sonra araba bir rampadan yukarıya çıkmaya başladı. Şehir aşağıda kalmıştı.

"Ruh kübü Yaşam Pınarının içindedir," dedi Stenog açıklama yapma amacıyla. "Fakat bunun da sizin için bir anlamı yok, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Parsons. Aklı kızda ve onun ölümündeydi.

"İçiçe geçmiş halkalar," diye sürdürdü Stenog. "Önemli bölgeler. Şimdi yeniden kabile alanlarına girdik." Parsons'un ilk geldiği zaman görmüş olduğu parlak renkli noktalar hızla yanlarından geçiyordu. Stenog hızlı bir sürücüye benzemiyordu. Günışığında, Parsons geçen her arabanın kapısında kabilelerin totem hayvanlarından birinin resmedilmiş olduğunu ve arabaların kaportasında totem olabilecek metal ve plastik süsler bulunduğunu farketti – ancak arabalar onun emin olmasını imkan vermeyecek kadar hızlı hareket ediyorlardı.

"Benimle birlikte kalacaksınız," dedi Stenog. "Mars'a göç etmek zamanı gelinceye kadar. Bu iş bir iki gün sürer. Formaliteler ve resmi belgeler nedeniyle taşımacılık işleri biraz zaman alıyor."

Birbirine benzeyen çok sayıda ev grubunun bir parçası olan küçük ev, Parsons'a kendi evini hatırlattı. Ön merdivenlerde bir an için durdu.

Stenog, "İçeriye girin." dedi. "Araba kendi kendini park eder." Eli Parsons'un omuzunda onu merdivenlerden yukarıya ve ön verandaya yönlendirdi. Açık olan kapıdan müzik sesi geliyordu.

"Siz radyo çağından önce yaşıyordunuz, öyle değil mi?" dedi Stenog içeriye girerken.

"Hayır," dedi Parsons. "Radyomuz vardı."

"Anlıyorum," dedi Stenog. O anda, günün sonunda, yorgun görünüyordu. "Akşam yemeği hazır olmalı," diye mırıldandı; uzun alçak bir kanepeye oturup sandaletlerini çıkardı.

Parsons oturma odasına doğru ilerlerken, Stenog'un ona garip bir şekilde baktığını farketti. "Ayakkabılarınız," dedi Stenog. "Sizler bir eve girdiğiniz zaman ayakkabılarınızı çıkarmaz mıydınız?"

Parsons ayakkabılarını çıkardıktan sonra Stenog ellerini çırptı. Bir süre sonra evin arka tarafından bir kadın ortaya çıktı. Kıvrımlı, parlak renkli bir rob giymişti. Ayakları ise çıplaktı. Parsons ile ilgilenmedi. Duvara dayalı alçak bir dolaptan üzerinde seramik bir kap ve sırlı ince bir kupa olan bir tepsi çıkardı. Kadın tepsiyi Stenog'un oturduğu kanepenin yanındaki masanın üzerine koyarken, Parsons çay kokusu aldı. Stenog tek bir kelime söylemeden kendine çay koydu ve içmeye başladı.

Benim için yok, diye düşündü Parsons. Bir suçlu olduğum için mi? Yoksa bütün misafirlere bu şekilde mi davranıyorlardı? Değişik adetler. Stenog kadını ona tanıştırmamıştı. Kadın karısı mıydı? Yoksa hizmetçi mi?

Parsons dikkatli bir şekilde kanepenin öbür ucuna ilişti. Ne Stenog, ne de kadın doğru mu, yanlış mı yapmış olduğuna dair herhangi bir tepki vermedi. Kadın, Stenog içerken

siyah gözlerini onun üzerinden ayırmamıştı. Parsons'un bu dünyada görmüş olduğu diğerleri gibi, onun da uzun parlak saçları ve koyu renk cildi vardı; fakat Parsons onda bir farklılık olduğunu düşündü. Bu kadın daha az narin ve oldukça iri yapılı görünüyordu.

Stenog çayını bitirdikten sonra, "Bu benim *Puellam*," dedi. "Şimdi bakalım." Gevşemişti, esnedi, besbelli ofisinden uzakta kendi evinde olmaktan memnundu.

"Herhalde bunu size anlatabilmemin bir yolu yok. Bizim yasal bir ilişkimiz var, hükümetçe kayda alınmış. Bu isteğe bağlı bir şeydir. Ben onu bozabilirim. O bozamaz." Ekledi. "Adı Amy'dir." Kadın elini Parsons'a uzattı, Parsons da elini ona uzattı ve tokalaştılar. Bu adet değişmemişti. Süreklilik duygusu hafifçe moralini yükseltti ve kendisinin de rahatlamakta olduğunu gördü.

"Doktor Parsons için çay," dedi Stenog. İki adam çaylarını yudumlarken, Amy gözden uzak, Parsons'un tam anlamıyla oryantal olarak tanımladığı narin görüntülü bir paravanın arkasında akşam yemeğini hazırlıyordu. Burada da, ofisinde olduğu gibi, Stenog'un bir klavseni vardı, çalgının üzerine bazıları çok eski görünüşlü notalar konmuştu.

Yemekten sonra, Stenog ayağa kalktı ve "Yaşam Pınarına bir gidip gelelim," dedi. Parsons'a başıyla işaret etti. "Bizim bakış açımızı anlamanızı istiyorum."

Birlikte, Stenog'un arabasında, gecenin karanlığında yol aldılar. Taze ve soğuk hava Parsons'un çevresinde esiyordu; daha genç olan adam, alışkanlıktan olacak, camları açık bırakmıştı. Kendi içine çekilmiş gibiydi ve Parsons onunla konuşmaya çalışmadı.

Bir kere daha kontrol istasyonlarından geçerken, Stenog birdenbire patladı, "Bu toplumu hastalıklı mı buluyorsunuz?"

"Bunun izleri var," dedi Parsons. "Dışarıdan gelen birinin görebileceği izler. Ölüme bu kadar önem vermek–"

"Yaşama demek istiyorsunuz."

"Buraya ilk geldiğim zaman, beni ilk gören kişi arabasıyla beni ezmeye ve öldürmeye çalıştı. Ölmek istediğimi san-

mıştı.” *Bir de Icara var*, diye düşündü.

“O kişi muhtemelen sizi geceleyin tek başına dolaşırken gördü. Halka ait bir otoyolda yaya olarak.”

“Evet,” dedi Parsons.

“Bu, gösteriş meraklısı bazı kişilerin sevdiği yöntemlerden biridir. Şehrin dışına otoyola giderler ve kendilerini gören arabaların onları ezmesi adettir. Bu eski ve yerleşmiş bir gelenektir. Sizin toplumunuzda da insanlar gece vakti köprülere gidip kendilerini aşağıya atmıyorlar mıydı?”

“Fakat onların sayısı çok azdı,” dedi Parsons. “Ruhsal sorunları olan bir azınlık.”

“Öyle bile olsa, gelenek toplumun içine yerleşmişti. Bunun anlamı *kavranmıştı*. Eğer kendini öldürmeye karar vermişsen, uygun yol buydu.” O sırada heyecanı artmaya başlayan Stenog, “Aslında siz bu toplum hakkında bir şey bilmiyorsunuz. Bu yere daha yeni geldiniz. Şuraya bakın,” dedi.

Çok büyük bir salona gelmişlerdi. Parsons dört bir yana dağılan koridorların karmaşasından etkilenerek durdu. Gece vakti bile çalışma sürüyordu. Koridorlar hareketli ve aydınlıktı.

Salonun bir yanı bir kübün kenarına bakıyordu. O yöne doğru giden Parsons, kübün ancak ufak bir parçasını görmekte olduğunu şaşkınlıkla farketti. Kübün hemen hemen hepsi toprak altında gömülüydü ve Parsons onun tam büyüklüğünün ne olacağını ancak belli belirsiz tahmin edebiliyordu.

Küp canlıydı.

Durmak bilmeyen bir yeraltı akıntısı döşemeyi sarsıyordu, Parsons bu hareketin vücudunun içinden geçtiğini hissetti. Çok sayıda teknisyenin oraya buraya koşuşturması ile yaratılan bir hayal mi? Kendi kendine çalışan yük asansörleri boş kutuları yukarıya çıkarıyor, yeni malzemeyle dolduruyor ve yeniden aşağıya iniyordu. Silahlı muhafızlar aşağı yukarı giderek ortalığı kontrol ediyorlardı. Parsons muhafızların Stenog’u bile izlediklerini gördü. Fakat canlılık duygusu hayal değildi; Küpten yayılan bir şeyin, bir titreşimin farkına vardı. Kontrol altına alınmış, ölçülebilen bu meta-

bolizmanın kendine özgü bir huzursuzluğu vardı. Sakin bir yaşam değildi bu. Daha ziyade denizin med ve ceziriyle ilişkiliydi. Hem kendisini, hem diğer insanları rahatsız eden bir şey. Parsons etrafındaki insanların yüzünde Stenog'da görmüş olduğu aynı yorgunluğu ve gerilimi görüyordu.

Küpten bir soğukluğunun yükselmekte olduğunu hissetti.

Tuhaf, diye düşündü. Canlı ve soğuk... Bizim yaşamımız gibi değil, ılık değil. Aslında koridordaki kişilerin, kendisinin ve Stenog'un nefeslerini, herbirinden yükselen beyaz sisi görebiliyordu. Akciğerden çıkan hava.

"Onun içinde ne var?" diye sordu Stenog'a.

Stenog'un yanıtı, "Biz varız," oldu.

Parsons ilk önce anlamadı, adamın sözlerinin mecazi bir anlamı olduğunu sandı. Sonra yavaş yavaş durumu kavramaya başladı.

"Zigotlar," dedi Stenog. "Yakalanmış ve buz torbaları içinde dondurulmuş yüz milyarlarca zigot. Bizim toplam tohumumuz. Bizim stokumuz. Irk bunun içinde. Şimdi etrafta dolaşan bizler –" Eliyle bir umursamazlık işareti yaptı, "Bunun içindekilerin, gelecek kuşakların ancak çok küçücük bir parçasıyız."

Öyleyse, diye düşündü Parsons onların aklı şimdiki zamanla ilgili değil, onlar için gerçek olan şey gelecek. Bir anlamda gelecek olan kişiler, onlar için şimdi etrafta dolaşanlardan daha gerçek.

"Nasıl kontrol ediliyor?" diye Stenog'a sordu.

"Nüfusu sabit sayıda tutuyoruz. Kabaca iki milyar ve yediyüzelli milyon civarında. Her ölüm otomatik olarak buz torbasından yeni bir zigotun normal gelişimini başlatıyor. Her ölüm için anında yeni bir yaşam var oluyor. Bu ikisi içiçe geçmiştir."

Parsons düşündü, böylece ölümden yaşam ortaya çıkıyor. Onların bakış açısına göre ölüm yaşamın nedeni. "Zigotlar nereden geliyor," diye sordu.

"Özel ve çok karışık bir modele göre katkı yapılıyor. Her yıl listelerimiz olur. Kabilelerimiz arasında yarışma sınavları. Her seviyede, her tanım ve eğilimde, her türlü beceri, fi-

ziksel sağlamlık, zihni yetenek ve sezgi gücünün kapsandığı testler. En soyuttan, maddeyle bağlantılı olan el hünerlerine kadar."

Parsons durumu kavrayarak, "Gametlerin verilmesi her kabilenin test notlarıyla orantılı," dedi. Stenog başıyla onayladı.

"Son listelerde Kurt kabilesi ikiyüz içinden altmış zafer kazandı. Böylece önümüzdeki dönem için zigotların yüzde otuzunu verdi. Bu oran ondan daha geri sıralarda puan almış olan üç kabilenin toplam oranından daha fazla. Yüksek puan kazanmış erkeklerden ve kadınlardan mümkün olduğu kadar çok gamet alınır. Şüphesiz zigotlar her zaman burada meydana getirilirler. İzinsiz zigot meydana getirmek yasadışıdır... Fakat sizin duygularınızı incitmek istemem. Kendi kabilelerinin puan durumu düşük Olsa bile, çok yetenekli kişilerin katkıları da önemli boyutta olur. Yetenekli bir kişi keşfedilir keşfedilmez, o erkeğin veya o kadının bütün gametleri elde edilmeye çalışılır. Örneğin Kurt kabilesinin baş rahibesi. Loris'in gametlerinin hiç biri ziyan edilmemiştir. Her biri meydana gelir gelmez çıkarılmış ve Yaşam Pınarında döllendirilmiştir. Daha düşük kaliteli gametler, düşük puanlı kişilere ait olanlar önemsenmez ve yok olmalarına izin verilir."

Parsons o anda ilk defa gerçek bir berraklıkla bu dünyanın temelini meydana getiren tasarımı kavradı. "Öyleyse sizin stoğunuz her zaman daha iyiye gidiyor."

"Şüphesiz," dedi Stenog şaşkınlıkla.

"O halde Icara adlı o kız sakatlandığı ve biçimi bozulduğu için ölmek istedi. Listelerde bu şekilde yarışmak zorunda kalacağını biliyordu."

"O bir negatif faktör olacaktı. Bizim standart altı dediğimiz cinsten. Fakat ölür ölmez, kendisininkinden daha sonraki bir stoktan daha üstün bir zigot serbest kaldı ve aynı zamanda dokuz aylık bir embriyo dışarıya çıkarıldı ve ruh kübünden göbeği kesildi. Ölen kişi Porsuk kabilesindendi. Bu yüzden bu yeni bebek de Porsuk kabilesinin amblemini taşıyacak. O Icara'nın yerini alacak."

Parsons yavaş yavaş başını salladı. "Ölümsüzlük." Bu durumda ölümün pozitif bir anlamı vardı.

Yaşamın sonu değildi. Sadece bu insanlar öyle inanmak *istedikleri* için değil, *gerçekten öyle olduğu için*. Onların dünyasının bu şekilde düzenlenmiş olduğunu kavradı. *Bu boş bir mistizm değil*, diye düşündü. *Bu onların bilimi.*

Stenog'un evine dönerken, Parsons yol boyunca parlak gözlü erkekleri ve kadınları seyretti. Kuvvetli burun ve çene. Pürüzsüz bir cilt. Hepsi de gençliklerinin baharında yaşayan, gösterişli erkekler ve dolgun göğüslü kadınların meydana getirdiği yakışıklı bir ırk. Güzel şehirlerinde neşe içinde koşuşturan insanlar.

O sırada örümcek ağma benzeyen bir rampadan, iki kuleyi birleştiren parlak metalden yapılmış iplerden geçen bir erkekle kadın gözüne ilişti. İkisi de yirmi yaşın üzerinde değildi. Konuşarak hızla giderken elele tutuşmuşlar ve birbirlerine gülümsüyorlardı. Kızın küçük, keskin hatlı bir yüzü, narin kolları ve sandaletler içinde küçük ayaklan vardı. Canlılık ve mutluluk dolu zengin bir yüz. Ve de sağlık.

Bununla birlikte bu toplum ölüm üzerinde kurulmuştu. Ölüm onların hayatlarının bir parçasıydı. Kişiler ölüp gidiyor, hiç kimse, hatta kurbanlar bile kaygılanmıyordu. Mutluluk ve neşe içinde ölüyorlardı. Fakat bu durum yanlıştı. Doğaya aykırıydı. Bir insan içgüdüsel olarak yaşamını savunmak durumundaydı.

Bunu her şeyin üzerinde tutmalıydı. Bu toplum bütün canlılarda ortak olan bir temel içgüdüyü reddediyordu. Kendisini ifade etmeye çalışarak, "Siz ölümü çağırıyorsunuz," dedi. Birisi öldüğü zaman memnun oluyorsunuz."

"Ölüm," dedi Stenog, "tıpkı doğum gibi varlık evresinin bir parçasıdır. Ruh kübünü gördün. Bir kişinin ölümü onun doğumu kadar önem taşır." Önündeki trafik dikkatini araba kullanmaya vermesini gerektirdiğinden, kesik kesik konuşuyordu.

Fakat yine de, diye düşündü Parsons, bu adam arabasını çarpmamak için elinden gelen her şeyi yapıyor. O dikkatli bir sürücü. Bir çelişki bu.

Benim toplumumda–

Hiç kimse ölüm hakkında düşünmezdi. İçinde doğmuş ve büyümüş olduğu sistemin ölüm için bir açıklaması yoktu. Bir adam sadece yaşamını sürdürür ve ölmeyecekmiş gibi davranmaya çalışırdı.

Hangisi daha gerçekçiydi? Ölümün toplum içine entegre edilmesi mi? Yoksa kendi toplumunun ölümü düşünmeyi nevrotik bir şekilde reddetmesi mi? Çocuklar gibi diye, düşündü. Kendi ölümlerini hayal edemeyenler veya etmek istemeyenler...İşte benim dünyam bu şekilde organize olmuştu. Toplu ölüm hepimizi yakalayıncaya kadar. Görünüşe göre öyle de olmuştu.

"Sizin atalarınız," dedi Stenog, "ilk Hristiyanlar demek istiyorum, kendilerini at arabalarının tekerleklerinin altına atarlarmış. Onlar ölümü arıyorlardı, fakat yine de onların inançlarından sizin toplumunuz meydana geldi.

"Parsons yavaş bir sesle yanıtladı, "Bizler ölüm hakkında bilgisiz olabiliriz. Bizler çocuklar gibi ölümü *inkar* edebiliriz, ama hiç olmazsa ölümle flört etmedik."

"Dolaylı bir şekilde ettiniz," dedi Stenog, "böyle çok güçlü bir gerçeği inkar etmekle, kendi dünyanızın mantıksal temelini sarstınız. Savaş, açlık ve nüfus artışıyla başa çıkmak için bir yol bulamadınız, çünkü bu sorunları tartışmaya cesaret edemediniz. Böylece savaş *başınıza geldi*, doğal bir afet gibiydi, insan yapısı değildi sanki. Bir güç haline dönüştü. Biz toplumumuzu kontrol altında tutuyoruz. Varlığımızın bütün boyutlarını düşünüyoruz, sadece iyi ve hoş olanlarını değil."

Yolculuğun geri kalan kısmına sessizlik içinde devam ettiler. Arabadan indikten sonra, evin ön merdivenlerinden çıkarlarken Stenog verandanın yanındaki bir fidanın önünde durdu ve verandanın ışığında Parsons'un dikkatini çeşitli çiçeklere doğru yönlendirdi.

Kalın bir dalı kaldırarak sordu, "Neyin büyüdüğünü görüyorsunuz?"

"Bir tomurcuk."

Stenog başka bir dalı kaldırdı. "Burada da açmakta olan bir çiçek var. Orada da ölmekte olan bir çiçek. Açma zama-

nını geçirmiş." Kemerinden bir bıçak çıkardı, hızlı ve düzgün tek bir hareketle ölmekte olan çiçeği bitkiden ayırdı ve parmaklıktan attı. "Üç şey gördünüz: gelecekteki yaşam olan tomurcuk, şu anda yaşamını sürdüren çiçek ve yeni tomurcukların meydana gelmesi için kesip attığım ölü çiçek."

Parsons derin bir düşünceye dalmıştı. "Fakat bu dünya üzerinde bir yerlerde sizin gibi düşünmeyen birisi var. Benim buraya getirilişimin nedeni bu olmalı. Er veya geç–"

"Ortaya çıkacaklar mı?" diye tamamladı Stenog, heyecanlanmış bir yüzle. Birdenbire Parsons kendisinin dikkatli bir korunmaya niçin alınmamış olduğunu anladı.

Niçin Stenog'un onu bu kadar açıkça ve hevesle şehrin içinde dolaştırmış olduğunu, evine, bizzat Yaşam Pınarına, niçin getirmiş olduğunu.

Bir temasın kurulmasını *istiyorlardı.*

Evde, oturma odasında, Amy klavsenin önüne oturmuştu. İlk başta müzik Parsons'a tanıdık gelmedi, fakat bir süre sonra kadının Jelly Roll Morton melodilerini garip ve yanlış bir ritimle çalmakta olduğunu anladı.

"Sizin döneminizden bir şeyler arıyordum," dedi kadın çalmayı bırakarak. "Morton'u hiç görmediniz, değil mi? Biz onu Dowland, Schubert ve Brahms'a eş değer sayıyoruz."

"O benim zamanımdan önce yaşamıştı," dedi Parsons.

"Yanlış mı çalıyorum?" dedi kadın, onun yüz ifadesini farkederek. "Her zaman bu dönemin müziğini sevmişimdir. Aslında bununla ilgili bir ödev hazırlamıştım, okulda."

"Ne yazık ki çalmasını bilmiyorum," dedi Parsons. "Bizim zamanımızda TV vardı. Bir müzik aletini çalmayı öğrenmek toplumsal veya kültürel olgu olarak ortadan kalkmak üzereydi." Gerçekte herhangi bir müzik aletini hiçbir zaman çalmamıştı, klavseni de müzede bir kere görmüş olduğu için tanımıştı. Bu kültür kendi zamanından önceki yüzyılların unsurlarını canlandırmış ve onları kendi dünyasının bir parçası yapmıştı. Parsons için müzik önemliydi, fakat plaklarla, veya olsa olsa konserlerle, tatmin olabiliyordu. Evde müzik aleti çalma fikri, bir kimsenin kendi teleskopuna sahip olması gibi inanılmaz bir şeydi.

"Sizin çalmadığınıza şaştım," dedi Stenog. Ortaya bir şişe ve bardaklar çıkarmıştı. "Buna ne dersiniz? Fermantasyona uğramış içki, tahıldan yapılmış."

"Bunu hatırladığımı sanıyorum," dedi Parsons, alaycı bir sesle.

Stenog ciddi tavrını koruyarak, "Anladığıma göre içki sizin zamanınızda yaygın olan uyuşturucuların yerine almak için ortaya çıkarılmıştı. Muhtemelen tanıdığınız uyuşturucular daha az zararlı yan etkileri vardı," dedi. Şişeyi açtı ve boşaltmaya başladı. Renginden ve kokusundan Parsons içkinin ezme-ekşi burbon olduğunu tahmin etti.

Amy klavsende Dixieland cazın kendince garip bir yorumunu çalarken, o ve Stenog oturmuş içiyorlardı. Evde çok sakin bir hava vardı ve kendini oldukça sakinleşmiş hissetti. Bu toplum o kadar da kötü sayılmazdı. Bir toplum, diye düşündü, başka bir toplumun yaratmış olduğu başka bir kişi tarafından nasıl yargılanabilir? Tarafsız bir Standard olmaz. Ben bu dünyayı sadece benimkiyle karşılaştırıyorum Başka bir üçüncü dünya ile değil.

Burbonun tadı damağına olgunlaşmamış gelmişti, çok az bir miktar içti. Karşısında oturan Stenog kendi bardağını ikinci defa doldurdu, o sırada Amy yaklaştı. Parsons onun bir bardak için büfeye gitmesini seyretti, Stenog onun için bardak çıkarmamıştı. Kadın hakları... Fakat Wade ile Icara'yla olan ilişkisi sırasında bu eşitsizliğin farkına varmamıştı.

"O yasadışı grup," diye sordu, "neyi savunuyordu?" Stenog doğruldu.

"Kadınlar için oy verme hakkım." Amy içkisini aldığı halde, onlara katılmadı. Bir köşeye çekilip kendi başına oturdu. Büzülmüş, sessiz ve düşünceli.

Fakat kadın okula gittiğinden söz etmişti, diye düşündü Parsons. Demek kadınlar eğitim fırsatlarından yoksun tutulmuyorlardı. Belki eğitimin kendisi, özellikle tarihten bir diploma almak gibi fen bilimlerinin dışında kalan eğitim, bu dünyada fazla bir değer taşımıyordu. Kadınlara uygun bir şey, sadece bir hobi.

Stenog bardağını süzerek, "*Puellam*'ı beğendiniz mi?"

diye sordu.

Mahçup olan Parsons, "Ben–" dedi. Kadına doğru bakmaktan kendini alamamıştı. Kadında ise hiçbir heyecan belirtisi yoktu.

"Bu geceyi burada geçireceksiniz," dedi Stenog, "eğer isterseniz Amy ile yatabilirsiniz." Parsons buna verecek karşılık bulamadı. Gerçekten ne denmek istendiğini anlamaya çalışarak dikkatli bir şekilde Stenog ile Amy'e baktı. Bu noktada konuşma dili engeli onu orta yerde bırakmıştı – bir de adetlerdeki farklılık. Sonunda, "Benim zamanımda böyle bir şey yapılmaz," dedi.

Stenog bir öfke belirtisiyle, "İyi, ama şimdi buradasınız," diye yanıtladı.

Gerçekten bu doğruydu. Parsons düşündü ve sonra, "Bu işin sizin zigot meydana getirilmesindeki özenli kontrolünüzü bozacağını Sanırım," dedi.

Birden hem Stenog, hem Amy sarsıldılar. "Oh," dedi Amy. "Şüphesiz." Stenog'a dönüp, "Hatırla, ergenlik töreninden geçmedi o," dedi. Gözle görünür bir tedirginlikle ekledi. "Söylediği iyi oldu. Bu çok tehlikeli bir durum olabilirdi. Sizin hiçbirinizin bunu düşünmemesine şaştım."

Doğrulan Stenog gururla, "Parsons, duyarlılığının indirilmesine hazırla kendini," dedi. "Önemli olan şey o değil," dedi Amy. "Ben bunun neden olacağı durumları düşünüyorum."

Kadınla ilgilenmeyen Stenog dikkatini Parsons'un üzerine toplamıştı. "Bütün erkekler ergenliğin başlangıcında kısırlaştırılırlar," dedi, yüzünde derin bir hoşnutluk vardı. "Ben de dahil."

"Böylece," dedi Amy, "bu adetin niçin bizim toplumumuzda özel bir sorun meydana getirmediğini anlayabilirsiniz. Fakat sizin durumunuzda..."

"Hayır, hayır," dedi Stenog. "Onunla yatamazsınız, Parsons. Aslında siz hiçbir kadınla yatamazsınız." Şimdi o da huzursuz olmuştu. "Mars'a gönderilmeniz gerekiyor. Mümkün olduğu kadar çabuk. Böyle bir şey... büyük sorunlara yol açabilir."

Parsons'a yaklaşan Amy, "Biraz daha içki?" diye sordu ve adamın bardağını doldurmaya başladı. Parsons itiraz etmedi.

6

Gönderme işi o sabah saat dörtte gerçekleşti. Parsons aniden kendini ayakta, yatağın dışında buldu; giysileri ona uzatıldı, yarı yarıya bile giyinmeden hükümet üniforması giymiş bir sürü adam onu evin dışında park etmiş bir arabaya doğru götürdüler. Kimse onunla konuşmadı. Adamlar hızlı ve becerikli bir şekilde çalışıyorlardı. Kısa bir süre sonra araba Parsons'u yüksek bir hızla boş otoyoldan şehrin dışına doğru götürmeye başlamıştı.

Bu arada ne Stenog'dan ne de Amy'den bir iz görmüştü.

Hava limanına ulaştıkları zaman, alanın boyutları Parsons'u şaşırttı. Burası ortalama bir orta-üst tabakadan bir evin arka bahçesinden daha büyük değildi, üstelik her tarafı iyice düzlenmemişti. Başlangıçta koyu mavi renge boyalı olduğu görülen, fakat şimdi yamru yumru olmuş, paslanmış, yumurta biçimli bir gemi alanda hazırlanma aşamasındaydı. Birçok pist ışığı onun üzerine çevrilmişti ve kuvvetli ışığın altında teknisyenler onu elden geçiriyorlar, son muayeneler olduğunu sandığı bir şeyler yapıyorlardı.

Fazla zaman geçirmeden Parsons'u rampadan yukarıya çıkardılar ve geminin lomboz deliğinden içeriye soktular. İçerindeki tek kamarada takviye edilmiş bir koltuğa oturtuldu ve hareket etmemesi için bağlandı – ancak ondan sonra adamlar onu bıraktılar.

Kamarada koltuğun dışında tekbir şey vardı. Daha önce böyle bir makina görmemişti, bütün vücuduna yayılan bir korkuyla gözlerini ona dikti.

Makina hemen hemen bir insan boyunda, kısmen opak metallerle plastikten ve kısmen –tepesine yakın– içinde hareket eden bir şey olduğunu gördüğü şeffaf bir zardan meydana gelmişti. Orada, bir sıvının içinde, yumuşak bir şey, gri renkli organik bir madde yüzmekteydi. Makinanın tepe-

sinden mantarların köklerini anımsatan birçok ince çıkıntı filizlenmişti. Birbirine geçmiş teller gözle görünmeyecek kadar inceydi.

Lombar girişinde duraklayan hükümet görevlilerinden biri, "O canlı değil," dedi. "O tepede yüzüp duran şey, bir fare beyninin bir parçasıdır. Yüzdüğü ortam içinde büyümesini sürdürüyor, fakat bilinci yok. Bu sadece işleri daha kolaylaştırıyor."

"Bir kontrol mekanizması yapmaktansa, bir farenin beynini kesmek daha kolay," dedi öteki adam ve sonra ikisi birden ortadan kayboldular; lomboz kapağı yerine kondu ve geminin gövdesi kapandı.

Parsons'un önündeki makina hemen çalışmaya başladı, klik diye açıldı ve sakin, insan sesi olduğundan şüphe edilmeyecek bir ses, "Mars'a yolculuk aşağı yukarı yetmiş beş dakika sürmektedir. Size yeterli havalandırma ve ısı sağlanacaktır. Fakat acil durumlar dışında yemek servisi yoktur," dedi. Makina klik, diyerek sustu.

Söyleyeceğini söylemişti. O sırada gemi sarsıldı. Gemi önceleri oldukça yavaş, daha sonra büyük bir hızla yükselmeye başlarken, Parsons gözlerini yumdu. Geminin arka kısmında manzara seyretmek amacıyla yapılmış geniş bir pencere vardı. Gemi yönünü değiştirirken, dünyanın hızla uzaklaşmakta olduğunu gördü. Sersemlemiş ve kayıtsız bir şekilde, benim seyretmeme izin vermeleri nazik bir davranış, diye düşündü.

Makina yeniden konuşmaya başlamıştı, "Bu gemi öyle bir şekilde yapılmıştır ki, herhangi bir kısmının kurcalanması hem gemiyi, hem de içindekini yok edecek bir patlama meydana getirecektir. Uçuş yolu önceden ayarlanmıştır ve otomatik yönlendirmenin herhangi bir şekilde kurcalanması da aynı patlama mekanizmasını çalıştıracaktır." Bir dakika sonra makina aynı sözleri tekrarladı.

Karşısındaki ekranda yıldızların dalgalanışı yavaş yavaş duruldu. Bir ışık noktası büyümeye başladı ve Parsons onu Mars olarak tanımladı.

"Sol elinizin yanında bir acil durum düğmesi bulacak-

sınız," dedi makina birdenbire, "eğer yeterli havalandırma veya sıcaklık olmadığını hissederseniz, o düğmeye basın."

Bütün diğer durumlar için muhtemel olarak hiçbir önlem yok, diye düşündü Parsons. Bu gemi beni Mars'a taşıyor, eğer birisi karışmaya kalkarsa patlıyor, bana hava ve ısı veriyor, bütün işi bu. Geminin dışı gibi, içi de, eskimiş ve yıpranmıştı. Bu yolculuğu bir çok kereler yapmış, diye düşündü. Dünya ile Mars'daki yerleşim yerleri arasında epeyce insan taşımış olmalı. İleri ve geri. Garip saatlerde kalkan bir mekik servisi.

Mars büyümeyi sürdürüyordu. Zamanı tahmin etti. Kalkalı yarım saat kadar olmuştu. Hızlı gidiyor, diye düşündü. Gelişmiş bir araç.

Tam o sırada ekrandaki Mars ortadan kayboldu. Yıldızlar sıçradılar, sanki düşermişçesine içinde bir boşluk hissetti. Yıldızlar duruldular ve içindeki his geldiği kadar çabuk kayboldu.

Fakat ekranda hiçbir varış hedefi görülmüyordu. Sadece siyah bir boşluk ve uzaktaki yıldızlar.

Gemi yol almayı sürdürüyordu, fakat şimdi elinde ölçmek için sabit bir değer yoktu. Karşında, makina klik, diye bir ses çıkardı ve kayda alınmış insan sesi, "Hemen hemen yolun yansını geçtik," dedi.

Bir şeyler yolunda gitmiyor, diye düşündü Parsons. *Bu gemi artık Mars'a doğru yol almıyor.* Üstelik bu durum kendiliğinden çalışan robot mekanizmayı rahatsız etmişe benzemiyordu.

Panik içinde düşündü, *Mars ortadan kayboldu.*

Yarım saat kadar sonra makina konuştu, "İnmek üzereyiz. Gemi ayarlama yaparken meydana gelecek bir seri sarsıntı için hazırlıklı olunuz."

Geminin gerisinde – sadece boşluk. Demek akıllarından geçen şey buydu, diye düşündü Parsons. Stenog ve hükümet adamlarının beni bir hapishane kolonisine götürmeye niyetleri yoktu. Bu mekik, beni öleyim diye uzaya bırakacak bir mekik.

"İndik," dedi makina. Daha sonra düzeltme yaptı. "İn-

mek üzereyiz." Makinadan bir çok vınlama sesi geliyordu ve konuşan ses hep aynı ölçülü güveni taşımakla birlikte, Parsons makinanın bile aklının karışmış olduğunu sezdi. Belki bu durum önceden kararlaştırılmamıştı – hiç olmazsa, geminin modelini çizenlerin niyeti bu değildi.

Parsons, makina şaşırdı, diye düşündü. Ne yapacağını bilmiyor.

"Burası Mars değil," diye bağırdı Parsons. Fakat konuştuğu sırada makinanın onu duyamayacağını, karşısındaki şeyin canlı olmayıp sadece kendi kendine çalışan bir makina olduğunu kavradı. "Boşluktayız," diye konuşmayı sürdürdü. Makina, "Bundan sonra yerli otoritelere teslim edileceksiniz. Yolculuk bitti," dedi ve sustu. Parsons makinanın dönmekte olan iç kısmının durduğunu gördü. Makina görevini tamamlamıştı veya tamamladığını sanıyordu.

Geminin giriş kapağı açıldı ve Parsons gözlerini boşluğa dikti. Geminin içindeki hava, açık kapıdan acı bir feryat çıkararak dışarıya kaçıyordu. Bağlı olduğu koltuktan başlığa benzer bir şey fırlayıp kucağına düştü.

Aynı zamanda makina da canlandı. "Acil durum," dedi makina. "Uzanabileceğiniz bir yere konmuş olan koruyucu donanımı hemen takın. Acele edin."

Parsons denileni yaptı.

Onu tutan bağlar başlığı takmasını zorlaştırıyordu. Gemideki hava tükenmek üzereyken başlığı takmayı başardı. Araç hava pompalamaya başlamıştı, başlıktan gelen serin ve bayatlamış havayı ciğerlerine çekti.

Geminin duvarları kızarmıştı. Şüphesiz, bir acil durum mekanizması kaybolan ısıyı yerine koymaya çalışıyordu. On beş dakika kadar bir zaman süresi boyunca kapak açık kaldı.

Sonra birdenbire kapak kayarak kilitlendi. Karşısındaki makina, klik diye açıldı. Makinanın içindeki duyarlı doku kendi ortamında yüzüp duruyordu, fakat makina bir şey söylemedi. Parsons geriye gidecek yolcu yok, diye düşündü. Gemi sarsıldı ve manzara penceresinden bir ışığın çaktığını gördü. Jete benzer bir şey çalışmaya başlamıştı. Dehşet içinde uzaydaki yolculuğuna yeniden başladığını anladı.

Bir boş noktadan diğerine. Kaç kere? Bu anlamsız mekik servisi sürüp gidecek miydi?

Gemi kendisini dönüş yoluna çevirirken, ekranda yıldızlar yer değiştirdiler. İçine bir ümit doğdu. Belki öbür uçta Dünya'yı bulabilecekti. Bir mekanik arıza yüzünden gemi onu Mars'a değil, rastgele başka bir noktaya götürmüştü; fakat şimdi hata düzeltilmiş olmalıydı. Yine başladığı noktaya dönecekti.

Yetmişbeş dakika sonra –en azından Parsons öyle olduğunu sanıyordu– gemi sarsıldı ve bir kere daha giriş kapağı açıldı. Parsons yeniden gözlerini boşluğa dikti. Aman Tanrım, diye düşündü. Hareketi fiziksel olarak hissedemiyorum. Sadece zihinsel olarak uzak noktalar arasında yolculuk ettiğimi kavrayabiliyorum. Milyonlarca ve milyonlarca mil.

Bir süre sonra kapak kayarak kapandı. Yeniden, diye düşündü. Karabasan. Hareketin korkulu rüyası. Eğer gözlerini kaparsa, manzara penceresinden bakmazsa ve eğer beyninin işlemesini durdurabilirse...

Bu cinnet geçirmek olurdu, diye düşündü.

Ne kadar kolay olurdu bu. Burada, bu koltukta otururken, delicesine bir içe dönüşe saplanmak. Gerçek olduğunu bildiğim şeyi umursamamak.

Fakat bir iki saat içinde kamı acıkacaktı. Şimdiden ağzı kurumuştu. Açlıktan ölmeden çok önce susuzluktan ölmüş olacaktı. Makina artık ona çok tanıdık gelen o sakin sesiyle, "Mars'a yolculuk aşağı yukarı yetmişbeş dakika sürmektedir. Size yeterli havalandırma ve ısı sağlanacaktır, fakat acil durum dışında yemek servisi yoktur," dedi.

Bu bir acil durum sayılmaz mı? diye düşündü Parsons. Makina bunun farkına varacak mı acaba? Belki ben susuzluktan ölmek üzereyken? Geminin duvarlarındaki bir yerlerden üzerime su mu püskürtecek?

Karşısında bir parça gri fare dokusu kendi ortamında yüzüp duruyordu. Parsons kendi kendine, sen canlı değilsin, dedi. Sen acı çekmiyorsun, sen bu durumun farkında bile değilsin.

Stenog'u düşündü. Bunu sen mi planladın? İnanmıyo-

rum. Bu dehşet verici garip bir kaza. Bunu kimse planlamadı.

Birisi Mars'ı ve Dünya'yı ortadan kaldırmış, diye düşündü. Beni de unutmuş. Beni de al, diye düşündü. Beni unutma, ben de gelmek istiyorum.

Makina, "Bu gemi öyle bir şekilde yapılmıştır ki her hangi bir kısmının kurcalanması bir patlama meydana getirecektir." Tuhaf bir ümide kapıldı. Geminin havaya uçması bu durumdan daha iyiydi. Belki bağlarından kurtulabilirdi. Her şey bu durumdan daha iyi olacaktı. Manzara penceresinde uzak yıldızlar görünüyordu. Kendisini farkedecek kimse yoktu.

Manzara penceresinden bakarken, bir yıldız yer değiştirdi. Bu bir yıldız değildi. Bir cisim idi bu.

Cisim büyüdü. Yaklaşıyor, diye düşündü Parsons. Ona dayanılmaz gelen bir süre boyunca cisim aynı büyüklükte kaldı, ne büyüyordu, ne de küçülüyordu. Onun ne olduğunu anlayamamıştı. Bir meteor mu? Bir uzay enkazı mı? Bir gemi mi? Uzaklığını koruyan...

Makina, "İnmek üzereyiz," dedi. "Gemi ayarlama yaparken meydana gelecek bir seri sarsıntı için hazırlıklı olunuz."

Bu sefer, diye düşündü Parsons, orada bir şey var. Mars değil. Bir gezegen değil. Fakat – bir şey.

"İnmek üzereyiz," dedi makina ve daha önceki gibi hızlı bir şekilde anlaşılmaz sesler çıkarmaya başladı.

"İndik," dedi sonunda makina. Kapak kayarak açıldı.

Yine boşluk. Nerede o? Parsons sessizce sordu. Gitmiş miydi? Koltuğuna bağlanmış şekilde oturmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Lütfen, diye yalvardı. Uzaklaşma. Giriş kapısında opak bir cisim göründü ve yıldızların görüntüsünü kapadı.

"İmdat," diye bağırdı Parsons. Sesi başlığının içinde kulaklarını sağır edecek şekilde yankılandı. Karşısında başlığıyla dev bir kurbağaya benzeyen bir adam vardı. Adam duraksamadan Parsons'a doğru koştu. İkinci bir adam onu izledi. Ustalıkla, ne yapmak istediklerini tam anlamıyla bilerek, onu koltuğa bağlayan bağları kesmeye başladılar. Eriyen metalden çıkan kıvılcımlar geminin içine yayıldı ve so-

nunda Parsons serbest kaldı.

"Acele et," dedi adamların biri, sesinin duyulmasını sağlamak için başlığını Parsons'ununkine dokundurarak, "kapı sadece bir kaç dakika açık kalacak."

Parsons güçlükle doğrulmaya çalışırken, "Yolunda gitmeyen şey ne?" diye sordu.

"Her şey yolunda," dedi adam onu yardım ederken. Diğeri, elinde Parsons'un silah olduğunu sandığı bir şey tutarak geminin içini dikkatle kolaçan ediyordu. Birinci adam Parsons ile birlikte kapıya doğru yürürken, "Dünya üzerinde kendimizi gösteremezdik," dedi. *Shupo*'lar bekliyorlardı. Onlar bu işi çok iyi bilirler. Bu gemiyi zaman içinde geriye götürdük."

Parsons adamın yüzünde bir zafer gülümsemesi gördü. O ve adam açık kapıdan çıkıp gemiden uzaklaşmaya başladılar. Otuz metreden daha az bir uzaklıkta kaleme benzeyen daha büyük bir gemi asılı bekliyordu. Kapağı açıktı; ışıklan dışarıya vurmuştu. Bir kablo iki gemiyi birleştiriyordu.

Parsons'un yanındaki adam, diğer adam için geriye döndü. "Dikkatli ol," dedi adam Parsons'a. "Geçiş için deneyimli değilsin. Unutma, yer çekimi yok. Havada süzülebilirsin." Masaya tutunup, arkadaşına işaret etti.

Arkadaşı kapıya doğru bir adım atmıştı ki geminin duvarında bir tabanca namlusu göründü; namlu portakal renkli bir ışık çıkardı ve adam yüzü koyun yere serildi. Parsons'un yanındaki kişinin şaşkınlıktan soluğu kesildi. Gözleri Parsons'unkiyle birleşti. Bir an için Parsons, başına gelecekleri anlamanın verdiği korkuyla adamın yüzünün sanki uzamış olduğunu gördü; daha sonra adam silahını doğrulttu ve geminin boş duvarında tabancanın namlusunun göründüğü noktaya ateş etti.

Kör edici bir patlama Parsons'un geriye düşmesine neden oldu. Yanındaki adamın başlığı parçalanmıştı; başlığın parçalan kendininkinin üzerine yağmur gibi yağdı. Aynı zamanda, geminin arka duvarında bir çatlak meydana geldi ve dört bir yana metal parçaları fırladı.

Ortaya çıkmış, fakat ölmek üzerinde olan bir *Shupo*, Par-

sons'un karşısında duruyordu. Cüce vücudu, sanki törensel bir çırpınma gibi, ağır ağır devinmekteydi. Gözleri yerinden fırlamıştı. Derken *Shupo* yere yıkıldı. Hasara uğramış vücudu geminin içinde yüzüyor ve küçük parçaların meydana getirmiş olduğu yığınlara karışarak dönüyordu. Sonunda başı aşağıda, kollan biçimsiz bir şekilde sarkmış olarak vücudu tavana yapıştı. Göğsündeki yaradan çıkan kan, donan ve genişleyen parlak kırmızı uzunca bir topa dönüştü ve *Shupo*'nun bacağına doğru sürüklenerek parçalandı.

Parsons'un sersemlemiş beyninde çok yakın bir zaman önce duymuş olduğu kelimeler yankılanıyordu. "*Shupo'lar bu işi çok iyi bilirler.*" Evet, diye düşündü. Harika. *Shupo* bütün bu zaman boyunca geminin içindeydi. Hiç ses çıkarmamıştı. Hareket etmemişti. Beklemeyi sürdürmüştü. Eğer kimse ortaya çıkmasaydı, orada, duvarda, ölecek miydi?

Adamların ikisi de ölü yatıyordu.

Shupo onları öldürmüştü. Hapishane gemisinin arkasında duran kalem şeklindeki gemi hâlâ kablonun ucunda sürükleniyordu. Işıklan dışarıya vurmaya devam ediyordu. Fakat artık içerisi boş, diye düşündü Parsons. Benim için geldiler, fakat gelişleri vakitsizdi; tuzaktan kurtulamadılar.

Kim olduklarını merak ediyorum.

Acaba ilerde öğrenecek miyim?

Diz çökerek, kendisine en yakın olan adamı incelemeye başladı. Daha sonra kapağı hatırladı. Her an kapanabilirdi – burada kapalı kalacaktı– ve gemi bir kere daha geri dönüş yapacaktı. İki ölü adamı orada bırakarak kapaktan dışarıya atladı ve kabloyu yakaladı. Fırlayışı onu sandığından daha öteye götürmüştü; iki gemiden de ayrılıp onların kendisinden uzaklaştığını görerek bir an için döndü. Uzayın sert, dondurucu soğuğu onu yaladı; soğuğun vücudunun içine sızdığını hissetti. Uzanmak için uğraştı ve parmaklarını gerdi...

Vücudunu adım adım kurşunkalem şeklindeki gemiye doğru sürükledi. Birden gemi hızla ona yaklaştı; Parsons gemiye çarpıp sersemledi ve geminin dış yüzeyinin üzerine yayıldı. Daha sonra zihni açılınca, yavaş yavaş açık duran girişe doğru hareket etmeye başladı.

Parmaklan kabloya dokundu. Kendini aşağıya ve geminin içine çekti. Gemiden gelen sıcaklık vücuduna yayıldı ve ısınmaya başladı. Kablonun karşı ucunda hapishane gemisinin giriş kapağı kapandı.

Parsons diz çökerek, kablonun başlangıcını buldu. Acaba ne kadar sağlam tutturulmuştu? Hapishane gemisinin roketleri ateşlenmeye başlamıştı bile. Geri dönmeye hazırdı. Kablo gerginleşti; hapishane gemisi onu kendine doğru çekiyordu.

Parsons panik içinde düşündü, *geri dönmek istiyor muyum? yoksa kabloyu mu kesmeliyim?* Fakat karar ona sormadan alınmıştı bile. Roketler ateşlendiği zaman, kablo koptu. Hapishane gemisi çok büyük bir hızla fırladı, küçüldü ve sonra gözden kayboldu. Gitmişti. Dünyaya gerisin geriye. İçinde üç ceset taşıyarak. Parsons kapağı eliyle kapayıp –bu oldukça zor oldu, fakat sonunda onu yerine oturtabildi– binmiş olduğu gemiyi incelemeye başladı. Bu gemi onun kurtuluş vasıtası olarak düşünülmüş, fakat bütün pratik amaçlar açısından bir işe yaramamış görünüyordu.

7

Dört bir tarafında sayaçlar ve kontrol düğmeleri sıralanmıştı.

Ortadaki panoda rakamlar parlıyordu. Parsons panoya bakan iki tabureden birine oturdu. Kül tablasında bitmekte olan bir sigara izmariti gördü. Birkaç dakika önce iki adam buradan çıkıp karşılarındaki hapishane gemisine doğru hızla gitmişlerdi. Onlar ölmüştü ve şimdi onların yerinde kendisi oturuyordu.

Düşündü, *acaba daha iyi bir durumda mıyım?* Kontrol panosundan bir ses geldi. Kadranlar hafifçe değişti. Adam, "*Biz gemiyi zaman içinde* geriye götürdük," demişti.

Zaman içinde ne kadar geriye? Fakat aynı zamanda mekanda da yolculuk etmeliydi, iki boyutta da yolculuk etmek mümkündü.

Kontrolleri incelerken kendi kendine hangi düğmenin neyi çalıştırdığını sordu. Levhanın üzerinde birbirinden ayrı iki yarım küre olduğunu gördü.

Birisi bana ulaşmaya çalışıyordu, diye düşündü. Onlar beni zamanda yüzlerce yıl sonraya getirdiler. Benim toplumumdan kendilerininkine. Belli bir amaç için. Acaba bu amacı öğrenmem mümkün olacak mı? Hiç olmazsa onlarla yüzyüze gelebildim. Sadece bir dakika için olsa bile. Aman Tanrım, diye düşündü. Kayboldum. Hem mekanda, hem de zamanda. Her iki boyut da birden kayboldum.

Panelin çıkardığı sesin yanı sıra aralıklarla duyulan statik bir çıtırtı farketti. Aranırken bir mikrofonun bez ızgarasını buldu. Bir iletişim sistemi mi? Fakat nereyle bağlantılı?

Düğmelere doğru uzandı ve denemek amacıyla birini çevirdi. Gözle görülür bir değişiklik olmadı. Levhanın kenarındaki başka bir düğmeye bastı.

Bütün kadranlar değişti.

Çevresindeki her şey titredi. Az da olsa jetlerin çalışma-

sıyla sarsıldı. Hareket ediyoruz, diye düşündü. Saat minelerindeki ibreler kayboldu, sayaçlar silindi; görünürde hiç rakam kalmadı. Kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlamıştı ve bunun üzerine bütün kadranlar yavaşladı.

Bir güvenlik mekanizması devreye girmişti.

Kontrollerin üzerindeki ekran yıldızlan gösteriyordu. Fakat daha sonra ekranda parlak bir nokta büyümeye başladı. Cismin renginde parlak kırmızı bir ton olduğunu gördü. Bir gezegen, Mars mı? Derin, kararsız bir soluk aldıktan sonra yeniden kontrollerle oynamaya başladı.

Aşağıda yanık kırmızı renkte bir düzlük uzanıyordu. Tanıdık bir yer değildi. Sağ tarafta, uzakta – dağlar. Dikkatle ayarlama düğmelerini denedi. Gemi hızla inmeye başladı. Güneşten çatlamış toprağın üzerinde asılı kalacak şekilde gemiyi durdurmayı başardı. Aşınma... pişmiş kilin üzerinde sayısız oyukların açılmış olduğunu gördü. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Yaşam belirtisi yoktu.

Birçok başarısız denemeden sonra gemiyi indirebildi.

Dikkatle kapağı açtı. Acı bir rüzgar geminin içinde ve çevresinde dalgalandı. Yaşlılığın ve aşınmanın kokusunu içine çekti. Hava ince ve zayıf olmakla birlikte hafif bir sıcaklık getirmişti. Parsons yere basınca ayakları ufalanmış kumun içine battı ve sendeledi. Yaşamında ilk kez başka bir gezegende bulunuyordu.

Gökyüzünü incelerken, ufukta belli belirsiz bulutlar olduğunu farketti. Onların arasında bir kuş mu görmüştü? Kaybolan siyah bir nokta.

Sessizlik onu ürkütüyordu.

Yürümeye başladı. Ayaklarının altında taşlar parçalanıyor ve toza dönüşüyordu. Su yoktu. Eğilip bir avuç kum aldı. Kumun sertliğini derisinde hissetti.

Sağında bir taş ve toprak yığını vardı.

Soğuk gölgelerde yetişmiş gri likenler taşların üzerinde bir leke gibi görünüyordu. Kayaların en büyüğüne tırmandı. Uzakta doğal yapı olmayabilecek bir şey gördü. O tarafa doğru yöneldi.

Gemiyi gözden kaybetmesem iyi olur, diye düşündü.

Yürürken ikinci bir canlılık işareti gördü. Bileğinde bir sinek dans etti ve kayboldu. Bütün zararlı böceklerin en baş belası. Yine de ölü yığınlardan daha iyi. Bu zavallı canlı, genel durum içinde dehşet verici ve trajik görünüyordu. Yine de eğer bir sinek sağ kalabilmiş ise, burada organik madde olmalıydı.

Belki gezegenin başka bir bölgesinde, bir yerleşim yeri vardı. Hapishane kolonileri – tabii çok erken veya çok geç bir zamanda gelmemiş ise. Geminin kontrollerini öğrenir öğrenmez...

Uzakta bir şey parladı.

O yöne doğru ilerledi. Sonunda dik duran bir kaya parçasını seçebilecek kadar yaklaştı. Bir işaret mi?

Gevşek kumun üzerinde kayarak, soluk soluğa yokuş yukarı tırmandı. Zayıf, kırmızı ışıkta, kumun içine granit bir blok yerleştirilmiş olduğunu gördü. Üzeri yosundan yeşillenmişti. Parlayan şeyin, blokun ortasına mıhlanmış olan metal bir levha olduğunu anladı. Yosun, levhanın büyük bir kısmını örtmüştü.

Levhanın üzerinde yazılar vardı. Bunlar bir zamanlar metale derin bir şekilde oyulmuş olmalıydı, fakat şimdi neredeyse düzleşmişlerdi. Çömelerek yazıları okumaya çalıştı. Çoğu silinmiş veya okunmaz durumdaydı, fakat tepede daha büyük harflerle yazılmış bir kelime gördü:

Parsons

Kendi adı. Bir rastlantı mı? Gözlerine inanamayarak ona bakakaldı. Sonra gömleğini çıkarıp birikmiş olan kum ve kirleri temizlemeye başladı. Adının önünde başka bir kelime vardı:

Jim

Artık şüpheye yer yoktu. Bu levha, çöle konmuş olan bu levha onunla ilgiliydi. Aklına çılgınca bir fikir geldi. Belki tarihte bütün gezegenlerin tanıdığı çok önemli bir kişi olmuştu. Anısına bu anıtın yapılmış olduğu efsanevi bir kişi, bir tanrı gibi.

Heyecanlı bir şekilde gömleğiyle levhayı ovalarken alttaki daha küçük harfleri de okuyabildi. Bu levha onunla ilgili

değildi; ona hitaben yazılmıştı. Kendini aptal gibi hissederek kuma oturdu ve harfleri fırçaladı.

Levha ona bir gemiyi nasıl çalıştıracağını anlatıyordu. Talimat veren bir el kitabı.

Görünüşe göre zamanın vereceği zararlarla baş edebilmek için her cümle iki kere yazılmıştı. Bu talimatı yazanlar blokun burada yüzlerce, belki de binlerce yıl duracağını bilmiş olmalılar, diye düşündü. Ben gelinceye kadar.

Gölgeler uzak sıra dağların üzerinde daha da uzamıştı. Güneş batmaya başlamıştı. Gün bitiyordu. Artık hava bütün sıcaklığını kaybetmişti. Titredi. Gökyüzüne bakarken sisler içinde yarı yarıya kaybolmuş bir şekil gördü. Gri bir yuvarlak bulutların ötesinde yol alıyordu. Uzun bir zaman, kalbi hızla atarak, onu seyretti. Bu dünyanın çevresinde dolaşan bir uydu. Aydan daha yakındı. Belki daha büyük oluşu Mars'ın daha küçük olması yüzündendi. Gözlerini güneşin uzun ışınlarından koruyarak, uydunun yüzünü inceledi. Yıpranmış bir yüz...

Bu uydu Ay'dı. Bu değişmemişti; ayın görülebilir yüzündeki desen aynı kalmıştı. Burası Mars değildi. Burası Dünya'ydı.

Burada kendi gezegeninde, ölmek üzere olan yaşlı dünyanın üzerinde duruyordu. Susuz geçen son dönem. O da kendisinden önceki Mars gibi, kuraklık ve yıpranma içinde son günlerine ulaşmıştı. Sadece siyah kum sinekleri ve likenler vardı. Bir de kayalar. Belki uzun zamandır bu durumdaydı, insan uygarlığının kalıntılarının çoğunu ortadan silmeye yetecek kadar uzun bir zamandır. Bu levha, kendisi gibi zaman yolcuları tarafından dikilmişti. Onu arayan insanlar, yeniden temas kurmak için onu burada izleyenler tarafından konmuştu.

Belki başka yerlere de bu işaretlerden koymuşlardı.

Adı, son yazılı kelimeler. Her şey yok olduğu zaman, insandan daha uzun yaşamak.

Güneş batarken gemiye döndü, içeriye girmeden önce arkasına son bir defa bakmak için durdu.

Şimdi görüntü daha iyi idi, çöken gece ovayı örtüyordu.

Hayvanların hareket ettiğini, gece böceklerinin ortaya çıktığını hayal edebilirdi.

Sonunda geminin kapağım örttü. Işıklan yaktı; geminin kabini soluk beyaz bir ışıkla doldu, kontrol panosu ise parlak kırmızıydı. Yukarıdaki hoparlörden hafif bir çıtırtı geliyordu. Hiç olmazsa canlıya benzer bir şey, diye düşündü.

Eşikte, kendisinin yokluğunda içeriye tırmanmış bir yaratık gördü. Yok edilmesi güç olan bir canlı türü. Bir kulağakaçan böceği. Bu türün herşeyden daha fazla yaşayacağını, düşündü. En son ölecek varlık. Kulağakaçan böceğinin sürünerek bir dolabın altına girmesini seyretti. Üzerinde adımı taşıyan levha parçalanıp toza dönüştüğü zaman bile bu böceklerin bir kaç tanesinin yaşamaya devam edeceklerini, düşündü.

Kontrollere oturarak talimatın tanımlamış olduğu düğmeleri seçti. Ardından, ona verilen bilgilere göre, şeridi deldi ve taşınmayla ilgili verileri yüklemeye başladı.

Kadranlar değişti.

Artık kontrolleri onlara, kendisini isteyen kimselere bırakmıştı. Şiddetli bir titreşim onu yeniden sarsarken kımıldamadan oturdu. Derken manzara ekranındaki gece sahnesi değişti. Gün ışığı geri döndü ve bir süre sonra yanık kırmızının yerini yeşil ve mavinin tonları aldı.

Yeryüzü yeniden doğuyor, diye düşündü karamsarlıkla. Çöl yeniden verimli hale dönüşmüştü. Giderek hızlanan sahneler birbirine karıştı, değişti. Geriye doğru binlerce, hatta milyonlarca yıl gidiyordu. Olanları kavrayabilmek oldukça güçtü. Gemiyi çalıştırmak gayreti içinde yolun sonuna kadar, geminin onu götürebileceği en uzak geleceğe kadar gitmişti.

Ansızın kadranların hareketi durdu.

Geri döndüm, diye düşündü Parsons. Uzanıp panodaki bir şalteri kapattı. Makina durdu. Ayağa kalktı ve geminin kapısına doğru yürüdü. Bir an için duraksadı. Sonra kapının kilidini açtı ve kapıyı geriye doğru itti.

Karşısında bir adam ile bir kadın duruyordu. İkisinin de ellerinde kendisine doğru çevrilmiş birer silah vardı. Ağaçlar

ve çiçeklerden oluşan yeşil bir manzara ve bir yapı gözüne çarptı. Adam, "Parsons mu?" diye sordu. Altın renkli, sıcak güneş ışığı başından aşağı inmekteydi.

"Evet," dedi.

"Hoş geldiniz," dedi kadın boğuk ve gırtlaktan gelen bir sesle. Fakat silahlar aşağıya inmedi. "Gemiden çıkın doktor," dedi kadın.

Söyleneni yaptı. "İşaretlerden birini mi buldunuz?" diye sordu adam. "Geleceğe sizin için gönderilmiş olan talimatları?"

"Görünüşe göre orada çok uzun bir zamandır duruyormuş," dedi Parsons.

Kadın Parsons'un yanından geçerek gemiye girdi. Panonun üzerindeki sayaç göstergelerini inceledikten sonra, "Çok uzun bir zaman," dedi, yanındakine. "Helmar, yolun sonuna kadar gitmiş."

Adam, "Gemi kullanılabilir durumda kaldığı için şanslı sayılırsınız," dedi.

Parsons, "Silahlan bana dönük tutmaya devam edecek misiniz?" diye sordu.

Kadın onun arkasından kapıya geldi ve omuzunun üzerinden, "*Shupo* filan yok. Sanının işler yolunda." dedi. Silahını çoktan yerine koymuştu ve adam da da onu izledi.

Adam elini uzattı; Parsons ile el sıkıştılar.

"Kadınlar da el sıkarlar mı?" diye sordu kadın, elini uzatırken. "Umarım, bu sizin döneminizin bir adetine saygısızlık olmaz."

Adam, "Uzak gelecek sizi nasıl etkiledi?" diye sordu.

"Kabul etmek zor," dedi Parsons.

"Çok moral bozucu," dedi Helmar. "Fakat unutmayın; bu çok uzun bir zaman sonra ve yavaş yavaş gerçekleşecek. İnsanoğlu o zamana kadar başka gezegenlere yerleşmiş olacak." Hem Helmar, hem de kadın onu derin bir heyecan ifadesiyle süzüyorlardı. Parsons da derinden duygulandığını hissetti.

"İçecek bir şeyler ister misiniz?" diye sordu kadın.

"Hayır," dedi, "Teşekkürler." Yakında sarmaşıklar içinde

çalışan anlan ve biraz ilerde sıra halinde duran selvi ağaçlarını gördü. Parsons ağaçlara doğru yürürken, adam ve kadın onun arkasından geldiler. Yolun yansında ciğerlerini derin bir solukla doldurarak durdu. Yaz mevsiminin çiçek tozu yüklü havası... büyümekte olan varlıkların kokulan.

"Zaman yolculuğu düzensiz çalışıyor," dedi kadın. "Hiç olmazsa bizim için öyle. Kesin sonuç alamadık şansımız kötü gitti. Özür dilerim."

"Zararı yok," diye yanıtladı Parsons. Daha sonra adamla kadım daha dikkatle incelemeye başladı. Kadın şimdiye kadar bu genç ve güçlü vücutların dünyasında görmüş olduğu herkesten daha güzeldi. Bu kadın *farklıydı*. Öğle güneşinde parlayan bakır renkli bir ten. Herkeste görülen yassı elmacık kemikleri ve koyu renk gözler, fakat değişik bir burun. Daha güçlü. Bütün hatlarında daha önceden görmemiş olduğu bir çekicilik vardı. Üstelik diğerlerinden daha yaşlıydı. Belki otuzlarının ortasında. Güçlü bir yapısı vardı. Çağlayan gibi dökülen saçları, omuzlarından beline kadar ağır bir sel gibi iniyordu.

Göğüsleriyle yukarı kaldırılmış robunun ön kısmında, kaliteli kumaşa karmaşık bir desenle işlenmiş ve nefes alış verişiyle hareket eden bir amblem vardı. Bir kurt kafası.

"Siz Loris'siniz," dedi Parsons.

"Bu doğru," diye yanıtladı kadın.

Toplumun baş rahibesi olmasının nedenini anlayabiliyordu. Ruh kübüne katkısının niçin çok önemli olduğunu da. Bunu onun gözlerinde, vücudunun sağlam hatlarında ve geniş alnında görüyordu.

Loris'in yanındaki adam onun bazı özellikleri taşıyordu. Aynı bakırımsı ten, keskin hatlı bir burun, siyah saçlar. Fakat arada ince ve önemli farklılıklar vardı. Sadece bir ölümlü, diye düşündü Parsons. Öyle bile olsa, etkileyici. Onun bakışına zeka ve sempatiyle karşılık veren, onun ihtiyaçları için tetikte duran iki hoş ve yakışıklı insan. Çok çarpıcı bir kalite, diye düşündü. Kadının koyu renkli gözleri kendi ruhunda karşılık bulan bir derinliğe sahipti; kadınla adamın kuvvetli kişilikleri onunkinin de daha yüksek bir bilince

yükselmesini sağlıyordu.

Helmar ona," İçeriye girelim," dedi. Yakındaki gri renkli bir taş yapıyı gösterdi. "Daha serindir ve orada oturabiliriz."

Patikadan yürürken Loris," Hem de daha gözden uzak," dedi. Bir köpek kocaman kuyruğunu sallayarak onlara yaklaştı, uzun burnu havaya kalkmıştı. Helmar köpeğe bir şaplak atmak için durdu. Yapının köşesini döndükleri zaman Parsons, meyilli setler şeklinde düzenlenmiş, ağaçlar ve yabani çalılarla karışık bakımlı bir bahçe gördü.

"Burada başkalarından uzak bir yaşantımız var," dedi Loris. "Burası bizim köşkümüz. Üçyüz yıllık bir tarihi vardır."

Parsons, açık bir alanın ortasında başka bir zaman yolculuğu makinası ve çevresinde çalışmakta olan insanlar gördü. "Belki bu sizi ilgilendirebilir," dedi Loris. Önden giderek, Parsons'u gemiye götürdü; orada teknisyenlerin birinden düz, parlak bir küre aldı. Bir greyfurt büyüklüğünde olan küre onun elinden kendi kendine yükselmeye başladı. Kadın onu hemen yakaladı. "Gitmek için hazır," dedi. "Bunları geleceğe göndermek için çalışıyoruz." Geminin içi bu kürelerle doldurulmuştu.

Helmar, "Sanırım ona rastladığınız zaman, kürenin görünüşü oldukça eskimişti," dedi.

Parsons küreyi Loris'in elinden aldı. Onu inceledikten sonra, "Tanıyamadım," dedi.

Helmar ile Loris bakıştılar. "Bunlar işaretler. Bunlardan biri uzak gelecekte sizinle temas kurdu," dedi Loris.

"Bunlar yüzlerce mil öteye yayın yaparlar. Sizin geminizin radyosuna," dedi Helmar. Her ikisi birden Parsons'a dikkatle baktılar. "Talimatlarınızı hoparlör vasıtasıyla almadınız mı? Bunlardan birinin gemiyi buraya getirmek için onu nasıl çalıştırılması gerektiğini size söylediğini duymadınız mı?

"Hayır," dedi Parsons. "Üzerinde metal bir levha olan granit bir anıt buldum. Talimat metalin üzerine kazılmıştı."

Sessizlik.

Sonunda Loris yavaşça, "Bunun hakkında bir şey bilmi-

yoruz. Biz böyle bir şey yapmadık.

Size *talimat* verdi, öyle mi?" dedi. Helmar," Bizim zaman gemimizi çalıştırmak için mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Parsons. "Hem de benim için yazılmıştı. Üzerinde benim adım vardı."

Helmar, "Biz bu işaretlerden yüzlerce yolladık. Onlardan *bir tanesine* bile rastlamadınız mı?"

"Hayır," dedi Parsons.

Adam ve kadın kendilerine güvenen ifadelerini kaybetmişlerdi. Parsons da aynı şeyi merak ediyordu. Bu kürelere ne olmuştu? Eğer levhayı bu insanlar dikmediyse, *O zaman kim yapmıştı o işi?*

8

"Beni niçin kendi zamanınıza getirdiniz?" diye sordu Parsons.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Tıbbi bir sorunumuz var," dedi Loris. "Çözmeye çalıştık, ama başaramadık. Daha doğrusu, sınırlı bir başarı kazandık. Bizim tıbbi bilgimiz yeterli gelmiyor ve bizim dünyamızda yararlanabileceğimiz daha iyi bir bilgi kaynağı yok."

"Burada kaç kişisiniz? diye sordu Parsons.

Loris gülümsedi. "Sadece biz ve daha bir kaç kişi. Sempati besleyen bir kaç kişi."

"Kabileniz içinden mi?"

"Evet," diye yanıtladı kadın. "Hükümet başıma ne geldiğini sanacak? Hapishane roketine bir şey olduğunu biliyorlar."

"Roket ortadan kayboldu," dedi Helmar. "Sık rastlanan bir olay. Tutuklunun tek başına yollanmasının nedeni bu. Gezegenlerarası yolculuk zaman yolculuğu kadar düzensiz. Avrupa ile Yeni Dünya arasındaki yolculuğun ilk dönemleri gibi... boşluğa gönderilen küçük gemiler."

Parsons, "Fakat şüphelenecekler," dedi.

"Şüphelenmek bilmekle aynı şey değildir," dedi Loris. "Bizim hakkımızda onlara hangi bilgiyi veriyor? Bizim kim olduğumuzu veya ne yapmaya çalıştığımızı bir yana bırakın, bizim var olduğumuzu bile göstermiyor. Daha önce bildiklerinden daha fazla bir şey bilmiyorlar."

"O halde sizden şüpheleniyorlar," dedi Parsons. "Daha şimdiden."

"Hükümet kendilerinin bırakmış olduğu zaman yolculuğu deneylerini başka biri tarafından kullanılabileceğinden şüpheleniyor. Bizim ilk gayretlerimizin sonuçlan talihsiz oldu. Onların bulabileceği ve inceleyebileceği yerlere şüphe çekebilecek maddeler bıraktık. Bir süreden beri bazı ipuçları ellerinde." Ateşli ve emredici gözleri parladı. "Fakat beni

suçlamaya cesaret edemezler. Buraya gelemezler; burası kutsal bir topraktır. Bizim toprağımız." Giysilerinin altında göğüsleri inip kalkıyordu.

"Biz burada dururken, tıbbi sorun daha kötüleşiyor mu?" diye sordu Parsons.

"Hayır," dedi Helmar. "Onu bir statis durumuna getirmeyi başardık." Onun sakin hali Loris'in coşkusuyla bir zıtlık meydana getiriyordu. "Unutmayın, Doktor, *biz zamanın kontrolünü elimize geçirdik*. Eğer dikkatli olursak, hiç kimse bizi alt edemez. Avantaj bizde."

"Tarihte hiç bir grup bizim silahımıza ve bizim elimizdeki fırsata sahip olmadı," diye mırıldandı Loris.

Üçü birden, geniş merdivenlerden çıkıp Kurt Köşküne girerlerken, Parsons kendi kendine düşündü, bilimdeki temel buluşların biri o şeyin olabilirliğinin gösterilmesidir. Bu bir kere yapılınca, işin yarısı bitmiş olur. Bu insanlar hükümete bir zaman makinasının yapılabileceğini kanıtladılar. Hükümet şimdi bu deneyleri bırakmakla bir hata yaptığını biliyor. Deneylerin *nasıl* veya *kimin* tarafından başarı ile sonuçlandırıldığını bilmiyor. Fakat zaman yolculuğunun mümkün olduğunu biliyor – veya böyle sanması için elinde iyi nedenleri var. Bu bile tek başına önemli bir buluş sayılır.

Loris ve Helmar öyle bir kararlılıkla ileriye atılmışlardı ki Parsons uzun, koyu renk ağaç kaplamalı hole ancak kısa bir bakış atabildi. Çift kanatlı kapı geriye kaydı ve Parsons lüks döşenmiş bir salona götürüldü. Helmar onu deri kaplı bir koltuğa oturttu ve havalı bir tavırla onun yanma bir kül tablası – ve bir paket Lucky Strike sigarası bıraktı. "Sizin yüzyıldan," dedi Helmar. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedi Parsons, minnetle.

"Bir biraya ne dersiniz?" diye sordu Helmar.

"Sizin döneminizden bir çok biramız var, hepsi buz gibi soğuk."

"İyi olur," dedi Parsons. Bir sigara yakıp zevkle içine çekti.

Loris karşısına oturarak, "Dergiler de getirdik," dedi, "Giysiler. İçlerinden bazılarını tanıyamadığımız birçok şey.

Tahmin edeceğiniz gibi şansın rolü büyük. Zaman kepçesi üç tondan fazla taşıyabiliyor; bununla birlikte, özellikle ilk zamanlarda, elde ettiğimiz şey çoğunlukla çöp oluyordu." O da sigaralardan birini aldı.

"Dünyamıza uyum sağlayabildiniz mi?" diye sordu Helmar, oturup bacak bacak üzerine atarak.

"Karşılaştığım hükümet görevlisi–" dedi Parsons.

"Stenog," dedi Loris. Yüzünden tiksinti okunuyordu. "Onu tanıyoruz. Görünüşte Yaşam Pınarının yöneticisi, fakat onun *Shupo*'larla bağlantısı olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Tabii, o bunu inkar ediyor."

"Suçlu çocukları kullanıyorlar," dedi Helmar. "Onların enerjilerini ve yeteneklerini hükümetin emrine veriyorlar. Kavga etmek, sakatlamak ve öldürmek arzusu içinde hepsi. Gençlere ölümü hor görmeyi öğretiyorlar ki, bu sizin de bildiğiniz gibi, bizim toplumumuzda saygınlığı olan bir görüş." Bakışları çok sertti.

Loris, "Bu toplumun uzun zaman önce meydana geldiğini anlamalısınız," dedi. "Bu yaşam tarzı geçmiş yıllar boyunca kabul görmüştür. Bu tarihte görülen geçici bir anormallik değil. Tarihte insanlar ucuz bir meta sayılmışlardı; kepçe ile çalıştığımız sırada, gelip giden oldukça geniş bir panorama gördük. Zamanda gidip gelmek insana değişik bir bakış açısı kazandırıyor. Helmar ile ben –hiç olmazsa fikren – kabilelere ait yaşamın zorunluluğu kavramını anlayabiliyoruz. Ölümü teşvik ettikleri kadar yaşamı teşvik etmiyorlar. Örneğin sabit bir nüfus elde etmek için doğumu sınırlıyorlar."

Helmar, "Eğer doğumu sınırlamamış olsalardı, şimdiye kadar Mars ve Venüs üzerinde önemli bir insan topluluğu bulunacaktı. Fakat bildiğiniz gibi, Mars sadece bir hapishane olarak kullanılıyor. Venüs ise bir ham madde kaynağı olarak. Bu yüzden yıldan yıla gücü azalıyor, yağmalanıyor."

"Yeni Dünyanın İspanyol, Fransız ve İngilizler tarafından yağmalanması gibi," dedi Loris.

İlerisini işaret etti ve Parsons salonun bir duvarı boyunca büyük çerçeveli portrelerin, ona yabancı gelmeyen tarihi yüzlerin asılı olduğunu gördü. Cortez, Pizarro, Drake, Cab-

rillo ve tanıyamadığı diğerlerinin portreleri. Hepsi onaltıncı yüzyılın kırmalı yakalarını takıyorlardı, hepsi o zamanın soyluları ve kaşifleriydi. Odada sadece bu resimler vardı.

"Niçin onaltıncı yüzyıl kaşifleriyle ilgileniyorsunuz?" diye sordu.

Loris, "Bunu zamanı gelince öğreneceksiniz," dedi. "Benim vurgulamak istediğim nokta şu. Bu toplumdaki hastalığa rağmen, var olan dengesizlik yüzünden ortadan kalkacağını veya çökeceğini ummak için bir neden yok. Geleceğe baktığımız için, bu toplumun yüzyıllarca süren bir yaşam umudu olduğunu biliyoruz. Onun dinamiğine karşı duyduğunuz tepkiyi paylaşıyoruz, fakat–" Omuz silkti. "Biz bu konuda daha hoşgörülüyüz. Sizin de sonunda da olacağınız gibi."

Roma, diye düşündü Parsons, bir günde yıkılmadı.

"Benim kendi toplumum hakkında ne diyorsunuz?" diye sordu.

"Bu sizin toplumunuzun özgün değerleri olarak neleri aldığınıza bağlı. Bazıları şüphesiz bu günde devam ediyor ve her zaman devam edebilir. Beyaz ırkın üstünlüğü ile Rusya, Avrupa ve Kuzey Amerika demokrasileri sizin zamanınızdan sonra yüzyıl kadar yaşadı; sonra Asya ve Afrika, 'renkli' diye adlandırılan ırkların hak ettikleri miraslarına sahip çıkmalarıyla, egemen halklar olarak ortaya çıktılar."

Helmar, "Yirmi üçüncü yüzyıldaki savaşlarda bütün ırklar birbirine karıştı. Anlıyor musunuz? Böylece, o zamandan sonra, 'beyaz' veya 'renkli' ırklardan söz etmenin anlamı kalmadı," diye ekledi.

"Anlıyorum," dedi Parsons. "Fakat bu Ruh Kübünün görünüşü, ve bu kabileler–"

Loris, "Bu, şüphesiz, birçok ırkın kaynaşmasıyla ilgili değil. Sizin de belki anlamış olduğunuz gibi, kabilelere bölünme bütünüyle yapaydır. Bu fikir bir yirmi üçüncü yüzyıl yeniliğinden, olimpiyatlara benzeyen dünya çapında büyük bir yarışmadan çıkmıştır – ancak yarışma sonucunda kazananlar ulusal ofise seçiliyorlardı. O sıralarda uluslar vardı ve katılanlar başlangıçta –uluslarının temsilcisi olarak gelmişlerdi," dedi.

"Komünist gençlik festivalleri," dedi Helmar, "bu adetin tarihsel kaynaklarından biriydi. Ortaçağ savaş oyunlarını da sayabiliriz."

Loris, "Fakat Ruh Kübünün ilk başlangıcı ve zigotların planlı yönlendirilmesi sizin bilebileceğiniz herhangi bir kaynağa dayanmamaktadır." Yüzü Parsons'a dönük, bakışları ciddi, konuşmasını sürdürdü, "Şunu anlamalısınız ki yüzyıllar boyunca dünyadaki renkli ırklara daha değersiz oldukları ve kendi kaderlerini kontrol edemeyecekleri söylenmişti. Hepimizin içinde başkalarından daha iyi olduğumuzu ve geçmişte görülmüş olanlardan daha gelişmiş bir toplum ve nüfus yaratabileceğimizi söyleyen bu kalıcı duygu vardır."

Helmar ekledi, "Amacımıza ulaştık, ama zamanını ölümü düşünmek için harcayan taşlaşmış bir toplum elde ettik; hiçbir planı, hiçbir hedefi yok. Büyüme arzusu yok. Bizi rahat bırakmayan aşağılık duygumuz bize ihanet etti; enerjimizi, kırılan gururumuzu kurtarmak için, eski düşmanlarımızın hatalı olduğunu kanıtlamak için harcadık. Mısır toplumunda olduğu gibi ölüm ve yaşam birbirleriyle o kadar içiçe girdi ki dünya bir mezarlık ve insanlar da sadece ölülerin kemikleri arasında yaşayan bekçiler oldular. Onlar bir bakıma düşüncelerinde ölüm öncesi dönemde yaşıyorlar. Böylece büyük mirasları boşu boşuna harcandı. Onların –bizim– ne olabileceğini bir düşünün." Sustu, yüzü değişik duygularla karmakarışıktı.

Bir süre için kimse konuşmadı. Sonra Parsons konuyu değiştirmek amacıyla, "Sizin tıbbi sorununuz nedir?" diye sordu. Bu sorunun ne olduğunu hemen görmek ve anlamak istiyordu.

"Koltuğunuzu çevirin," dedi Loris. O ve Helmar odanın öbür ucundaki duvara doğru döndüler. Parsons da onlar gibi yaptı. Loris, nefes alışı hızlanmış, dudakları yan aralık, yumruklan iki yanında sıkılmış olarak gözlerini duvara dikmişti.

"Seyret," dedi ve bir düğmeye bastı.

Duvar bulanıklaştı. Yanıp söndü ve ortadan kayboldu.

Parsons kendini başka bir odaya bakar buldu. Tanıdık, diye düşündü. Daha önce bulunduğu bir yer. Neydi? Yaşam Pınarı mı? Tam olarak değil. Burada her şey çok daha küçük boyuttaydı. Bu oda Yaşam Pınarında görmüş olduğunun bir benzeriydi. Aynı aygıtlar, güç kabloları ve yük asansörleri. En uçta, bir kübün saydam olmayan parlak yüzeyi, belki on ayak yüksekliğinde, üç ayak derinliğinde boyutları küçültülmüş bir küp bulunuyordu.

"İçinde ne var?" diye sordu Parsons.

Loris durakladı.

"Devam et," dedi Helmar.

Loris düğmeye yeniden dokundu. Kübün saydam olmayan yüzü ortadan kalktı. Artık kübün derinliklerine, onun içini dolduran girdap hareketli sıvıya bakıyorlardı. Bir adam ayakta, kübün ortamında asılı olarak, duruyordu. Hareketsizdi. Kolları iki yanında, gözleri kapalıydı.

Parsons, büyük bir hayretle, bu adamın ölmüş olduğunu anladı. Ölmüş ve bir şekilde kübün içinde korunmuştu. Uzun boyluydu, parlak bakır renkli geniş gövdesiyle güçlü bir yapıya sahipti. Çıplak vücudu bu minyatür Ruh Kübünün içinde, Yaşam Pınarındaki devasa hükümet kübünün bu küçük kopyasında, bozulmadan saklanmıştı.

Bu küçük kübün içinde, yüz milyarlarca zigot ve gelişmiş embriyo yerine, bir tek adamın, otuz yaşlarında tam gelişmiş bir erkeğin, korunmuş vücudu vardı.

"Kocanız mı?" diye sordu Parsons Loris'e, düşünmeksizin.

"Hayır. Bizim kocalarımız yoktur." Loris adama büyük bir heyecanla bakıyordu. Bir duygu dalgasına kapılmış gibiydi.

Parsons ısrar etti, "Duygusal bir ilişkiniz var mıydı? Sizin aşığınız mıydı?"

Loris titredi, sonra birdenbire güldü, "Hayır, aşığım değil." Alnını ovuşturup bir an için arkasını dönerken, bütün vücudu sallandı ve sarsıldı. "Şüphesiz, aşıklarımız var. Oldukça çok. Cinsel faaliyet üremeden bağımsız olarak devam ediyor." Sanki kendinden geçmiş gibiydi. Sözleri yavaş ya-

vaş ve vurgusuz olarak dökülüyordu.

Helmar oturduğu yerden, "Yaklaşın doktor," dedi. "Onun nasıl öldüğünü göreceksiniz." Parsons ayağa kalkıp duvara doğru yürüdü, tik bakışta adamın sol göğsünde küçük bir nokta gibi görünen şey çok farklı bir cisme dönüştü. Ölüm nedeni hiç şüphesiz buradaydı. Bu dünyaya ne kadar yabancı bir şey, diye düşündü Parsons. Onu şaşkınlık içinde inceledi. Fakat hiç şüphe yoktu.

Ölü adamın göğsünde bir okun tüylü ve kertikli sapı görünüyordu.

9

Loris'in işareti üzerine bir hizmetçi Parsons'a yaklaştı. Saygı ile eğilen hizmetçi Parsons'un ayaklarının dibine bir şey bıraktı. Parsons bunu hemen tanıdı. Ezilmiş, kirlenmiş, fakat hâlâ tanıdık bir şey. Gri alet çantası.

"Sizi ele geçiremedik, ama bunu almayı başardık," dedi Helmar. "Otelin lobisinde. Hükümetin kızın yaşayacağını anladıktan sonra çıkan kargaşa sırasında." Parsons çantayı açıp içindekileri incelemeye başlayınca, gergin bir şekilde onu seyrettiler.

"Biz bu aletleri inceledik," dedi Loris, onun omuzunun üzerinden. "Fakat teknisyenlerimizin hiçbiri bunları kullanamadı. Eğitimimiz bu konuda yetersiz – temel ilkelerimiz yok. Eğer ihtiyacınız olan şeylerde bir eksiklik varsa, geçmişten getirmiş olduğumuz diğer tıbbi gereçleri size verebiliriz. Önceleri, eğer elimizde alet olsaydı, onu kullanabileceğimizi sanıyorduk.

"Bu adam ne kadar zamandır kübün içinde?" diye sordu Parsons.

Loris basit bir şey söylüyormuş gibi, "Öleli otuz beş yıl oluyor," dedi.

Parsons, "Onu muayene edebilirsem, durumu daha iyi anlayacağım. Buz paketinden dışarıya çıkarılabilir mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Helmar. "Fakat her seferinde yarım saatten fazla değil."

"Bu yeterli olabilir," dedi Parsons.

Hemen hemen ikisi bir ağızdan, "Demek bunu yapacaksınız?" diye sordular.

"Deneyeceğim," diye yanıtladı Parsons.

İkisinin arasında bir ferahlama işareti geçti ve rahatlayarak ona gülümsediler. Odadaki gerginlik azaldı.

Parsons Loris'i tam karşısına alarak, "Bu adamla olan ilişkinizi bana söylememeniz için bir neden var mı?" diye

sordu.

Biraz durduktan sonra kadın, "O benim babamdır," dedi.

Bir an için yanıtın önemini anlamadı. Sonra, *ama bunu nasıl bilebilir?* diye düşündü Parsons.

Loris, "Size daha fazla şey söylememeyi tercih ederim," dedi. "Hiç olmazsa, şimdilik. Daha sonra." Durumdan yorulmuş görünüyordu, "izin verin bir hizmetçi size dairenizi göstersin, o zaman belki biz–" Kübün içindeki adama baktı. "Belki onu muayene etmeye başlayabilirsiniz."

"tik önce biraz dinlenmek istiyorum," dedi Parsons. "Güzel bir gece uykusundan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim."

Hayal kırıklıkları açıkça görülüyordu. Fakat Loris hemen başıyla onayladı, ardından, daha isteksizce, Helmar. "Şüphesiz," dedi kadın.

Bir hizmetçi ona dairesini göstermek için geldi. Hizmetçi Parsons'un gri çantasını taşıyarak geniş merdivenlerde onun önünden yürüdü. Adam bir kez geriye baktı, fakat bir şey demedi. Sessizlik içinde daireye geldiler; hizmetçi Parsons için kapıyı açık tuttu ve o da girdi.

Bu ne lüks, diye düşündü Parsons. Evin şeref misafiri olduğuna şüphe yoktu.

Şüphesiz iyi bir nedenle.

O gece akşam yemeğinde Loris ve Helmar'dan köşkün coğrafi konumunu öğrendi. Daha önce gitmiş olduğu şehirden, Ruh kübünün ve Yaşam Pınarının yer aldığı başkentten, yirmi milden fazla uzaklıktaydılar. Köşkte Loris baş rahibe olarak maiyetiyle birlikte yaşıyordu. Büyük ve zengin bir kraliçe arı gibi, diye düşündü Parsons. Bu işleyen an kovanının içinde. Burası hükümetçe kontrol edilen alanın dışında olan kutsal bir topraktı.

Köşk, bir Roma dönemi malikânesi gibi, kendi kendine yeterli, ekonomik ve fiziksel bakımdan bağımsızdı. Yapıların altında dev güç türbinleri, yüz yaşında atom jeneratörleri bulunuyordu. İtme ile çalışan trenlerin ve dönen kürelerin, bazı durumlarda hâlâ kükremeyi ve zonklamayı sürdüren pas kaplı makinaların yeraltı manzarasına kısaca bir göz ata-

bilmişti. Fakat daha ileriye gitmek istediği zaman, üniformalı bekçiler, bildik kurt amblemini taşıyan gençler tarafından kesin bir tavırla geri döndürülmüştü.

Yiyecek yapay olarak yeraltındaki kimyasal tanklarda üretiliyordu. Giysi ve mobilyalar köşkün arazisinde çalışan robotlar tarafından plastik ham maddeden yapılıyordu. Yapı malzemeleri, sanayi gereçleri, gerek duyulan her şey köşkün topraklarında meydana getiriliyor ve onarılıyordu. Kendi içinde eksiksiz bir dünya ki onun çekirdeğini, şehirde olduğu gibi, küp teşkil ediyordu. Çok geçmeden içinde çalışmaya başlayacağı minyatür 'ruh'. Onun varlığının ne kadar dikkatli bir şekilde sır olarak saklandığını kendisine söylemelerine gerek yoktu. Muhtemelen ancak bir kaç kişinin ondan haberi vardı; Köşkte yaşayan ve çalışanların ancak küçük bir kısmı. Ve bunlardan kaçı onun amacını, var olma nedenini anlamışlardı? Belki sadece Loris ve Helmar biliyordu.

Akşam yemeğinden sonra masada kahve ve brendiyi yudumlarlarken, Helmar'a duraksamadan sordu, "Loris'le akraba mısınız?"

"Niçin soruyorsunuz?" dedi Helmar.

"Kübün içindeki adama, onun babasına, benziyorsunuz. Ve Loris'e de biraz benziyorsunuz."

Helmar başını salladı. "Akrabalık yok." Daha önceki heyecanlı ve sabırsız durumunu şimdi nezaketle maskelenmiş görünüyordu. Fakat Parsons yine de bu duyguların hâlâ mevcut olduğunu ve için için yandığını hissetti.

Ortada Parsons'un anlamadığı birçok şey vardı. Saklanan şeylerin çok fazla olduğunu düşündü. Apaçık ortada olan şey şuydu: Loris ve Helmar'ın davranışları yasadışıydı. Üstelik bu uzun zamandır sürüp gidiyordu. Minyatür kübe sahip olmaları birinci dereceden suçtu. Vücudun korunması, onu yaşama döndürme gayreti – bütün bunlar, hükümetin ve şüphesiz diğer kabilelerin haberdar olmadıkları, çok dikkatli bir şekilde yapılmış ve gizlenmiş bir planın parçalarıydı. Loris'in babasını canlı görme arzusunu anlayabiliyordu. Bu, kendininki de içinde olmak üzere, belki bütün toplum-

larda ortak olan doğal bir duyguydu. Bu dileği gerçekleştirebilmek için harcamış olduğu büyük gayretleri anlayabilirdi. Büyük etkisi ve gücüyle, toplumun temsil ettiği her şeye karşı gelerek, bu işi yapabilmişti. Ne de olsa, adam Loris'in bütün yaşamı boyunca bozulmadan korunmuştu. Küp, karmaşık bakım aygıtı ve köşk, bütün bunların hepsi bu iş için kullanılmıştı. Zaman kepçesi de bu iş için geliştirilmiş ve kullanılmıştı. Eğer şimdiye kadar bunca şey yapılmışsa, arkası da gelebilirdi.

Fakat bir nokta hâlâ anlamsız geliyordu. Bu toplumda bütün zigotlar Yaşam Pınarı tarafından geliştiriliyor ve korunuyordu, bütünüyle yapay bir yöntemdi bu.

Parsons sözcükleri dikkatle seçti, "Bu adam," dedi Loris'e. "Babanız. Yaşam Pınarında mı doğdu?" Hem o, hem de Helmar onu aynı sakınganlıkla izliyorlardı.

Loris alçak bir sesle, "Kimse Yaşam Pınarının dışında doğmaz," dedi.

Helmar sabırsızlıkla, "Böyle bir bilginin yapacağınız işle ilgisi ne? Onun ölüm zamanındaki fiziksel durumuyla ilgili bütün bilgilere sahibiz. Sizi ilgilendiren şey onun ölümüdür, doğumu değil," dedi.

Parsons dobra dobra, "Kübü kim inşa etti," diye sordu.

"Niçin?" dedi Loris zor duyulan bir sesle. Helmar'a baktı.

Helmar ağır ağır açıkladı, "Modeli Hükümetin işlettiği Yaşam Pınarının aynısıdır. Hükümetin büyük çapta yaptığı bir şeyi daha küçük ölçüde kopyalamak için özel bir bilgi gerekmez."

"Birisi bu planlan buraya getirdi ve bütün bunları inşa etti, " diye ısrar etti Parsons. "Besbelli büyük bir risk altında ve önemli bir amaç için."

"*Onu* muhafaza etmek için," dedi Loris, "Babamı."

Parsons hemen atıldı; nabzının hızlandığını hissediyordu. "O halde küp *onun* ölümünden sonra inşa edildi?"

İkisi de yanıt vermedi.

Sonunda Loris, "Bunun sizin işinizle olan ilgisini anlamıyorum," dedi. "Helmar'ın dediği gibi."

"O halde ben ücretli bir işçiyim?" dedi Parsons. "Sizlerle eşit olarak iletişim kurabilecek değerde değilim? Öyle mi?"

Helmar ona kızgınlıkla baktı, fakat Loris kızmaktan çok üzülmüş görünüyordu. Bocalayarak, "Hayır, hiç de öyle değil," dedi. "Sorun sadece riskin çok yüksek olması. Aslında bu sizi ilgilendirmez, öyle değil mi? Niçin ilgilendirsin, Doktor? Bir hastayı, hastalanmış veya yaralanmış bir kişiyi tedavi ettiğiniz zaman, onun içinde bulunduğu koşulları, inançlarını, yaşantısının amacını, felsefesini araştırır mısınız?"

"Hayır," diye kabul etti Parsons.

"Size olan borcumuzu ödeyeceğiz. Sizi arzu ettiğiniz herhangi bir zaman bölümüne yerleştirebiliriz." Masanın karşısından ona umutla gülümsedi, tatlı sözlerle kandırırcasına.

Fakat Parsons, "Sevdiğim bir karım var," dedi. "Bütün yapmak istediğim şey ona geri dönmek."

"Bu doğru," dedi Helmar. "Sizi izlerken bunun farkına vardık."

"Bunu bildiğiniz halde," dedi Parsons, "yine de beni buraya bilgim veya iznim olmadan getirdiniz. Benim özel duygularımın sizin için önemli olmadığını anlıyorum." Durakladı. "Sizin gözünüzde ben bir köleden başka bir şey değilim."

"Bu gerçek değil," dedi Loris. Parsons onun gözlerinde yaşlar gördü. "Bize yardım etmek zorunda değilsiniz. Eğer isterseniz kendi zamanınıza geri dönebilirsiniz. Bu sizin seçiminiz olacak." Birden masadan kalktı, boğuk bir sesle, "Özür dilerim," dedi ve koşarak odadan çıktı.

Sonunda Helmar, "Onun duygularını anlayabilirsiniz," dedi. Sakin bir şekilde oturmuş kahvesini yudumluyordu. "Siz gelmeden önce hiçbir şans yoktu. Şunu kabul edelim ki özellikle benden pek hoşlanmadınız. Fakat sorun bu değil. Bunu benim için yapmıyorsunuz. Bunu onun için yapıyorsunuz."

Adamın söylediklerinde doğruluk payı vardı. Fakat yine de Loris geri durmuş, ona doğru yanıtlar vermemişti. Bütün

atmosferde bir saklılık, gizlilik havası hakimdi. Niçin ondan saklıyorlardı? Eğer ona kübün içindeki adamı gösterecek, bizzat kübün kendisini açıklayacak kadar güvenmişlerse, o zaman gizlenecek başka ne olabilirdi? Eğer onlar hakkında daha fazla şeyler bilirse, onlarla işbirliği yapmayacağını mı sanıyorlardı?

Şüphelerini gözden geçirdikten sonra, Helmar gibi kahvesini yudumlayarak oturdu. Hizmetçiler sessizce gelip gittiler. Ne o, ne de Helmar konuşmadan sessizce içkilerini yudumladılar. Brendi çok iyi, otantik bir konyaktı.

Sonunda Helmar Kadehim bıraktı ve ayağa kalktı. "Hazır mısınız, Doktor?" dedi.

"İlk muayenenizi yapmak için?" Parsons da ayağa kalktı.

"Evet," dedi.

"Haydi gidelim."

10

Otomatik makina, kübü onlara doğru ilerletirken üçü de heyecanla durmuş seyrediyorlardı. Küp tam onların önüne geldi ve orada durdu.

Oda göz kamaştırıcı bir ışık içindeydi. Parsons aydınlığın içinde kübün yavaş yavaş arkaya doğru eğilip durmasını seyretti. Kübün derinliklerindeki hareketsiz şekil sessizce sürükleniyordu. Gözleri kapalı, vücudu gevşek, iki dünya arasında asılı kalmış olan bu ölü tanrı geri dönmeyi bekliyordu.

Odada ise onun tebaası bulunuyordu. Oda kalabalıktı. O ana kadar gölgede kalan insanlar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamışlardı. Parsons projenin büyüklüğünü daha önce kavrayamamıştı. Olayı ilk kez bütün boyutlarıyla görüyordu. Köşkü çalıştıran gerçek kuvveti aklına sığdırabilmek için durdu.

Hayal mi görüyordu, yoksa odadakilerin hepsi birbirlerine mi benziyordu? Şüphesiz, bu toplumun bütün üyelerinin benzer özellikleri vardı, aynı ortak kafatası biçimi ve saç yapısı. Grubun giysileri ise hepsinde bir örnekti, gri rob ve Kurt kabilesinin göğüs amblemi.

Fakat bu insanlarda başka benzerlikler de vardı. Cildin kızılımsı tonu. Kaşlarda belirli bir kalınlık. Geniş alın. Öfkeli burun delikleri. Sanki hepsi aynı aileden gibiydi. Kırk adam ve onaltı kadın saydı. Daha sonra hesabı şaşırdı. İnsanlar dolaşıyorlar ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Çalışırken onu izleyebilecekleri yerlere geçiyorlardı. Yaptığı her hareketi görmek istiyorlardı.

O sırada küp, köşk teknisyenleri tarafından açılmıştı. Buz paketi plastik emme borularıyla hızla emiliyordu. Az sonra vücut ortaya çıkmış olacaktı.

Parsons sinirli bir şekilde, "Bu insanlar burada olmamalıydı," dedi. "Onun göğsünü açıp içine bir pompa koymak zorundayım. Mikrop alma tehlikesi çok büyük olacak."

Adamlar ve kadınlar onu duydular, fakat hiçbiri yerinden kımıldamadı.

Helmar, "Burada bulunma hakkına sahip olduklarını sanıyorlar," dedi. "Fakat sizler, kendiniz de kabul ettiğiniz gibi, tıp hakkında, hijyen hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz–"

Helmar, "Icara adlı kızı kalabalık ortasında ameliyat ettiniz," dedi "Çantanızda da bir sürü mikrop öldürme maddesi var, onları tanıyabildik."

Parsons sessizce küfretti. Helmar'a sırtını döndü ve plastik koruyucu eldivenlerini giydi. Sonra portatif çalışma masasının üzerine araçlarını dizmeye başladı. Buz paketinin son kalıntıları emme borularıyla boşaltılırken, Parsons yüksek frekans alanını açtı ve potansiyelleri kübün her iki yanına yerleştirdi. Alan ısınırken, potansiyeller vınlamaya ve kızarmaya başladılar. Şimdi hareketsiz vücut, bakterileri yok eden radyasyonun etkisi altındaydı. Güç alanım kısa bir süre aletlerinin ve eldivenlerinin üzerinde yoğunlaştırdı, izlemekte olan adamlar ve kadınlar her şeyi tepki göstermeden anlıyorlardı, dikkat içindeki yüzleri ifadesizdi.

Birden buz paketi kayboldu. Vücut ortaya çıktı.

Parsons harekete geçti. Gözle görülür bir çürüme yoktu. Vücut tamamiyle taze görünüyordu. Cansız bileğe dokundu. *Soğuktu*. Kolundan yukarıya doğru yayılan ve tuttuğu kolu hemen bırakmasına neden olan bir soğuk, dış uzayın mutlak soğukluğu. Ürperdi ve nasıl çalışacağını düşünmeye başladı.

"Hızla ısınacak," diye söylendi Helmar. "Bu sizin bildiğiniz cinsten bir soğutulma değil. Moleküler hız azaltılmadı. Sadece zamanlanması değişik."

Vücut artık dokunulabilecek kadar ısınmıştı. Titreşim düzenlerinde ne gibi bir değişiklik yapılmış olursa olsun, moleküller doğal hızlarına dönmeye başlamışlardı. Parsons özenle mekanik ciğeri yerine taktı ve çalıştırdı.

Ciğer hareketsiz göğüs üzerinde ritmik basınç uygularken, o dikkatini kalp üzerinde yoğunlaştırdı. Kaburga kafesini deldi ve geçici olarak çalışmayan kalbi by-pass yaparak kan dolaşım sistemine Dixon pompasını taktı. Pompa

'hemen çalıştı, kan akışı başladı. Otuz beş yıl önce ölmüş olan bu vücutta hem nefes alma, hem kan dolaşımı yeniden başlamıştı. Şimdi eğer oksijen ve besin azlığından dolayı dokularda fazla bir bozulma olmamışsa, özellikle beyinde...

Loris dikkat çekmeden yanı başına gelmişti, öyle ki şimdi vücudu kendininkine yaslanmış durumdaydı. Taşlaşmış gibi olanları izliyordu.

"Oku kalpten çıkarmak yerine kalbin çevresinden dolaştım," dedi Parsons. "Hiç olmazsa, geçici olarak." Şimdi zedelenmiş organı inceliyordu. Ok tam yerine saplanmıştı. Organı eski haline getirebilmek için belki yapabileceği pek bir şey yoktu. Fakat uygun bir aletle oku çekti ve yere fırlattı. Kan dışarıya sızdı.

"Bu onarılabilir," dedi Loris'e. "Fakat asıl sorun beyin hasarıyla ilgili. Eğer bu çok büyükse, onu ortadan kaldırmanızı öneririm. Diğer seçenek, yani onu hayatta bırakmak pek hoş olmayabilir.

"Anladım," dedi kadın tutuk ve fısıldar gibi bir sesle.

"Bana kalırsa," dedi Parsons sözlerini hem Loris'e, hem kalabalığa yönelterek, "artık işe girişmeliyiz."

"Onu canlandırmayı denemeyi mi kastediyorsunuz," dedi Loris. Parsons onu tutmak zorunda kaldı; kadın sallanmaya başlamıştı. Parsons onun gözlerinin korkudan hemen hemen körleşmiş olduğunu gördü.

"Evet," dedi Parsons. "Başlayabilir miyim?"

"Ya başaramazsanız," diye fısıldadı kadın, yalvarır gibi bir sesle.

"Sahip olabileceğim en yüksek başarı şansı şu anda elimde," dedi açık yüreklilikle. "Ne zaman yeni baştan canlandırılsa, beyin dokusundaki hasar artacak."

"O halde başlayın," dedi kadın daha güçlü bir sesle.

Helmar arkasından, "Sakın başarısız olma." dedi. Bunu bir tehdit olarak söylememişti. Sesinde daha çok bağnaz bir ton vardı. Sanki onun için başarısızlık söz konusu değildi, sanki bu olması imkansız bir şeydi.

Parsons, "Pompanın çalışmasıyla kısa zamanda kendine gelmesi gerekir," dedi. Aletlerle adamın nabzım ve nefes al-

maşım dinledi. Yani kendine gelirse, diye düşündü.

Adam kımıldadı. Gözkapakları oynadı.

Seyredenlerden derin bir soluk sesi geldi. Bu hayret ve sevincin eş zamanlı bir ifadesiydi.

"Mekanik pompanın kullanımı ile yaşıyor," dedi Parsons kadına. "Eğer herşey yolunda giderse–"

"En sonunda kalp dokusunu dikeceksiniz ve pompayı çıkarmaya çalışacaksınız," diye cümleyi tamamladı Loris.

"Evet," dedi Parsons.

Loris, "Doktor, lütfen bunu şimdi yapabilir misiniz? Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz durumlar var; Kalp ameliyatını eğer şimdi yapabilmeniz için bir imkan var mı diye soruyorsam lütfen bana inanın..." dedi.

Yalvaran bir ifadeyle onun ellerini tuttu. Parsons onun güçlü parmaklarının etine geçtiğini hissetti. Ona gözünü dikerek, "Benim hatırım için," dedi. "Bu şekilde daha çok risk olsa da, sizin devam etmeniz gerektiğine inanıyorum. Bunun için iyi nedenlerim var. Lütfen, Doktor Parsons."

Parsons istemeye istemeye hastanın nabzını ve solunumunu inceleyerek, "Bir kaç hafta boyunca nekahet devresi geçirmeli," dedi. "Bunu anlıyorsunuz değil mi? Hiçbir yükü, hangi şekilde olursa olsun, kaldıramaz, doku..."

"Bunu yapacak mısınız?" dedi kadın, gözleri parlayarak. Aletlerini bir araya getirerek, yırtılan kalp onarımı için yorucu bir çalışmaya başladı. Bitirdiği zaman, odada sadece Loris'in kaldığını farketti; diğerleri onun emriyle dışarıya çıkarılmış olmalıydı. Sessizce kollarını bağlamış onun karşısında oturuyordu. Simdi kendini oldukça toplamış görünüyordu. Fakat yüzünde hâlâ bir katılık, bir korku ifadesi vardı.

"Tamam mı?" dedi Loris titreyerek.

"Öyle görünüyor," dedi Parsons. Bitkin bir halde aletlerini kaldırmaya başladı.

"Doktor." Kalkıp ona doğru gelirken nefes aldı, "Çok büyük bir iş yaptınız. Sadece bizim için değil, aynı zamanda dünya için de."

Ona çok fazla dikkat veremeyecek kadar yorgun bir şekilde eldivenlerini çıkardı. "Özür dilerim," dedi "konuşa-

mayacak kadar yorgunum. Odama gitmek ve yatmak istiyorum."

"Sizi çağırmak mümkün olabilecek mi? Eğer ters giden bir şey olursa?" Parsons odadan çıkmak üzereyken, Loris onun arkasından seğirtti. "Neye dikkat etmeliyiz? Her zaman yakınında bilileri bulunacak... Onun çok güçsüz olduğunun ve bir süre için de böyle kalacağının farkındayım." Parsons'u durdurdu, "Ne zaman kendine gelecek?"

"Belki bir saat içinde," dedi Parsons kapıda.

Bu yanıt Loris'i tatmin etmiş görünüyordu. Düşünceli bir şekilde başını sallayarak, hastanın yanına döndü.

Parsons kendi başına merdivenleri tırmandı ve birçok kez yanlış odalara girip çıktıktan sonra, sonunda kendi odasını bulmayı başardı. İçeriye girip kapıyı kapadı, kilitledi ve dinlenmek için yatağın üzerine çöktü. Kendini soyunup örtülerin altına giremeyecek kadar çok yorgun hissediyordu.

Bundan sonra ilk hatırladığı şey kapının açılması oldu. Loris girişte durmuş, dikkatle ona bakıyordu. Oda karanlıktı – yoksa yatmadan ışıkları söndürmüşmüydü? Kafası sersem gibi doğrulmaya çalıştı.

"Bir şeyler yemek isteyeceğinizi düşündüm," dedi Loris. "Gece yansını geçti." Lambayı yakıp perdeleri çekmeye giderken, Parsons bir hizmetçinin Loris'in peşinden odaya girmiş olduğunu gördü.

"Teşekkürler," dedi gözlerini ovuşturarak.

Loris hizmetçiyi gönderdi ve tabakların üzerinden metal kapaklan kaldırmaya başladı. Yemeğin sıcak ve zengin kokuları burnuna geldi. "Babanızda bir değişiklik var mı?" diye sordu. Loris,

"Bir an için kendine geldi," dedi. "Hiç olmazsa, gözlerini açtı. Beni farketmiş olduğunu sanıyorum. Sonra uyudu. Hâlâ uyuyor."

"Oldukça çok uyuyacak," dedi Parsons. Fakat bu durum olası bir beyin hasarını gösterebilir, diye düşündü. Kadın küçük bir masaya iki iskemle yerleştirmişti ve Parsons'un kendisini oturtmasına izin verdi. "Teşekkür ederim," dedi. "Her şeyinizi yaptığınız işe koydunuz. Bizim için öyle etki-

leyici bir gösteri oldu ki – bir doktor ve onun insanları iyileştirmek için gösterdiği çaba." Ona gülümsedi, odanın loş ışığında dudakları dolgun ve ıslaktı. Onu son gördüğünden bu yana giysisini değiştirmişti. Saçları şimdi arkada bağlanmış ve bir tokayla tutturulmuştu. "Siz çok iyi bir insansınız," dedi Loris. "Çok iyi kalpli ve değerli bir insansınız. Bizi varlığınızla şereflendirdiniz."

Adam mahcup bir şekilde, ne söyleyeceğini bilmeyerek, omuzlarını silkti.

"Size zahmet verdiğim için üzgünüm," dedi kadın ve yemeğe başladı. Parsons da onu izledi. Fakat birkaç lokmadan sonra aç olmadığını anladı. Kendini huzursuz hissederek özür dileyip ayağa kalktı. Odanın balkonuna yürüyüp cam kapıyı açtı ve dışarıya soğuk gece havasına çıktı. Parmaklıkların ötesinde ağaçların ve ıslak dalların arasında parlak gece güveleri kanat çırpıyordu. Ormanda bir yerlerde bazı küçük hayvanlar çatırtı çıkarıyor, hırlıyor ve küskün bir şekilde uzaklaşıyordu. Kırılan dalların sesleri, sinsi adımlar. Tıslama.

"Kediler," diye fısıldadı Loris. "Evcil kediler." Karanlıkta Parsons'un yanında durmak için o da dışarıya çıkmıştı.

"Yabanileşmişler mi?"

Loris ona döndü. "Biliyor musunuz, Doktor, onların düşüncesinde temel bir yanlışlık var."

"Onlar demekle kimi kastediyorsunuz?"

Elini belli belirsiz sallayarak, "Hükümet. Buradaki bütün sistem. Ruh Kübü, Listeler. O kız, Icara. Sizin kurtardığınız kız." Sesi kuvvet kazandı. "Güzelliği bozulmuş olduğu için kendini öldürdü. Liste zamanı geldiği zaman kendi kabilesi için dezavantaj olacağını biliyordu. Fiziksel görüntüsünden dolayı kötü puan alacağını biliyordu. *Fakat böyle şeyler kalıtsal olarak geçmez!*" Sesinde acı bir ifade vardı. "Kendisini bir hiç uğruna feda etti. Kim kazandı? Onun ölümü ne işe yaradı? O kız bunu kabilenin– ırkın iyiliği için yaptığına emindi. Yeteri kadar ölüm gördüm."

Parsons onu işitince babasını düşünmekte olduğunu anladı. "Loris," dedi. "Eğer geçmişe gidebiliyorsanız, niçin onu

değiştirmeye çalışmadınız? Niçin ölümünü engellemediniz?"

"Bizim bildiklerimizi bilmiyorsunuz," dedi kadın. "Geçmişi değiştirme olasılığı sınırlıdır. Çok zor bir şey." İçini çekti. "Denemedik mi sanıyorsunuz? Sesi yükselmişti. "Tekrar tekrar geriye dönüp sonucun değişik olması için uğraşmadık mı sanıyorsunuz? Hiçbir değişiklik olmadı."

"Geçmiş değiştirilemez mi?"

"Onu henüz tam olarak anlayamıyoruz. Bazı şeyler değişebilir. Fakat bu değil. Önemli olan şeyler değil! Elimizden kaçan belli bir merkezi güç var. Etkili olan bir güç..."

Onun heyecanının etkisi altında kalan Parsons," Onu gerçekten seviyorsunuz." dedi.

Başıyla hafifçe onayladı kadın. Parsons o sırada onun elinin kalktığını gördü, kadın gözlerini sildi. Parsons onun yüzünü, titreyen dudaklarını, uzun kirpiklerini, gözyaşlarıyla parlayan iri siyah gözlerini belli belirsiz seçebiliyordu.

"Üzgünüm," dedi Parsons. "Niyetim–"

"Zararı yok," dedi. "O kadar çok baskı altındaydık ki. Çok uzun süre. Anlıyorsunuz, onu hiç sağ olarak görmedim. Onu tanrının her günü, asılmış bir şekilde, erişilmez olarak görmek – tamamen bizden uzak. Bütün zaman süresince, çocukluğumda, büyürken başka bir şey düşünmedim. Onu geri getirmek. Ona yeniden sahip olmak, onu elime geçirmek. Eğer yeniden yaşama döndürülebilirse –" Elleri açıldı, uzandı, arzulayan, arayan elleri yeniden hiçliğin üzerinde kapandı. "Şimdi ona yeniden sahibiz–"

Ansızın durdu.

"Devam et," diye üsteledi Parsons.

Loris başını salladı ve geri döndü. Parsons, onun gecenin sisiyle ıslanmış yumuşak siyah saçlarına dokundu. Loris karşı koymadı. Parsons onu kendine doğru çekti; kadında hâlâ bir karşı koyma hareketi yoktu. Loris'in ılık nefesi bir bulut gibi Parsons'un çevresinde yükseliyor ve saçlarının hoş kokusuyla karışıyordu. Parsons'un vücuduna yaslanmış gergin vücudu bastırılmış bir heyecanla yanarak sarsılıyordu. Yıldızların ışığında dış hatları seçilen göğsü inip kalkıyor, ipek robunun altında vücudu titriyordu.

Parsons'un eli onun yanağına, daha sonra boğazına dokundu. Dolgun dudakları kendininkine yakındı. Gözleri yan kapalı, başı arkaya eğik, nefesi hızla çıkıyordu. "Loris," dedi yumuşakça.

"Kadın başını salladı, "Hayır. Lütfen olmaz."

"Niçin bana güvenmiyorsun? Niçin bana söylemek istemiyorsun? Açıklayamayacağın o şey nedir?" İniltili bir çırpınışla kadın kendini geri çekti ve kapıya doğru koştu, giysileri ardında uçuşuyordu. Parsons Loris'e yetişerek, kaçmasını engellemek için onu kollarıyla sardı. "Ne oluyor?" diye sordu, onu görmeye, yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyordu. Kadının kendisine bakmasını istiyordu.

"Ben–" dedi kadın.

Odasının kapısı ardına kadar açıldı. Helmar yüzü altüst olmuş bir şekilde, "Loris. O–" dedi. Parsons'u görerek, "Doktor. Gelin," diye sürdürdü.

Koştular, üçü birden, koridordan merdivenlere, merdivenlerden aşağıya, nefes nefese Loris'in babasının yattığı odaya ulaştılar. Yardımcılar onları içeriye aldı. Parsons tanımadığı bazı ayrıntılı aygıtların bir araya getirilmekte olduğunu gördü.

Yatakta Loris'in babası yatıyordu, dudakları aralık, gözleri bulanık. Adamın gözleri bir ölünün kör bakışlarıyla tavana dikilmişti.

Parsons aletlerine sarıldığı sırada, Loris arkalardan bir yerden, "Buz paketi," diye bağırdı.

Çarşafı kaldırdığı zaman Parsons, bir okun tüylü ve çentikli sapının ölü adamın göğsünden dışarıya çıkmakta olduğunu gördü.

"Yeniden," dedi Helmar tamamıyla umutsuz bir sesle. "Biz düşünmüştük..." sesi sönüp gitti, şaşkın ve zavallı bir hali vardı. "Torbayı onun çevresine sarın," diye bağırdı birden ve yardımcılar Parsons ile yatağın arasına girdiler. Parsons onların cesedi ustalıkla kaldırdıklarını ve onu boş kübün içine kaydırdıklarını gördü. Buz torbalan kübün içine boşaltıldı ve şekil belirsiz ve görülmez bir hal alıncaya kadar çevresi dolduruldu.

Bir süre sonra Loris acı bir sesle," İşte gördün, biz haklıydık," dedi. Sesindeki öfke Parsons'u şaşkınlığa düşürmüştü, elinden olmaksızın geri döndü ve bir kadının yüzünde daha önce hiç rastlamadığı bir ifade gördü: tam ve mutlak bir nefret.

"Hangi konuda haklı?" diye sorabildi.

Kadın başını kaldırarak ona dikkatle baktı, gözleri küçülmüş gözüküyordu, öyle ki gözbebekleri sanki bir yere bağlı olmadan asılı duran ve nerdeyse onu kör eden ufak, ateşli noktalar halinde parlıyordu. "Birisi bize karşı çalışıyor," dedi. "Onlar da zamanın kontrolünü ele geçirmişler. Bize engel oluyorlar ve bu iş hoşlarına gidiyor." Bir kahkaha attı. "Evet, *hoşlanıyorlar*. Bizimle alay ediyorlar." Birden robunun eteklerini savurarak Parsons'a sırtını döndü ve yardımcılarının oluşturduğu halkayı aşarak ortadan kayboldu.

Parsons geriye adım atınca, ruh kübünün son duvarının da yerine kaydığını gördü. Şekil bir kere daha sonsuz dinginlik içinde yüzüyordu. Ölü ve sessiz. Yaşayanların ulaşamayacağı bir yerde.

11

Parsons'un yanında duran Helmar mırıldandı, "Bu sizin hatanız değil." Birlikte kübün yukarıya doğru kaldırılmasını seyrettiler. "Düşmanlarımız var," dedi Helmar. "Bu durum daha önce zamanda geriye gidip durumu yeniden yaratmaya çalıştığımız sırada da meydana gelmişti. Bunun doğal bir güç, zamanın bir tecellisi olduğunu düşünmüştük. Şimdi daha iyi biliyoruz. En ağır korkularımız haklı çıktı. Bu olay doğal bir güç tarafından meydana getirilmedi."

"Belki öyle," dedi Parsons. "Fakat gereksiz yere neden aramayın." Bunlar biraz paranoyak, diye düşündü. Belki öyle olmakta haklılar. "Loris bana söylemişti," diye sürdürdü, "içinizden hiç kimse zaman ötesinde yatan ilkeleri tam anlamıyla kavrayamıyormuş. Bu mümkün olamaz mı?"

"Hayır," dedi Helmar kesinlikle. "Biliyorum. Biz hepimiz biliyoruz." Sözlerini sürdürecekti, ama o sırada bir şey görüp durdu.

Parsons döndü. O da konuşmaya devam etmek niyetindeydi. Fakat sözleri boğazına takıldı.

İlk defa onun farkına varmıştı.

Kadın birkaç dakika önce sessizce içeriye girmişti.

Yanında iki silahlı koruyucu duruyordu. Odanın içinde insanların arasında bir kıpırdanma oldu.

Kadın yaşlıydı. Parsons'un bu dünyada görmüş olduğu ilk yaşlı kişi.

Yaşlı kadına yaklaşan Loris, "O yeniden öldü," dedi. "Onu bir kere daha yok etmeyi başardılar."

Yaşlı kadın sessizce kübe ve onun içinde yatan ölü adama yaklaştı. Bu yaşta bile çarpıcı güzellikteydi. Uzun boylu ve vakarlı. Ensesinden aşağıya beyaz saçlardan bir yele iniyordu. Aynı geniş alın. Kalın kaşlar. Kuvvetli burun ve çene. Sert ve güçlü bir yüz.

Diğerlerinin aynı. Bu yaşlı kadın, kübün içindeki adam,

Köşkteki herkes – hepsi aynı fiziksel özellikleri taşıyorlardı.

Yaşlı kadın ihtişamlı bir şekilde kübün kenarına ulaştı. Onu konuşmadan dikkatle süzdü.

Loris onun kolunu tuttu, "Anne. İşte!"

Yaşlı kadın Loris'in annesiydi. Kübün içindeki adamın karısı. Her şey yerine oturuyordu. Adam otuz beş yıldır kübün içindeydi. Yaşlı kadın belki yetmiş yaşlarındaydı. *Karısı*. Bu çift, bu kan koca Kurt Kabilesini yöneten bu dolgun göğüslü güçlü yaratığı, hayatta olan en kudretli insanı yaratmışlardı.

"Anne," dedi Loris. "Bir kere daha deneyeceğiz. Söz veriyorum."

Yaşlı kadın Parsons'un farkına varmıştı. Birden yüzü sertleşti. Derin ve canlı bir sesle, "Kimsiniz?" diye sordu.

"O Corith'i geri getirmeye uğraşan doktor," dedi Loris.

Yaşlı kadın Parsons'a hâlâ soğuk soğuk bakıyordu. Yavaş yavaş hatları yumuşadı. "Bu sizin hatanız değil," dedi sonunda. Bir an için kübün yanında oyalandı. "Daha sonra," dedi. "Bir kere daha." Önce Parsons'a, daha sonra kübün içindeki adama son bir kere daha bakmak için döndü. Sonra yaşlı kadın ve yanındakiler içinden çıktıkları asansöre geri döndüler. Kadın ayaklarının altındaki yeri delik deşik eden yeraltı katlarından, hiçbir zaman görmemiş olduğu ve muhtemelen hiçbir zaman göremeyeceği esrarlı bölgelerden yukarıya çıkmıştı. Köşkün korunan gizli çekirdeğinden.

Adam ve kadınların hepsi yaşlı kadın aralarından geçerken sessiz ayakta durdular. Başlan hafifçe eğikti. Bir saygı duruşuydu bu. Hepsi onu, Loris'in annesini takdir ediyordu. Kraliçeye benzeyen beyaz saçlı kadın yavaş ve sakin bir şekilde küpden ayrılıp odanın karşı tarafına geçti. Yüzü buruşmuş ve acı ile donuklaşmıştı. Baş rahibenin annesi–

Hepsinin annesi! Asansörde durdu ve hafifçe döndü. Eliyle hafif bir hareket yaparak hepsini selamladı. Onun çocukları.

Her şey açıktı. Helmar, Loris, bütün hepsi, yetmiş kadar kişi bu yaşlı kadından ve kübün içinde yatan adamdan türemişlerdi. Yine de yerine oturmayan bir şey vardı.

Kübün içindeki adam ve bu yaşlı kadın. Eğer bunlar karı koca iseler–

"Onu gördüğünüze sevindim," dedi Loris yanı başında.

"Ben de öyle."

"Olayı nasıl kabul ettiğini gördünüz mü? Zor günlerimizde bizim için bir ilham kaynağı, izlenecek bir model oldu." Artık Loris de kendini toplamış görünüyordu.

"İyi," diye mırıldandı Parsons. Zihni hızla çalışıyordu. *Yaşlı kadın ve kübün içindeki adam.* Kadın ona Corith demişti. Corith – babaları. Bu akla uygundu. Bir tek şey dışında her şey akla uygun görünüyordu. Ama bu bir tek şeyi de gözardı etmek biraz güçtü.

Hem Corith, hem karısı olan yaşlı kadın aynı fiziksel özellikleri taşıyorlardı.

"Ne oldu?" dedi Loris. "Nerede terslik var?"

Parsons silkindi ve zihnini dışarıya dönmeye zorladı. "Onun yeniden ve aynı şekilde ölmesini anlayamıyorum," dedi.

"Her zaman," dedi Loris. "Her zaman aynı şekilde. Kalbine giren bir okla, hemen ölerek."

"Hiç değişiklik olmuyor mu?"

"Önemli bir değişiklik yok."

"Bu ne zaman meydana geldi?" diye sordu adam. Kadın sorusunu iyi anlamamış görünüyordu. "Ok," dedi. "Bu dönemde böyle silahlar yoktur, öyle değil mi? Bu işin geçmişte olduğunu sanıyorum."

"Doğru," Loris başını sallayarak onayladı. "Zaman konusundaki çalışmalarımız, araştırmalarımız–"

"O halde zaman yolculuğu araçlarına daha önceden sahiptiniz," dedi Parsons. "Onun ölümünden önce."

Kadın başıyla onayladı.

Parsons, "En azından otuz beş yıl önce. Sizin doğumunuzdan önce."

"Uzun zamandır ona sahibiz."

"*Niçin? Ne yapmak istiyordunuz?*" Soruları birbiri ardına soruyor, kadını zorluyordu.

"Hepinizin katıldığı bu gizli iş nedir? Söyle bana. Eğer

size yardım etmemi bekliyorsanız–"

"Loris acı bir sesle," Sizden bize yardım etmenizi beklemiyoruz," dedi. "Bizim için yapabileceğiniz bir şey yok. Sizi geri göndereceğiz. Gayretleriniz sona erdi, burada başka işiniz kalmadı." Onu bırakarak, üzerlerine çökmüş felaketin düşüncesiyle başı eğik uzaklaştı.

Parsons Loris'in diğerlerinin arasında yolunu bulmasını izlerken, bütün aile bir arada, diye düşündü. Erkek ve kız kardeşler. Fakat bu hâlâ Corith ile karısı arasındaki fiziksel benzerliği açıklayamıyordu, olayın başka bir açıdan incelenmesi gerekiyordu.

O sırada onu olduğu yerde donduran bir şey gördü. Bu defa onu ilk gören kişi kendisiydi. Ötekiler kendi sorunlarına çok fazla gömülmüşlerdi. Loris bile farketmemişti.

Kayıp unsur buradaydı. Eksik olan anahtar.

Odanın en kenarında gölgeler arasında ayakta duruyordu. Gözden uzak. Diğer yaşlı kadınla, Loris'in annesiyle birlikte gelmişti. Fakat karanlıktan aydınlığa çıkmamıştı. Saklandığı yerden bütün olup biteni seyretmişti.

İnanılmayacak kadar yaşlıydı. Küçük, buruşmuş bir şey. Kurumuş ve çarpılmış, pençeye benzer eller, koyu renk robun altından görülen süpürge sapı gibi bacaklar. Küçük kurumuş bir kuş yüzü, parşömen gibi buruşmuş bir cilt. Sarармış kafatasında derine kaçmış iki sönük göz, örümcek ağına benzeyen bir tutam beyaz saç.

"Tamamıyla sağırdır," dedi Helmar yavaşça, Parsons'un yanı başında. "Hemen hemen de kör."

Parsons irkildi, "*Kim bu kadın?*"

"Hemen hemen yüz yaşında. O ilkti. Her şeyi başlatan kişi." Helmar'ın sesi heyecandan kısılmıştı. Bütün vücudunu sarsan ilkel gelgitin etkisi altında kalarak gözle görünür şekilde titriyordu. "Nixina – onların ikisinin de annesi. Corith ve Jepthe'nin annesi. *O Urmutter*'dir." dedi.

"Corith ile Jepthe kardeşler mi?"

"Evet," diye başıyla onayladı Helmar. "Biz hepimiz akrabayız."

Parsons'un kafası fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. Akraba

evliliği. Fakat niçin? Üstelik böyle bir toplumda, nasıl?

Irksal stokun ortak bir havuza atıldığı bu dünyada akrabalar arasında üreme nasıl yapılabilmişti? Bu şahane aile, bu gerçek aile nasıl sürdürülmüştü? Üç kuşak. Büyük anne, anne ve baba. Şimdi de çocuklar.

Helmar onun, *ilk olduğunu* söylemişti. Bu kurumuş yaratık ilkti – neyin ilki?

O anda narin şekil ileriye doğru yürüdü. Gözleri, donuk ifadesini kaybetmişti, Parsons onun doğrudan doğruya kendisine bakmakta olduğunu gördü. Büzüşmüş dudakları titredi ve sonra onun duyabileceği bir sesle, "Orada beyaz bir adam mı görüyorum," dedi kadın. Adım adım, sanki görülmez bir rüzgarla ileriye doğru yavaş yavaş üfleniyormuş gibi, Parsons'a yaklaştı. Helmar hemen yardım etmek için onun yanına koştu.

Yaşlı kadın elini Parsons'a uzatıp "Hoş geldiniz," dedi. Parsons eli tuttu. El kuru, soğuk ve sertti. "Siz O'sunuz – kelime neydi?" Bir an için gözlerindeki ışık söndü, sonra geri geldi. "Oğlumu yaşama döndürmeye çalışan Doktor." Yaşlı kadın sustu, kesik kesik nefes alıyordu. "Gayretleriniz için size teşekkür ederim," diye boğuk bir fısıltıyla sözlerini bitirdi.

Ne yanıt vereceğini bilemeyen Parsons, "Başarısız olduğuna üzüldüm," dedi.

"Belki..." Sesi çok uzaktaki bir denizin yükselip inmesi gibi azaldı. "Bir dahaki sefere." Belli belirsiz gülümsedi. Sonra daha önce olduğu gibi kendini topladı, ışık geri dönmüştü. "Bir beyaz adamın bu işe karışmasında bir ironi yok mu... yoksa bizim ne yapmaya çalıştığımızı size söylemediler mi?

Bütün oda susmuştu. Bütün gözler Parsons'un ve yaşlı küçük kadının üzerine çevrilmişti. Kimse konuşmadı; kimse engel olmaya çalışmadı. Parsons bile onların duyduğu saygının bir kısmını hissediyordu.

"Hayır," dedi. "Hiç kimse bana söylemedi."

"Bilmelisiniz," dedi Nixina. "Eğer bilmezseniz adil olmaz. Ben size söyleyeceğim. Bu fikir oğlum Corith'e aittir.

Uzun yıllar önce, sizin gibi genç bir adamken, çok parlaktı ve çok da hırslıydı. Her şeyi düzeltmek, Korkunç Beş Yüz Yılı ortadan kaldırmak istiyordu..."

Parsons terimi anladı. Beyaz ırkın üstünlük dönemi. Başıyla onayladı.

"Portreleri gördünüz mü?" diye fısıldadı yaşlı kadın.

Bakışları Parsons'u aşmıştı. "Orta salonda asılı... kırma yakalı büyük adamlar. Soylu kaşifler." Kıkırdadı, rüzgarda uçuşan yapraklar gibi kuru bir gülüş. Gece olunca kuruyan, düşen yapraklar gibi. "Corith geri gitmek istiyordu. hükümet nasıl geri gidilebileceğini biliyordu, fakat bildiğinin farkında değildi."

Hala kimse konuşmuyordu. Kimse onu durdurmayı kalkmadı. İmkansızdı bu, böyle bir şeye cesaret edemezlerdi.

Nixina, "Böylece oğlum geri gitti," dedi. "İlk New England'a. Ünlü olana değil, ötekine. Gerçek olana. Kaliforniya'ya. Kimse hatırlamaz... fakat Corith bütün kayıtları, eski kitapları okudu." Yeniden kıkırdadı. "Orada, Nova Albion'da başlamak istedi. Fakat fazla uzağa gidemedi." Sönük gözleri parladı. Loris gibi, diye düşündü Parsons. Bir an için kalıtımı, benzerliği yakaladı. Eğilip, kısmen ona yönelmiş, karşılıklı konuşmadan daha çok bir hatırlayış olan bu kuru mırıldanmayı dinledi. "17 Haziranda," dedi. "1579'da. Gemisini onarmak için bir limana girdi. Toprağa kraliçe adına sahip çıktı. Hepimiz biliriz bunu."

Helmar'a döndü. "Evet," diye onayladı Helmar sessizce.

"Bir aydan daha fazla," dedi yaşlı kadın. "Orada kaldı. Gemilerini gözden geçirdiler."

"*Altın Geyik*," dedi Parsons. Şimdi anlamıştı. "Corith zamanda geriye gitti," yaşlı kadın fısıldadı, Parsons'a gülümseyerek. "Ama onun yerine...onu vurdular. Kalbinden bir okla. Böylece o öldü." Gözleri soldu ve donuklaştı.

"Dinlenmesi daha iyi olur," dedi Helmar. Yumuşak bir şekilde yaşlı kadını uzaklaştırdı; gri renkli giysili şekiller araya girdiler ve yaşlı kadın ortadan kayboldu. Parsons artık onu göremiyordu.

Büyük plan buydu. Yüzyıllarca geriye, beyaz insanın

kurduğu imparatorluk döneminden önceye giderek geçmişi değiştirmek. Drake'i Kaliforniya'da kamp yaparken, gemisi onarılırken çaresiz yakalamak. Onu, Yeni Dünyanın bir kısmına İngiltere adına sahip çıkan ilk İngilizi öldürmek.

İngilizlere karşı özel bir nefretleri vardı; bütün sömürge güçleri arasında ırk konusunda en bilinçli olanlar İngilizlerdi. Kendilerinin kızılderililere olan üstünlüklerinden en emin olanlar. Melez bir ırk meydana getirmemişlerdi.

Parsons düşündü, onlar İngilizleri karşılamak için sahilde olmak ve onları beklemek istemişlerdi. Onları eşit veya belki daha üstün silahlarla vurmak, dürüst bir mücadele yapmak veya bu kez diğerleri için dürüst olmayan bir mücadele yapmak istemişlerdi.

Onları nasıl suçlayabilirdi? Yüzyıllar sonra, yeni bir grup kurarak kendi yaşamlarının kontrolünü yeniden kazanmak için gelmişlerdi. Fakat anılar ölmemişti. İntikam. Geçmişte işlenmiş suçlarının öcünü almak istiyorlardı.

Fakat Drake –veya Drake'nin zamanından bir kişi– daha önce saldırıya geçmişti.

Parsons kendini içinde onaltıncı yüzyıl kaşiflerine ait portrelerinin asılı olduğu orta salonu buldu. Bir süre için onları inceledi. Birbirlerinin izlemişler, diye düşündü, ilk gelen Drake olmalıydı ve sonra Cortez mi? Pizarro mu? Böylece liste sürüp gidiyordu. Miğferli birlikleriyle karaya çıktıkları zaman, ortadan kaldırılacaklardı – istilacılar, yağmacılar ve korsanlar. Pasif ve savunmasız bir toplulukla karşılaşmayı beklerken, o kişilerin her şeyi hesaplamış, gelişmiş torunlarıyla yüzyüze geleceklerdi. Amansız ve hazır. Bekleyen.

Bu durumda belli bir adalet vardı. Sert ve zalim. Fakat ister istemez sempati duyuyordu.

Drake'nin portresine geri dönerek onu daha yakından inceledi. Sivri, düzgün biçimli bir sakal. Yüksek alın. Gözlerin dış köşelerinde kırışıklıklar. Düzgün biçimli bir burun. İngilizin elleri Parsons'un dikkatini çekti. Sivri uçlu, uzun parmaklar, bir kadın eli gibi. Bir gemicinin eli miydi bu? Daha çok bir soylunun eli. Bir aristokrat. Şüphesiz portre idealize edilmişti.

Biraz ötede, ikinci bir portre buldu, bu seferki bir taş baskısıydı. Burada Drake'nin saçları kıvırcık olarak gösteriliyordu. Gözleri daha büyük ve daha koyu renkliydi. Yanakları oldukça etliydi. Daha az sanatkarca yapılmış, fakat belki aslına daha çok benzeyen bir portre. Bu resimde de eller küçük, hatta güçsüz görünüyordu. Bir gemi kaptanının elleri böyle olabilir miydi?

Portredeki bir şey ona tanıdık geldi. Yüz hatları. Kıvırcık saç. Gözler.

Uzun bir zaman portreyi inceledi, fakat nereden tanıdığım çıkaramadı. Sonunda istemeye istemeye vazgeçti. Helmar'ı buluncaya kadar Köşkün her yanını aradı. Onu bazı erkek kardeşleriyle konuşurken buldu. Helmar, Parsons'u görür görmez, onlardan ayrıldı.

Parsons, "Bir şey görmek istiyorum," dedi.

Helmar resmi bir şekilde, "Elbette," diye yanıtladı.

"Corith'in göğsünden çıkarmış olduğum oku."

"O aşağıya götürülmüştü," dedi Helmar. "Eğer bunun önemli olduğunu düşünüyorsanız, yukarıya getirtebilirim."

"Teşekkürler," dedi Parsons. İki hizmetçinin yollanması sırasında gergin bir şekilde bekledi. "Onu dikkatlice gözden geçirdiniz mi?" diye sordu Helmar'a.

"Ne için?"

Parsons yanıtlamadı. Sonunda ok saydam bir torba içinde getirildi. Sabırsızlıkla ambalajı açtı ve oku incelemek için oturdu.

Bir zaman sonra, "Alet çantamı alabilir miyim?" diye sordu.

Hizmetçiler gönderildi; çok geçmeden ezilmiş gri çantayla döndüler. Parsons çantayı açarak çeşitli aletler çıkardı. Kısa bir süre sonra okun tahtasından, daha sonra tüylerinden ve en sonunda çakmaktaşı uçundan mikroskobik parçalar kesmeye başladı. Donanımındaki kimyasal maddeleri kullanarak çeşitli testler yaptı. Helmar seyrediyordu. Bir süre sonra Loris göründü, besbelli birisi onu çağırmıştı.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu Loris, yüzü hâlâ gerginliğini koruyordu.

Parsons, "Bu çakmaktaşını analiz etmek istiyorum, ama bunu yapamıyorum," dedi.

"Bunu yapacak aygıtlarımızın olduğunu sanıyorum," dedi Helmar. "Fakat sonuçları almak oldukça zaman alabilir."

Bir saatten fazla bir zaman sonra, sonuçlar ona getirildi. Raporu okudu, daha sonra Loris ve Helmar'a verdi.

Parsons, "Tüyler yapay," dedi. "Thermoplastikten. Odun porsuk ağacından. Okun ucu çakmaktaşı, fakat demirci kalemine benzeyen bir metal aletle yontulmuş."

Şaşkınlık içinde baktılar. "Fakat biz onun öldüğünü gördük," dedi Loris. "Geçmişte – 1579'da. Nova Albion'da."

"Onu *kim* vurdu?" diye sordu Parsons.

"Hiç görmedik. Kayalıktan aşağıya doğru inmeye başladı ve daha sonra düştü."

"Bu ok," dedi Parsons, "onaltıncı yüzyılda yaşayan Yeni Dünyalı Kızılderililer veya o yüzyıldan herhangi biri tarafından imal edilmemiştir. Tüylerin yapılmış olduğu madde göz önüne alınacak olursa, yapılma tarihi 1930 yılından daha sonra olmalı."

Corith, geçmişte yaşamış biri tarafından öldürülmemişti.

12

Akşam vaktiydi. Jim Parsons ve Loris, köşkün balkonunda ayakta durmuş şehrin uzaktaki ışıklarını seyrediyorlardı. Işıklar durmadan değişiyor ve hareket ediyordu. Gecenin duru karanlığı içinde parlayan, göz kırpan, durmadan değişen ve bütün renkleri içine alan bir desen, insan yapısı yıldızlar gibi, diye düşündü Parsons.

"Bu şehrin içinde," dedi Loris. "Orada biri var. O ışıkların arasında biri o oku yaptı ve onu babamın göğsüne fırlattı, ikinci oku da. hâlâ babamın göğsünde gömülü olan o oku."

Parsons da, bu kişi her kimse zaman içinde yolculuk etmek için bir aracı olmalı, diye düşündü. Tabii, bu insanlar beni yanlış yönlendirmiyorlarsa. Corith'in Nova Albion'da, 1579 yılında öldüğünü nereden biliyorum? Burada vurulmuş olabilir ve bu hikaye buradaki insanlar tarafından uydurulmuş olabilir. Fakat o zaman niçin geçmişten bir doktor çağırmak zahmetine katlansınlar? Kendilerinin öldürmüş olduğu bir adamı iyileştirmek için mi?

Yüksek sesle, "Eğer ilk vuruluşundan sonra iki defa geri gittinizse, niçin ona saldıranı görmediniz?" diye sordu. "Okun menzili fazla uzun değildir."

"Çok kayalık bir yerdi," dedi Loris. "Kıyı boyunca uçurumlar vardı. Babam ise–" durakladı. "Kendisini bizden bile ayrı tutuyordu. Biz tam *Altın Geyik*'in üzerindeydik. Çalışmakta olan Drake ve adamlarına doğru bakıyorduk."

"Sizi görmediler mi?"

"O dönemin giysilerini giymiştik. Kürk örtüler. Onlar küçük gemileriyle uğraşıyorlardı. Başlarını kaldırmaksızın çalışıyorlardı.

"Bir ok," dedi Parsons. "Bir tüfek kurşunu değil."

"Bunu hiçbir zaman anlayamadık," dedi Loris. "Fakat Drake gemide değildi. O ve bir grup adamı uzaklaşmışlardı, bu babamın işini daha da güçleştirmişti. Beklemek zo-

rundaydı. Derken Drake sahilde uzaktan belirdi ve bir çeşit toplantı yaptı. Bunun üzerine babam o tarafa doğru hızla yöneldi ve bizim görüş alanımızdan çıktı."

"Corith Drake'i neyle öldürecekti?"

"Bunun gibi bir güç tüpüyle." Odasına gitti. Balkona döndüğünde elinde Parsons'a tanıdık gelen bir silah vardı. Bu silahtan *Shupo*'larda da vardı ve Stenog'da da. Bu dönemin Standard el silahı bu olmalıydı.

"Drake'nin adamları ne düşünecekti? Onlar kızılderililerin sahip oldukları silahları biliyorlardı."

"Bu iş Drake'nin adamlarına ne kadar esrarlı gelirse, o kadar iyi olacaktı. Bizim bütün istediğimiz Drake'i öldürmekti. Drake'nin bir kızılderilinin eliyle öldürüldüğünün onlar tarafından anlaşılmasını sağlamaktı." diye yanıtladı Loris.

"Fakat bunu nasıl anlayacaklardı?"

"Babam onu bir kızılderili sanmalarını sağlamıştı. Aylarca kılığı üzerinde çalışmıştı. En azından, büyük annemin ve annemin anlattıkları böyle. Ben, o zaman daha doğmamıştım. Aşağıda özel bir atölyesi, her çeşit alet ve malzemesi varmış. Hazırlıklarını, annesiyle karısından bile gizli tutmuş. Herkesten. Hatta –" hatırlayınca alnı tedirginlikle buruştu, "Nova Albion'a geri dönmeden önce, zaman gemisinden çıkıp onlardan uzaklaşmadan önce, kıyafetini giymemiş. Onu daha önceden ailesinin bile görmesinin tehlikeli olacağını ileriye sürmüş."

"Niçin?" diye sordu Parsons. "Hiç kimseye güvenmiyormuş. Hatta Nixina'ya bile. Onların söylediği bu. Bu size garip gelmiyor mu? Mutlaka onlara güvenmiş olması lazım, annesine güvenmiş olması lazım. Fakat –" sıkıntı içinde sürdürdü, alnı kırışmıştı. "Her ne ise, atölyesinde tek başına kimseye bir şey söylemeden çalışmış. Eğer birisi ona soru soracak olursa, kızgınlıkla anlamsız sözler söylüyormuş. Jephte'nin dediğine göre onu birçok defalar casusluk yapmaya çalışmakla suçlamış. Birinin onu çalışırken izlediğine, kötü bir maksat için atölyesine girmeye çalıştığına eminmiş. Bu yüzden atölyenin kapısını kilitli tutuyormuş, hatta ça-

lışırken bile kendini içeriye kilitliyormuş. Herkesin, özellikle hizmetçilerin ona karşı olduğuna inandığını biliyorum. Çevresinde hizmetçi olmasını istemiyormuş."

Adam aslında bir paranoyakmış, diye düşündü Parsons. Fakat bu ruh hali bu büyük projeyle, tarihi adaletsizlik ve nefretle, uyum sağlıyordu. Bağnaz ihtirasıyla bir idealist, akli dengesi bozuk birine ne kadar benziyordu.

"Her ne ise," dedi Loris. "Sonunda kendisini göstermeye niyetliymiş. Drake'i öldürürken, kendisini iyice görsünler istemiş. Böylece tayfalar, kızılderililerin İngilizlerden daha üstün silahları olduğunu Elizabeth'e rapor edebileceklermiş."

Parsons'a bu mantık bulanık geldi. Yine de ne önemi vardı? Ayrıntılar onları ilgilendirmemişti. Projenin bütünü onların gözlerini kamaştırıp onları yönlendirmişti, yirmibeşinci yüzyıla ait bir silahın onaltıncı yüzyılda kullanılmasının uygunsuzluğu gibi önemsiz noktalara aldırmamışlardı. Hiç şüphesiz, İngilizler de bu durumdan etkileneceklerdi.

"Niçin Corith olmadan sürdüremiyorsunuz?"

"Çünkü siz bizim programımızın ancak bir kısmını biliyorsunuz", diye yanıtladı Loris.

"Öteki kısmı nedir?"

"Bilmek mi istiyorsunuz? Önemli mi?"

"Söyle bana," dedi Parsons. Yanı başında kadın gece havasında ürpererek iç geçirdi. "İçeriye girmek istiyorum," dedi. "Karanlık... içimi karartıyor. Sizin içinde uygun mu?"

Birlikte balkondan ayrılıp Loris'in dairesine girdiler.

Parsons buraya ilk kez davet edilmişti. Eşikte durdu. Yarı açık bir dolap kapağından kadın giysilerinin belirsiz şekillerini seçti. Roblar ve sabahlıklar. Terlikler. Odanın uç tarafında geniş bir yatak üzerinde saten örtüler. Taze şarap renginde perdeler. Ortadoğunun geçmişinden yağmalanmış olduğunu hemen anladığı çok renkli bir halı. Birisi zaman kepçesini başarıyla kullanarak, bu daireyi büyük bir zevkle döşemişti.

Loris bir koltuğa oturdu ve Parsons onun arkasına yaklaşıp ellerini onun ılık, düzgün omuzlarına koydu. "Bilmediğim kısmı bana söyle," dedi. "Baban hakkında." Loris

sırtı ona dönük olarak, "Bütün erkeklerin kısır olduğunu biliyorsun," dedi. Başını kaldırdı, uzun siyah saçlarını yana savurarak. "Corith'in de öyle olmadığını biliyorsun. Aksi halde, ben nasıl var olabilirdim."

"Doğru," diye yanıtladı.

"Onlarca yıl önce Nixina, benim büyükannem, zamanının baş rahibesiydi. Corith'i kısırlaştırma işlemlerinden kurtarmayı başarmış; bu hemen hemen imkansız bir şeydi, çünkü bu konuda çok dikkatlidirler. Fakat o bunu yapabilmiş ve kayıtlara kısırlaştırılmış olarak geçmiş." Kadının vücudu Parsons'un elleri altında titredi. "Kadınlar, bildiğin gibi, kısır değildirler. Böylece onun annem Jephte ile birleşmesinde bir güçlük olmamış. Birleşme burada gizlilik içinde olmuş. Sonra zigot buz paketi içinde Yaşam Pınarına götürülmüş ve Ruh kübüne yerleştirilmiş. Jephte o zaman baş rahibeydi, anlıyor musun? O, zigotu fetus haline dönüşünceye kadar... hatta tam embriyo olma yolculuğunda ve sonra doğumuna kadar ayrı tutmuş.

"Bu işlem ailenizin geri kalanı için de yapılmış?"

"Evet. Erkek kardeşim, Helmar. Fakat," Şimdi oturduğu yerden kalkmış ve adamdan uzaklaşmıştı. "Corith'den sonra gelen bütün erkekleri kısırlaştırmayı başarabildiler. Tek kaçabilen kişi o oldu." Artık susmuştu.

Parsons, "O halde soyunuzun devam etmesi için Corith'e bağımlısınız." Kadın başıyla onayladı.

"Sizinki de dahil. Eğer sürdürmeyi seçerseniz."

"Evet," dedi. "Fakat artık bu önemli değil."

"Niçin bir zamanlar önemliydi? Bu aile ile ne yapmak istiyordunuz?" Loris başını kaldırıp gururla onun yüzüne baktı. "Biz başkalarına benzemeyiz, Doktor. Nixina bize safkan Iroquois yerlisi olduğunu söylüyor. Hemen hemen safkanız. Görmüyor musunuz?" Elini yanağına koydu. "Yüzüme bakın. Cildim. Bunun doğru olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Olabilir," dedi. "Yine de bunu doğrulamak hemen hemen olanaksız denebilir. Böyle bir iddia – pratikten çok mistik görünüyor."

"Buna inanmayı tercih ediyorum," dedi kadın. "Gerçekten bu manevi olarak doğru. Biz onların ruhsal mirasçıları, kelimenin tam anlamıyla onların kan kardeşleriyiz. Bu bir efsane olsa bile."

Parsons uzandı ve kadının çenesine, güçlü kemik çizgisine dokundu. Kadın geri çekilmedi, ne de ona karşı çıktı. Yüzü onunkine yaklaşmıştı ve soluğu Parsons'un ağzına değiyordu, "Yapmak istediğimiz şey şuydu," dedi. "Sizin atalarınızın yerini almak istiyorduk, Doktor. Ne yazık ki, bunu yapamadık. Fakat, eğer başarılı olsaydık, eğer Yeni Dünyaya gelen ve bazı tutunma noktalan geçiren beyaz maceracıları ve korsanları öldürebilseydik, kendi neslimizi, kendimizi oraya yerleştirecektik! Buna ne diyorsunuz?" Alaycı bir gülümseme dudaklarında belirdi.

"Ciddi misiniz?" diye sordu adam.

"Elbette."

"O zaman uygarlığın öncüsü siz olacaktınız. Elizabeth'in adamlarının, İspanyol soylularının ve Hollanda tüccarlarının yerine." Bunun üzerine kadın büyük bir ciddiyetle, "Kölelerin üstünde efendiler olmayacaktı. Bir ırkın bir diğerine üstünlüğü ortadan kalkacaktı. Doğal bir ilişki olacaktı. *Geleceğin geçmişi yönlendirmesi,*" dedi.

Düşündü, Evet, bu daha insani olacaktı. Kabileler yok edilmeyecekti, yerlilere ayrılmış topraklar diye kibarca adlandırılmış toplama kampları olmayacaktı. Çok kötü, diye düşündü. Gerçek bir üzüntü duydu.

Loris ona dikkatle bakarak, "Üzgünsünüz," dedi. "Bir beyaz olmanıza rağmen. Ne kadar garip." Bu onu şaşırtmış görünüyordu. "Kendinizi bu istilacılarla özdeşleştirmiyorsunuz, öyle değil mi? Yine de onlar sizin uygarlığınızın kurucuları. Biz sizi o dünyanın daha sonraki bir döneminden çekip aldık."

Parsons," Cadıları da ben yakmadım. Bu şeylerin pek çoğu ile bir özdeşleşme duygum yok. Bütün beyazlar birbirinin aynı mıdır?" diye yanıtladı.

"Hayır," dedi kadın. Fakat artık daha soğuklaşmıştı. Dostça tavırları kaybolmuştu. Adamın ellerinin altından

kaydı; aniden onu bıraktı ve uzaklaşmaya başladı. Parsons arkasından giderek onu yakaladı, kendine doğru çevirdi ve onu öptü. Loris'in koyu renkli, iri gözleri onun üzerine dikilmişti; fakat kendini geri çekmeye çalışmadı. Onu bıraktığı zaman, "Sizi karınızın yanından çekip almış olduğumuz için şikayet ediyordunuz." dedi kadın. Tavrı düşmancaydı.

Kendini savunması zordu. Bu yüzden bir şey söylemedi.

"Her ne ise," dedi kadın. "Bu zaten saçma bir şey. Karınız olsun veya olmasın, geriye gideceksiniz."

"Siz safkan bir kızılderili ve ben ise beyazım," diye ekledi adam alaycı bir şekilde.

Kadın alçak bir sesle, "Bana hakaret etmeyin, Doktor," dedi. "Ben bağnaz bir insan değilim. Biz sizi hor görmüyoruz."

"Beni bir insan olarak görüyor musunuz?"

"Ah! Aşın hassasiyet gösteriyorsunuz," dedi kadın bu sefer tatlı bir şekilde gülerek. Bu sözlere Parsons da gülümsemek zorunda kaldı. Birden kadın onu kollarıyla sardı ve şaşılacak bir güçle onu kucakladı. "Pek iyi, Doktor," dedi, "benim aşığım olmak istiyor musunuz? Karar verin."

Adam gergin bir şekilde yanıtladı, "Unutma, ben kısır değilim."

"Bu benim için bir sorun değil. Ben baş rahibeyim. Yaşam Pınarının her yerine girebilirim. Bizim düzenli bir yöntemimiz vardır. Eğer gebe kalırsam, zigotu ruh kübünün içine koyabilirim ve" –omuzlarını silkti– "şlop. Sonsuza kadar ırkın içinde kaybolur."

"Pek iyi, o halde," dedi adam. Birden kadın kendini ondan kopardı. "Size benim aşığım olabileceğinizi kim söyledi? Size izin verdim mi? Sadece merak etmiştim," dedi. Ondan uzaklaştı, güzel yüzü sevinçle canlanmıştı. "Zaten şişman bir kızılderili kadın istemezsin."

Parsons hızla hareket ederek, onu yakaladı. "Evet, isterim," dedi.

Daha sonra birlikte karanlıkta yatarken Loris fısıldadı, "Başka istediğin bir şey var mı?"

Parsons bir sigara yakmıştı. Dumanı üfleyip düşünür-

ken, "Evet, var," dedi.

Yanındaki kadın dönerek yaklaştı ve ona yaslanarak sordu, "Nedir?"

"Onun ölümünü görmek için geriye gitmek istiyorum."

"Babamın mı? Nova Albion'a geri gitmek mi?" Kadın, uzun dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırarak, oturdu.

"Orada olmak istiyorum," dedi adam sakince.

Karanlıkta kadının ona baktığını hissedebiliyordu. Onun soluğunu, düzgün olmayan uzun aralıklarla nefes almasını ve sonra hızla dışarıya nefes vermesini işitebiliyordu. "Yeniden denemeyi planlamamıştık," diye mırıldandı kadın. Sonra yataktan kaydı, karanlığın içinde robunu bulmak için çıplak ayakla yürüdü. Pencereden gelen hafif ışıkta vücudun dış hatları görülüyordu. Ayakta durarak robunu düğmeledi ve kuşağını bağladı.

"Bir deneyelim," dedi adam.

Loris yanıt vermedi. Fakat Parsons'un sezgileri onların bu denemeyi yapacaklarını söylüyordu.

Sabaha karşı, dışarda ilk yayvan gri ışıklar ortaya çıkıp perdelerden odanın içine sızarken, o ve Loris, üzerinde paslanmaz çelikten bir kahve demliği, porselen fincanlar ve altlıklar, dolmuş taşmış bir kül tablası bulunan camla kaplı küçük bir masada karşı karşıya oturmuşlardı. Yüzü yorgun, ama hâlâ güçlü ve canlı olan Loris, "Biliyor musun?," dedi, "senin bu işi yapmakta istekli olman –bunu arzulaman– bütün planımız üzerinde beni yeniden düşünmeye yönlendiriyor." Dudaklarından duman yükseldi; sigarasını aşağıya indirdi ve boğazını ovuşturmaya başladı. "Haklı olup olmadığımızı düşünüyorum. Bunu düşünmek için biraz geç, öyle değil mi?"

"Bir paradoks," dedi Parsons.

"Öyle," dedi Loris. "Bir beyazı bize yardım etmeye razı ederek beyazlan ortadan kaldırabiliriz. Fakat bunu seni izlemeye başladığımız zaman anlamıştık."

"Fakat o zaman," dedi adam, "benim özel yeteneğimden yararlanıyordunuz. Şimdi–" Şimdi durum nedir, diye düşündü. Daha fazla, bütün kişiliğim. Bir doktor olarak de-

ğil, bir kişi olarak ben. Yetenek değil, İnsan. Çünkü bu işi isteyerek yapıyorum. Bile bile. Sonuçların ne olacağını tam olarak kavrayarak.

Bu benim seçimim.

"Sana bir şey sormama izin ver," dedi adam. "Başarılı olduğunuzu varsayalım. Bu tarihi değiştirmeyecek mi? Drake'nin ölümü, Drake'i de içine alan bir sürecin sonuçları olarak hepimizi ortadan kaldırmayacak mı? Seni, beni, hepimizi."

Loris yanıtladı, "Şunu anlamalısın ki bu çok büyük paradoksları bilmiyor değiliz. Babamın zamanından beri, çok küçük bile olsa bir değişildik yapıldıktan sonra, tarihi sürecin nasıl geliştiğini tam olarak görmek için geçmişi değiştirmenin sonuçlarıyla ilgili sürekli deneyler yapılıyor. Geniş, durgun akışın kendini düzeltmek için genel bir eğilimi var. Bir çeşit denge arayışı. Çok uzaktaki geleceği etkilemek hemen hemen imkansız. Irmağa atılan kayalar gibi... sonunda kaybolan bir halkalar dizisi. İstediğimiz şeyi yapabilmek için onbeş veya onaltı tarihi kişiliği öldürmeliyiz. Böyle bile olsa, Avrupa uygarlığını ortadan kaldırmıyoruz. Onda önemli değişiklikler meydana getirmiyoruz. Hâlâ telefonlar, arabalar ve Voltaire olacaktır – veya öyle olacağını tahmin ediyoruz.

"Fakat emin değilsiniz?"

"Nasıl emin olabiliriz? Genel olarak şimdi var olan insanların, planımız işledikten sonra da var olacağına inanmamız için nedenimiz var. Onların durumları, statüleri değişik olacaktır. Geçmişe bakarsak, değişikliğin başlama noktasına yaklaştıkça, olaylar daha kolay değişime uğruyor. Onaltıncı yüzyıl bütünüyle farklı olacaktır. Onyedinci yüzyıl bütünüyle değil, fakat çok farklı olacaktır. Onsekizinci yüzyıl ise farklı ama tanınabilir olacaktır. Biz öyle varsayıyoruz. Tarih ile yapılan bu manevrada çok tahmin yer alıyor. Fakat," Sesi kesinleşti. "birçok kereler geri gittik ve şu ana kadar hiçbir değişiklik meydana getiremedik. Bizim sorunumuz şimdiki zamanı değişiklik tehlikesine atmak değil, hiçbir şeyi değiştirememizdir."

“Değiştirilemez olması mümkün,” dedi Parsons, “O zaman, paradoks –tanım olarak– geçmişe herhangi bir müdahaleyi önlüyor.”

“Olabilir. Fakat biz denemek istiyoruz.” Bakır renkli, ince uçlu parmağını adama doğrulttu. “Paradoksunu mantıksal sonucuna taşımalısın. Eğer geçmişteki başarımızla kendimizi ortadan kaldırırsak, o zaman geçmişi ortadan kaldıran etken de ortadan kalkmış olacaktır. Böylece hiçbir değişiklik meydana gelmemiş olacaktır. Meydana gelecek en kötü şey, şimdi durduğumuz yerde dönüp durmamız: daha önce meydana gelmiş olan şeyin ortadan kaldırılmaması olacaktır.”

Parsons bu mantığın sağlam olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Zamanla ilgili olarak eksiksiz bir teori olmadığını anlamıştı. Sonuçların daha önceden bilinebileceği konusunda hiçbir hipotez yoktu. Sadece deneme ve tahmin. Fakat, diye düşündü Parsons, milyarca insanın hayatı, ömrünü tamamlanmış uygarlıklar bu insanların ne kadar doğru tahmin yapmış olduklarına bağlı. Yeni müdahale denemeleriyle durumu tehlikeye atmamak daha iyi olmaz mıydı? İnsanlığın yüzlerce yıllık kazanından ve çekilen eziyet uğruna Nova Albion’dan ve 1579’dan uzak durmam gerekmez miydi?

Bununla birlikte bir teorisi vardı. Okun plastik kuş tüylerini gördüğü zaman aklına gelmiş olan bir teori. Aslında, Sir Francis Drake’nin taş baskısı resminde, tanıdık bir şeyin farkına vardığı zaman aklına gelmiş olan bir teori.

Müdahale işinin hepsi şimdiye kadar yapılmıştı. Onun teorisi buydu. Geriye giderek ancak gözlem yapabilir, fakat hiçbir şey değiştirilemezdi. Geçmişe sonuna kadar müdahale edilmişti, fakat içlerinden Loris de dahil hiç kimse, hatta Corith bile, bunu anlayamamıştı. Drake’nin portresi, cilt rengi koyulaştırılır ve sakal ile bıyık ortadan kaldırılırsa, Al Stenog’un portresine büyük ölçüde benzerlik gösteriyordu.

13

Tekerlekli iskemledeki yaşlı ve yıpranmış kadın kalın bir yün battaniyeye sarılmış oturuyordu. Başlangıçta Nixina onun farkına varmamış gibiydi. Kapıda ayakta durup bekledi. Sonunda kadının gözleri açıldı. Derinliklerden bir kişilik kırıntısı süzüldü; yüz ifadesinden bilincinin yerine geldiğini anladı. Uykudan yüzeye çıkmak. Onun için, onun yaşında, uyku sürekli ve doğaldı; ancak olağanüstü durumlarda sona eriyordu. Kısa bir zaman sonra ise sürekli bir uykuya dalacaktı.

"Madam," dedi.

Yanı başındaki silahlı yardımcı," Unutmayın, sağırdır," dedi. "Daha yakınına gidin. O dudaklarınızı okuyabilecektir."

Söyleneni yaptı.

"Demek yeniden deneyeceksiniz," dedi Nixina, sesi kuru ve tırmalayıcı bir fısıltı halindeydi.

"Evet," diye yanıtladı.

"Biliyor musunuz?" diye fısıldadı kadın, "Diğer seferlerde ben de onlarla birlikteydim." Buna güçlükle inanabildi. Yorgunluğa nasıl dayanacaktı. "Bu sefer de gelmek niyetindeyim," dedi adama. "O benim oğlum, unutmayın." Sesi birden güçlenmişti. "Eğer birisi onu koruyabilirse, bunun ben olacağını düşünmüyor musunuz?"

Buna verilebilecek bir yanıt bulamadı. "Helmar bana özel bir iskemle yaptı," dedi kadın. Kadının ses tonunda ona çok şey anlatan bir tını işitti: otorite. Bu kadın her zaman yaşlı olmamıştı. Bir zamanlar gençti; kör, sağır ve dermansız değildi. Bu kadın diğerlerinin devam etmesini sağlamıştı. Onların durmasına izin vermemişti – ve hiçbir zaman vermeyecekti. Yaşadığı sürece onları kendi amacı için zorlayacaktı. Tıpkı ölüm anına kadar oğlunu zorlamış olduğu gibi.

Şimdi sesi zorlukla çıkan bir fısıltıya dönüşmüştü. "Böylece," diye sürdürdü konuşmasını, "tam anlamıyla güvenlikte olacağım. Sizin yapmak istediğiniz şeye karışmak niyetinde değilim.." Yalvarırcasına sordu, "Mahzuru var mı? Ne yapabileceğinizi bana söyleyebilir misiniz? Yararlı bir iş yapabileceğiniz konusunda bir fikriniz olduğunu söylüyorlar.

"Umarım," dedi Parsons, "fakat, bilmiyorum." Sustu. Aslında ona söyleyecek bir şeyi yoktu. Her şey bulanıktı.

Yorgun dudaklar kımıldadı. "Oğlumu sağ olarak göreceğim," dedi. "Uçurumdan aşağıya yöneliyor. Elinde o silah var, o adamı öldürmeye gidiyor–" Nefret ve tiksinti sesini kaplamıştı. "*O kaşifi.*" Gülümseyerek gözlerini kapadı ve fark ettirmeden uykuya döndü. Enerjisi ve otoritesi kaybolmuştu.

Parsons az sonra ayaklarının ucuna basarak odadan çıktı.

Dışarda, Loris onu karşıladı. Parsons hâlâ Nixina'nın etkisi altındaydı, "İnanılmaz derecede güçlü bir insan," diye mırıldandı.

"Ona söyledin mi?" diye sordu Loris. "Ona söylenecek çok az şey vardı," dedi. Kendisini gereksiz hissetti. "Zamanda geri gitmek istediğimden başka."

"Bu sefer gelmeye niyetli mi?"

"Evet," dedi adam. "O halde yapmasına izin vermeliyiz. Kimse onun kararına karşı gelemez. Onu tanıyorsun, onun gücünü hissettin." Loris ellerini acı bir boyun eğme ile kaldırdı. "Onu suçlayamazsın. Biz hepimiz onu görmek istiyoruz, ben, Jephte ve yaşlı hanım...Onu bütün ihtişamı içinde uçurumdan aşağıya o silahla koşarken görmek için bir saniyelik vaktimiz oluyor. Ve sonra–" Kadın ürperdi.

Parsons, fakat aklında cinayet olan bir adam için üzüntü duymak zor bir şey, diye düşündü. Ne de olsa, Corith aşağıya öldürmek amacıyla iniyordu.

Diğer taraftan, Drake ağır zırh taşıyan çok sayıda İspanyol askerini boğulmaları için gemiden atmıştı; taşıdıkları ağırlıklar yüzünden bunların kurtulma şansları hiç olmamıştı. Drake bu insanlar için sadece bir korsandı. Bir bakıma da haklıydılar.

"Hazırlıklarda oldukça ilerledik," dedi Loris, koridorda birlikte yürürlerken. "Artık daha deneyimliyiz." Sesi umutsuzluk doluydu. "Görmek ister misin?"

Bu defa toprak altındaki katlara inmesine izin verilmişti. Sonunda Kurt klanının bütün sırlan kendisine açıklanmış, hiçbir şey gizlenmemişti.

Asansörden indikleri zaman Loris, "Görünüşünü değiştirmek için hepimizden daha fazla uğraşman gerekecek. Beyaz derin yüzünden. Bizim sorunumuz uygun giysi bulmakta. Bir de araçlarımızı gözden uzak tutmakta."

Önünde bir grup erkek ve kadın kürkler ve mokasenler giymiş olarak duruyorlardı. Bu kadar ilkel görünüşlü kişilerin sahte olduğu gerçeğini kabul etmek zordu. Helmar'ı grubun içinde tanıyınca şaşkınlık geçirdi. Hepsinin kasvetli yüzleri ve arkadan örgülü saçlarıyla tehdit edici, savaşçı bir görünüşleri, üzerlerinde bir öfke ve güvensizlik havası vardı. Giysilerinin meydana getirdiği bir göz aldatmacası, diye düşündü. Bu yeraltı odasının her tarafına yansıyan yapay ışıkta derilerinin yanık kırmızı rengi parlıyordu. Bu doğal, güzel ve etkileyici bir kırmızıydı. Kendi kollarına baktı. Onlardan ne kadar farklıydı... ne kadar zıt.

"Sorununu çözeceğiz," dedi Loris. "Boyalarımız var."

"Benim kendi boyalarım var," dedi adam. "Alet çantamda." Kendi başına bir yan odada bütün giysilerini çıkardı. Bu sefer boyayı her tarafına sürdü. Daha önce olmuş olduğu gibi, gerçeği ortaya çıkaracak beyaz bir kısım bırakmadı. Daha sonra bir kaç hizmetçinin yardımıyla saçlarını siyaha boyadı.

"Bu yeterli değil," dedi Loris, odaya girerek.

Şaşkınlığa uğrayan Parsons, "Üzerimde bir şey yok," diye telaşlandı. Saçlarını uzun göstermek için yapay saçlar ören hizmetçilerle birlikte, üzerindeki kızılımsı boya kururken, çıplak bir şekilde, ayakta duruyordu. Bununla birlikte Loris durumu umursamaz göründü. Ona hemen hemen hiç bakmadı. "Gözlerini unutmamalısın," dedi. "Onlar mavi renkli." Göz bebeklerine koyu kahverengi kontakt lensler takıldı.

"Şimdi aynada kendine bak," dedi Loris. Bir boy aynası

getirildi ve Parsons oradaki görüntüsünü inceledi. Bu arada hizmetçiler onu kürklerle örtmeye başlamışlardı. Loris, giysilerin her parçasının düzgün şekilde yerleştirilmesi işini eleştirici bir gözle seyrediyordu.

"Nasıl oldu?" dedi Parsons. Hareket ettiği zaman, aynadaki adamda hareket etti; bu hayali, bu bakır renkli tenli, ensesinden düzensiz yağlı saçlar sarkan bu asık yüzlü, çıplak kollu ve çıplak bacaklı savaşçıyı kendi olarak kabul etmekte güçlük çekti.

"Güzel," dedi Loris. "Otantik olmamız değil, fakat onaltıncı yüzyıl İngilizlerinin kafasındaki kızılderili tipine uymamız önemli – kandırmanız gereken kişiler onlar. Onarım gören gemilerine bakan uçurumun üzerinde değişik yerlere birçok silahlı nöbetçi yerleştirmişler.

"Drake'nin adamlarıyla yerli kızılderililer arasındaki ilişki nasıl?" diye sordu Parsons.

"Görünüşe göre iyi. Gönlünün çektiği gibi İspanyol, gemilerini yağmalamış bulunuyor, bu nedenle gemide birçok değerli ganimet var – kırsal bölgeye zarar vermesine gerek yok. O ve adamları için Kaliforniya sahil bölgesinin hiçbir değeri yok; Drake burada, çünkü Şili ve Peru yakınlarında İspanyol gemilerini başarıyla yağmaladıktan sonra, Atlantik Okyanusu'na bir geçit aramak için kuzeye gidiyordu.

"Başka bir deyişle," dedi Parsons, "orada fetih için bulunmuyor. Hiç olmazsa kızılderililere karşı. Rahatsız ettiği kişiler başka beyazlar."

"Evet," diye onayladı Loris. "Şimdi sen tamamen hazır olduğuna göre, bence ötekilerin yanına gitsek daha iyi olacak."

Gruba katılmak için geri dönerken Loris sordu, "Acil bir durumda zaman gemisini çalıştırabilecek kadar geminin kontrollerini biliyor musun?"

"Umarım," dedi adam.

Loris, "Orada Nova Albion'da öldürülebilirsin," dedi.

"Evet," diye yanıtladı. Bir taraftan da buz torbalan içinde değişmeksizin yüzen ve sessizce sürüklenen şekli düşündü. Eğer bir şey yanlış giderse, eğer hiçbirimiz kendi yüzyılları-

mıza geri dönemezsek, diye aklından geçirdi...

Deniz kulağı ve midye toplayacağız. Sığın, geyik ve bıldırcınla besleneceğiz. Bu insanlar kızılderili kültürünün üstünlüklerini övebilirlerdi, fakat hiç şüphe yok ki bizzat kendilerinin ona katlanmaları imkansızdı. Esrarengiz bir önsezi ile düşündü, onlar belki de Drake'nin adamlarıyla birlikte İngiltere'ye dönmeye çalışacaklardı.

Ben de öyle yapardım, diye düşündü.

Drake'nin adamları tarafından Kaliforniya sahilinde bırakılmış olan 'Brasse Levhası' San Francisco körfezinin 40 mil kuzeyinde bulunmuştu. Usta ve ileri görüşlü bir gemici olan Drake, uygun bir liman buluncaya kadar, *Altın Geyik* adlı gemiyle sahilin büyük bir kısmını dolaşmıştı. Pasifiği aşıp İngiltere'ye dönüş yolculuğu için geminin çürümüş kalaslarının onarılması, dibinin temizlenmesi gerekiyordu; ait olduğu ülkenin ekonomisini değiştirecek kadar yüklü bir hazine taşımaktaydı. Onarım sırasında adamların ve geminin güvenliğini sağlamak için, Drake ona mümkün olduğu kadar çok gizlilik ve özgürlük verecek bir limana gerek duymuştu. Sonunda beyaz kayalıkları ve sisiyle çok iyi bildiği Sussex sahiline benzeyen o limanı bulmuştu.

Gemi Estero'ya getirilmiş, yükü boşaltılmış ve onarım başlamıştı. Estero'dan millerce uzaklıkta, kayalıkların üzerinde ayakta duran Jim Parsons, çalışmayı yüksek güçlü prizmatik bir dürbünle izliyordu.

Geminin ipleri, suyun içinde derine ve gözden uzağa çakılmış kazıklara bağlanmış olarak sürükleniyordu. Gemi yan dönmüştü. Doğal ortamından uzakta kıyıya vurmuş çaresiz ve yaralı bir hayvan gibi yatıyordu. Suyun dışında birkaç vinç geminin eğikliğini kontrol ediyordu. Çürümüş kalasları değiştirmekle uğraşan gemiciler, deniz yükseldiği zaman onları su seviyesinin üzerinde tutacak tahta bir platform üzerinde çalışıyorlardı. Parsons dürbünüyle onların zift veya katran kaplarına benzeyen şeylerle uğraştıklarını gördü; kapların altında ateşler yanıyor ve adamlar zifti süpürge sapma benzeyen sırıklarla geminin yan tarafına taşıyorlardı. Adamlar yıkanmaktan rengi açık maviye dönmüş,

paçaları sıvalı, keten pantolonlar ve keten gömlekler giymişlerdi. Saçları, güneşin altında parlıyordu. Hava ılıktı ve vakit öğle saatleriydi.

Sesler uzaktan ve hafif bir gürültü şeklinde duyuluyordu.

Ortada Drake'den bir iz yoktu.

Parsons, Estero'yu gözden geçirirken, kendi zamanında bu bölgenin ne olmuş olduğunu hatırlamaya çalıştı. Onu finanse eden yirminci yüzyıl emlakçısının adından dolayı Oko Köyü diye adlandırılan bir örnek evler. Suyun kenarında bir gezinti yeri, özel plajlar ve botlar.

Kürk örtüleri içindeki Helmar, Loris ve diğerlerinin yanma çömelerek, "Drake nerede?" diye sordu.

"Bir sandal içine bir yerlerde," dedi Helmar. "Keşif yapıyor."

Arkalarında zaman gemisi, metal dış yüzeyinin gizlenmesi için çalılar ve dallarla örtülmüş olarak, ağaçların arasına saklanmıştı. O sırada Parsons gemiye doğru baktığı zaman, yaşlı kadını iskemlesiyle dışarıya çıkarmakta olduklarını gördü. Yanında oğlunun karısı olan kızı Jephte vardı. Yaşlı kadın siyah bir yün şala sarılmış, iskemle engebeli yüzeyde sarsıldıkça sinirli ve tiz bir sesle sızlanıyordu.

"Daha sessiz olması sağlanamaz mı?" diye yavaşça sordu Loris'e. "Bu onu heyecanlandırıyor," dedi Loris. "Onu duymazlar. Su ve kayalardan yankılandığı için ses yukarıya geliyor. Dikkatli olması gerektiğini biliyor."

Yaşlı kadın iskemlesi uçurumun kenarına yaklaştıkça sessizleşti. "Ne yapmamız gerekiyor," diye sordu Loris Parsons'a.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. Kendisinin ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Eğer Drake'i görebilseydi..."Onun gemide olmadığından eminsiniz, Öyle değil mi?"

Helmar dudaklarında alaycı bir ifadeyle, "Uçurumdan aşağıya bak," dedi.

Dürbününü çeviren Parsons, kayalıkların arasında küçük bir grup insan gördü. Kırmızı kollar, parlak siyah saçlar ve gri kürkten giysiler. Hem erkek, hem kadınlar.

"Bizler," dedi Helmar boğuk bir sesle. "Bir önceki geli-

şimiz."

Parsons dürbünle bakarken, sağlam boynu güneşte parlayan güçlü vücutlu bir kadının hafifçe doğrulmuş olduğunu gördü. Kadın başını çevirince Loris'i tanıdı.

Daha ötede yine bir kayanın çukuruna tünemiş bir başka grup. Dürbünle bir kere daha Loris'i ve onunla birlikte Helmar ile diğerlerini tanıdı. Ondan ötesini göremedi.

Yanındaki Loris'e sordu, "Baban nerede?"

"Babam, Nixina ile Jephte'yi zaman gemisinde bırakmıştı," dedi kadın zayıf bir sesle. "Kayalardan aşağıya inmeye başladığı zaman onların orada beklemesini söylemişti. Uzun bir zaman onu gözden kaybetmişler. Yeniden göründüğü zaman, giysilerini değiştirmiş, uçurumdan aşağıya yolun üçte birini almak üzereymiş ve sonra–" Sesi kırıldı. Daha sonra yeniden konuşmaya başladı. "Her neyse, bir saniye için onun sıçradığım ve sonra bir çığlık koparark baş aşağı düştüğünü görmüşler. Okun o zaman mı onu bulmuş olduğunu bilmiyoruz. Daha sonra, uçurumun yüzeyinde çıkmış bir çalıya takılıp duruncaya kadar aşağıya yuvarlandığını görmüşler. Kenara koşup onun yanma inmeyi başarmışlar. Ona ulaştıkları zaman, babamı kalbinde bir okla bulmuşlar." Kadın susmuştu.

Helmar sonunu getirdi, "Başka kimse görmemişler. Fakat şüphesiz, onu içine koyabilmek için gemiyi yaklaştırmak işiyle meşgullermiş. Onu içeriye alıncaya kadar jetleri destek alarak gemiyi uçurumun üzerinde tutmayı başarmışlar.

"Ölmüş müymüş?" diye sordu Parsons.

"Ölmek üzereymiş," dedi Helmar kesin bir şekilde konuşarak. "Birkaç dakika yaşamış, fakat hiç kendine gelememiş."

Loris, Parsons'un koluna dokundu. "Aşağıya bir daha bak." dedi.

Yeniden uzaklardaki Estero'yu inceledi.

İçinde beş adam olan küçük bir kayık, onarılan geminin arka tarafından ortaya çıkmıştı. Düzenli bir şekilde uzun kürekleri çeken dört adamla ilerliyordu. Sakallı beşinci ada-

mın elinde metal bir alet vardı. Parsons aletin güneşte parladığını gördü.

Bu adam Drake'di.

Evet, diye düşündü. Fakat o adam Stenog muydu? Adamın sadece başım, sakalını ve giysilerini görüyordu; yüz belirsiz ve çok uzaktaydı. Eğer bu Stenog ise, dedi

Parsons kendi kendine, o zaman bu bir tuzak, bir aldatmaca. Onlar bekliyorlar. Üstelik silahlan bizimkilere eşdeğer. "Ne gibi silahları var?" diye sordu.

Loris yanıtladı, "Kısa kılıçları olduğunu biliyoruz. Bunların yanında çarklı çakmak tüfekler veya daha eski çakmaklı tüfekler. Bazı tüfeklerin namlularında sarmal yivler olabilir, fakat bu sadece tahmin. Ne olursa olsun bu kadar uzağa ateş edemezler. Gemiden çıkarılmış bir kaç top var – daha doğrusu öyle olduğunu sanıyoruz. Bununla birlikte, kumsalda hiçbirini göremedik, eğer hâlâ gemide iseler, ateşlenmeleri imkansız. Gemi yan yatarken olmaz. Gemiyi hafifletmek ve daha az su çekmesini sağlamak için mümkün olan her şeyi dışarıya çıkarmışlar. Ne olursa olsun, bizim üzerimize ne el silahlarıyla, ne de topla hiç ateş etmediler.

Etmek zorunda değillerdi, diye düşündü Parsons. Hiç olmazsa, Loris'in sandığı silahlarla değil. Yüksek sesle, "O halde Corith uçurumdan aşağı giderken tehlikede olmadığını sanıyordu," dedi.

"Evet," dedi Loris. "Fakat Drake'nin adamları bir kızılderili silahını kullanmazlar, öyle değil mi?" Hem sesinde, hem de yüzünde belirgin bir şüphe ve şaşkınlık vardı. Bu felaket ona anlamsız geliyordu; daha önce olduğu gibi, şimdi de, bu onları aşan bir olaydı. Ellerindeki bilgiyle olanların üstesinden gelemiyorlardı. "Niçin bir kızılderili onu öldürsün? diye sordu Loris.

Aşağıdaki küçük kayık *Altın Geyik*'ten uzaklaşmaya başlamıştı. Güneye, kendi yönlerine doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Çok geçmeden tam bulundukları yerin altından geçecekti.

Parsons, "Ben aşağıya iniyorum," dedi, Loris'e dürbünü uzatarak, getirmiş oldukları ip kangalını aldı ve bir ucunu

sağlam bir kayaya bağlamaya başladı. Helmar ona yardım etti ve ikisi birden ipi sıkılaştırdılar. Sonra kangalı alan Parsons gruptan uzaklaştı.

Çok geçmeden aşağıya doğrudan doğruya inemeyeceğini anladı. İp onu kumsala indirecek kadar uzun olsa bile, beyaz uçurumun üzerinde sallanırken dikkat çekecekti; kayıktaki adamlar onun farkına varacaklardı. İpi bırakıp uçurumun tepesine yeniden tırmandı ve koşmaya başladı. Önünde çalılarla kaplı, taşlar ve köklerle örtülü derin bir yarık, ayaklarının dibinden aşağıya doğru iniyordu.

Tutunarak, adım adım, aşağıya süzüldü. Aşağıda Pasifik, çıplak gözle görebileceği kadar çok uzaklara uzanıyordu; etrafta okyanus ve uçurumdan başka bir şey yoktu. Suyun mavisi ve aşağıya doğru tutunarak inerken ellerinde ufalanan kaya. O anda bir saniye için küçük kayığı bir kez daha gördü. Kürek çeken adamlar. Köpük. Sahilde kırılan dalgalar ve kıyıya yığılmış tahta parçalarıyla kum şeriti. Öbek öbek deniz yosunları.

Ayağı takıldı ve düşecek gibi oldu. Köklere sarılarak baş aşağı asılı kaldı. Kayalar ve çalı parçalan yağmur gibi aşağıya inmeye başlamıştı. Parsons seslerinin yankılandığını duydu.

Aşağıda kayık sessizce yoluna devam ediyordu. Kayıktakilerinin hiçbiri onu farketmişe benzemiyordu. Parsons yavaş yavaş doğruldu.

Aşağıdaki okyanusa bakmadan, uçuruma dönük olarak yeniden inmeye başladı. Nefesini düzeltmek için durduğu zaman, kayığın kıyıya oldukça yaklaşmış olduğunu gördü. Adamların ikisi kayıktan inmiş, kıyıya çarpan dalgaların içinde yürüyorlardı.

Acaba onu görmüşler miydi?

Hızla aşağıya inmeye koyuldu. Kaya yüzeyi düzleşmişti; bir ara asılı kaldı ve sonra derin ve yalvarış dolu bir nefes alarak tutunmayı bırakıp atladı. Kum kendisine doğru yükseldi. Çarptı ve düştü; bacakları acı içindeydi. Yuvarlanarak deniz yosunlarının arasına kaydı. Zorlukla nefes alarak, darbenin yarattığı uyuşmanın yavaş yavaş geçmesini bekledi.

Kayık kıyıya çekilmişti. Adamlar kumsalda kumlara tek-

me atarak bir şey arıyorlardı. Bir kayıp alet veya ona benzer bir şey, diye düşündü Parsons. Uzandığı yerden olanları seyrediyordu.

Adamlardan biri ona doğru geldi. Onun arkasından da Drake. Adamların ikisi de tam Parsons'un önünden geçtiler ve Drake dönünce, Parsons onun yüzünü gökyüzüne karşı dış hatları çizilmiş olarak açıkça gördü.

Ayağa kalkmaya çalışarak, "Stenog!" dedi.

Sakallı adam döndü. Ağzı şaşkınlıktan açıldı. Diğer adamlar da oldukları yerde donup kaldılar.

"Sen *Stenog*'sun," dedi Parsons. Söylediği gerçekti. Adam ona boş gözlerle bakıyordu. "Beni hatırlamadın mı?" dedi Parsons sert bir sesle. "Kızı, Icara'yı tedavi eden doktor."

Parsons'u tanır tanımaz sakallı adamın yüzündeki ifade değişti. *Stenog gülümsedi.*

Niçin, diye kendi kendine sordu Parsons. Niçin gülümsüyor? "Sizi hapishane roketinden çıkardılar, öyle değil mi?" dedi Stenog. "Böyle düşünmüştük. Bir ölü *Shupo* ve iki adet kim olduğu bilinmeyen ceset uzayda bilinmeyen bir yerde aracın içine kilitlenmişler, ileri geri dolaşıyorlardı." Gülümsemesi genişledi, çok bilmiş, kendine güvenen bir gülümseme. "Sizi burada görmek benim için sürpriz oldu – beni çok şaşırttınız. Ne kadar ilginç... sizin burada oluşunuz." Beyaz, düzgün dişleri gözüktü; gülmeye başladı.

"Niçin gülüyorsunuz," diye sordu Parsons. "Arkadaşınızı görelim," dedi Stenog. "Öldürecek olanı. Onu aşağıya yollayın." Elleri kalçasında, bacakları ayrık. "Bekliyorum."

14

Kahkaha, bir karabasandaki gibi, uçurumun eteğinde koşan Parsons'un peşinden geldi.

Haklıydım, diye düşündü.

Bir kez durup arkasına baktı. Orada, kumsalda Stenog ve adamları Corith'i bekliyorlardı. Kumdan aramakta oldukları şeyi, küçük öldürücü silahı çıkarmışlardı.

Onlar zaman yolculuğu deneylerini tamamlamayı başarmışlardı.

Kök ve dalları yakalayarak, Parsons uçurumun yamacından tırmandı. Ona ilk önce ben ulaşmalıyım, diye düşündü. Onu uyarmalıyım. Kayalar yuvarlandı. Yere yayıldı ve tutunarak kendini geri attı.

Aşağıdaki şekiller gittikçe küçülüyordu. Onu izlemeye çalışmamışlardı.

Niçin bana ateş etmiyorlar? diye kendi kendine sordu.

Şimdi bir kaya çıkıntısı onunla Stenog'un arasına girmişti. Nefes nefese, gözden uzak ve korunmuş olarak bir an için dinlendi. Fakat devam etmeliydi. Ayağa kalkmaya çalışarak bir ağaç kütüğüne sarıldı ve tırmanmayı sürdürdü.

Onu durdurabileceğim akıllarına gelmiyor mu? diye düşündü.

Belli aşamalardan geçeceği, ben ne yaparsam yapayım öldürüleceği acaba önceden alnına mı yazılmış? Başarısız mı olacağım?

Şimdi uzanarak uçurumun zirvesindeki otlan yakalayabildi. Kendini toprak seviyesine atmayı başardı. Fakat hemen doğrulup ayağa kalktı.

Corith neredeydi? Bir yerlerde. Fazla uzakta değil.

İlerde ağaçlar, rüzgarla eğilmiş bir çam korusu vardı. Soluk almaya çalışarak koruya girdi. Ağaçların arasında Corith'i arayarak koşmaya başladı. Stenog'u suçlayamam, diye

düşündü. Adam kendi toplumunu koruyor. Bu onun işi. Bu da benim işim diye düşündü. Hastamı kurtarmak. İyileştirmek için çağrıldığım adamı. Nefessiz kalmıştı.

Daha ileri gidemeyerek durdu. Çöküp ıslak otların üzerine oturdu. Gölgelerde dinlenip kendine gelmeye çalıştı. Uçurumu tırmanırken, kürk giysileri yırtılmıştı. Kolundan kan damlıyordu; onu otlara sildi. Garip, diye düşündü. Stenog koyu renk derisi beyaza boyanmış bir beyaz adam rolü oynuyor. Ben ise beyaz derim koyulaştırılmış olarak kızılderili rolündeyim. Ve bir beyaz adam Corith'e Drake'i öldürmesi için yardım etmeye uğraşıyor. Stenog, diğer taraftan, Drake'nin yerini alıyor. Veya Drake'nin yerini almıyor. Zaten aslında Drake o. Acaba gerçek bir Drake var mı? Yoksa Stenog Drake mi? Gerçekten İngiltere'de erken onaltıncı yüzyılda doğmuş, Francis Drake adında başka bir adam var mıydı? Yoksa Stenog her zaman Drake mi olmuştu? Ortada ikinci bir kişi yok muydu? Eğer başka bir Drake, gerçek bir Drake varsa, o zaman o neredeydi?

Bildiği bir şey vardı: taş baskı ve portrede, Drake'nin yerine, sakallı ve beyaz tenli bir Al Stenog resmedilmişti. Böylece yağma ile Yeni Dünyadan İngiltere'ye dönmüş ve kraliçe tarafından şövalye yapılmış olan kişi Drake değil, Al Stenog idi. Fakat Stenog yaşamının sonuna kadar Drake olmayı sürdürmüş müydü? Daha sonra, İspanya'ya karşı savaşta İspanyol savaş gemileriyle dövüşen kişi Stenog muydu? Büyük gemici olan kimdi? Drake mi, yoksa Stenog mu?

Bir sezgi...bu kaşiflerin başarılan. Olağanüstü bir denizcilik ve cesaret örneği. Her biri: Cortez, Pizarro, Cabrillo... onların her biri gelecekten gelmiş bir adam, bir sahtekar. Geleceğin araçlarını kullanan kişiler. Bir avuç kişinin Peru'yu ele geçirmiş olmasına şaşmamalı. Diğer bir avucun da, Meksika'yı.

Fakat anlamadığı bir şey vardı. Eğer Corith Drake'e ulaşmaya çalışırken ölmüşse, Stenog için, geleceğin hükümeti için, devam etmek gereksizdi. Bir adam ancak bir kere ölürdü.

Parsons zorlukla ayağa kalktı. Gücünü korumaya çalı-

şarak yürümeye başladı. Bu adam buralarda bir yerde, dedi kendi kendine. Eğer aramayı sürdürürsem, sonunda onu bulacağım. Paniğe gerek yok, bu sadece bir zaman sorunu.

Önünde, ağaçların arasında, bir şey kımıldadı. Dikkatle yaklaştı, bir kaç şekil gördü... kırmızımsı ciltler, kürkler. Onu bulmuş muydu? Uzanıp dallan ayırdı. Bir tepenin ötesinde bir zaman gemisinin metal küresini ikindi güneşi aydınlatıyordu.

Onlardan biri, diye düşündü. Ama hangisi? Kendisinin içinde yolculuk ettiği gemi değil; o başka bir yerde çamur ve dallarla örtülerek gizlenmişti. Bu açıkta duruyordu. Bu yolculuğun sonuncusu olduğunu varsayarsak, en azından dört tane zaman gemisi olmalıydı.

Acaba bu yolculuğu bir daha yapacak mıyım, diye düşündü. Eğer, Loris ve Nixina gibi tekrar, tekrar gelirsem. Bir hayalet gibi. Geçmiş olayların akışını değiştirmek için bir yol arayarak, bu noktada dolaşıp durarak.

Şekillerden biri döndü ve Parsons onu gördü – kimdi? Tanımadığı bir kadın. Otuz yaşlarında hoş bir kadın... Loris'e benzeyen, fakat Loris olmayan. Kadının siyah saçları çıplak omuzlarından aşağıya dökülüyordu, durmuş etrafı dinlerken güçlü çenesini havaya kaldırmıştı. Beline deriden bir etek, bir hayvan postu sarmıştı. Çıplak göğüsleri parlıyor, vücudunu döndürdükçe sallanıyordu. Vahşi bakışlı, ateşli bir kadın. Çömelmiş, tetikte bekliyordu.

Kalın giysilere sarılmış ikinci bir kadın ortaya çıktı. Daha yaşlı ve çelimsizdi.

Genç olan kadın Jephte idi, Loris'in annesi. Buraya daha önce geldiği o daha eski zamanda.

Nixina, Parsons'a tanıdık gelen bir sesle, "Niçin onu gözden kaybettin?" diye sordu.

Jephte boğuk bir sesle yanıtladı, "Onun nasıl olduğunu biliyorsun. Onu nasıl durdurabilirdim?" Ayağa fırlayıp uzun saçlarını arkaya savurdu. "Belki uçuruma gitmeliyiz. Onu yeniden orada bulabiliriz."

Otuz beş yıl geriye gittim, diye düşündü Parsons. Loris henüz doğmamış. Jephte çıplak ayakla gemiden uzaklaşıp

ağaçların arasına daldı. Uzun bacakları onu hızla götürüyordu; ona yetişmeye çalışan yaşlı kadını geride bırakarak ortadan kayboldu.

Nixina endişeli bir sesle, "Beni bekle," diye bağırdı.

Jephte yeniden görünerek, "Acele et," dedi. Annesine yardım etmek için ağaçların arasından çıkmıştı. "Gelmemen gerekirdi."

Onun esnek vücuduna, enerjik kasıklarına bakan Parsons, şimdiden gebe kalmış diye düşündü. Ona baktığım sırada Loris onun rahminde bulunuyor. Bir gün bu muhteşem göğüslerden meme emecek.

Ağaçların arasından uçurum yönüne doğru hızla ilerlemeye başladı. Corith zaman gemisinden ayrılmıştı. Hiç olmazsa bunu biliyordu. Adam, Drake sandığı kişiye yaklaşmak için yola çıkmıştı.

Önünde Pasifik'i gördü. Uçuruma bir kez daha ulaşmıştı. Güneş ışığı bir an için gözlerini kör etti ve ellerini siper ederek durdu.

Uzakta, yine uçurum kenarında tek başına birini gördü. Kenarda, ayakta duran bir adam. Adam kasıklarına bir bez sarmıştı. Başında boynuzlu bir bufalo kafası onu gözlerine kadar örtüyordu. Siyah saçları bufalo kafasının altından sarkmıştı.

Parsons ona doğru koştu.

Adam onun farkına varmış görünmüyordu. Eğilmiş, uçurumun kenarından aşağıdaki gemiyi seyrediyordu. Heybetli bakır renkli vücudunun çeşitli yerleri, göğsü, baldırları, omuzları ve hatta yüzü mavi, siyah, portakal rengi ve sarı çizgilerle boyanmıştı. Sırtında kürkle kaplı bir şey, göğsünden ve koltuk altlarından geçen bir kayışla bağlanmıştı. Orada silahlar var, diye düşündü. Ve dürbün. Adam sırtındaki çantadan bir dürbün çıkardı ve çömelip kumsalı incelemeye başladı.

Parsons hepsinin içinde en iyi kılık değiştirenin Corith olduğunu düşündü. Büyük hazırlığına, aylarca süren gizli gayretlerine değmişti. Okyanus rüzgarında uçuşan deri parçalarıyla o muhteşem bufalo kafası. Vücudunu saran parlak

renkli boya şeritleri. Yaşamının doruğunda bir savaşçı.

O sırada başını kaldıran Corith onun fark etti. Gözleri karşılaştı. Parsons onunla yüz yüzeydi – yaşayan adamla. İlk defa.

Kendi kendine sordu, acaba son defa mı?

Corith onu görünce dürbünü çantasının içine soktu. Telaşlanmamıştı; yüzünde korku yoktu. Gözleri parlıyordu. Adamın ağzı, dişleri açıkta, bir gülümsemeye çok benzer şekilde, gerilmişti. Birden uçurumun kenarına sıçradı. Bir saniye içinde kenardan atlayıp ortadan kayboldu.

"Corith!" diye bağırdı Parsons. Rüzgar sesini ona geri getirdi. Adamın atladığı yere geldiği zaman ciğerleri zorlanmıştı, eğildi, Corith'in geçmiş olduğu yerde gevşek kayaların kaydığını gördü. Bağnaz, kurnaz katil elden kaçmıştı. Parsons'ın kim olduğunu, onu niçin aradığını bilmeden veya adını nasıl bildiğini umursamadan.

Corith'in hiçbir şey için durmaya niyeti yoktu, işi şansa bırakmak istemiyordu.

Parsons aşağıya inerken, onu kaybettim, diye düşündü. Adam onu geçip uçurumdan aşağıya gitmişti. Onu niçin durdurabileceğimi düşündüm, diye kendi kendine sordu. Onların başarısız oldukları bir durumda. Annesinin, oğlunun, karısının, kızının – bizzat ailenin, Kurt kabilesinin.

Kayarak, düşer gibi olarak bir çıkıntıya ulaştı ve durdu. Adamdan bir iz göremedi. Kumsaldaki küçük kayık hâlâ kıyının dalgalı yerinde duruyordu. Beş adam silahları toplamış ve saklamışlardı. Sakallı adam uzaklaştı, yukarıya göz attı ve dolaşmaya devam etti. Parsons, bilmiyor süsü veriyor, diye düşündü. Bir tuzak.

Bir çıkıntıya tutunarak, dikkatle inmeye başladı. Uçuruma doğru döndü.

Ondan bir metre ötede Corith çömelmişti. Acımasız bakışlarla onu süzdü; yüzü inanç ve çoşkuyla parlayan Corith elinde bir tüp tutuyordu. Parsons'a tanıdık olan silahın daha uzununu. Hiç şüphesiz bununla Drake'i öldürmeye niyetleniyordu.

"Beni adımla çağırdın," dedi Corith.

Parsons, "Aşağıya inme," diye yanıtladı.

"Adımı nasıl biliyorsun?"

"Anneni biliyorum," dedi Parsons.

"Nixina'yı. Karın Jephte'yi."

Corith, "Seni daha önce görmemiştim," dedi. Gözlerini kırpıştırdı. Alt dudağını yalayarak, Parsons'u inceledi. Sıçramaya hazır, diye düşündü Parsons. Fakat ilk önce beni öldürecek. O tüp ile.

Parsons, "Seni uyarmak istiyorum," dedi. Başı dönüyordu; bir an gözlerinin önünde siyah noktalar uçuştu, uçurum dalgalandı ve geriye gitmeye başladı. Güneşin kamaştırıcı ışığı, çıplak beyaz kum, okyanus... dalgaların sesini dinleyerek oturdu. Bütün bunların üzerinde Corith'in nefes almasını duyabiliyordu. Ciğerlerin hızlı kasılmalarını.

"Kimsin sen?" diye sordu Corith.

"Siz beni tanımazsınız."

"Niçin aşağıya inmemeliyim?"

"Bu bir tuzak. Onlar sizi bekliyorlar."

Heybetli yüzü titredi. Corith tutmakta olduğu tüpü kaldırdı. "Önemli değil."

"Onlarda da sizin silahlarınızın aynısından var," dedi Parsons.

"Hayır," dedi Corith. "Çarklı çakmaklı tüfekler."

"Orada olan kişi Drake değil." O anda siyah gözleri kızgınlıkla parladı. Yüzü çarpıldı.

"Aşağıdaki o adam Al Stenog'dur," dedi Parsons. Buna Corith yanıt vermedi. Umursamış görünmüyordu.

"Yaşam Pınarının yöneticisi," dedi Parsons.

Uzun bir zaman sonra, Corith, "Yaşam Pınarının yöneticisi Lu Farns adında bir kadındır," dedi.

Bu yanıt Parsons'u şaşırttı.

Corith," Bana yalan söylüyorsun," dedi. "Ben Stenog adında kimse duymadım."

Uçurumun kaya yüzeyine çömelmiş, birbirlerine sessizce bakarak oturuyorlardı.

"Konuşma tarzın," dedi Corith. "Aksanın var."

Parsons'un zihni fırıl fırıl dönüyordu. Bütün bu şeylerde

çılgınca bir şey vardı. Lu Farns kimdi? Niçin Corith Stenog'u hiç görmemişti. Ve sonra durumu kavradı.

Corith öleli 35 yıl olmuştu. Stenog yaşı yirmiden fazla olmayan genç bir adamdı. Corith'in ölümünden çok sonra yönetici olmuştu. Aslında Corith öldüğü zaman daha doğmamıştı bile. Lu Farns adlı kadın hiç şüphesiz Corith'in yaşam süresi sırasında yönetici olmuştu.

Biraz ferahlayan Parsons, "Ben gelecekten geliyorum," dedi. Elleri hâlâ titriyordu; bu titremeyi durdurmaya çalıştı. "Kızınız–"

"*Kızım mı?*" diye tekrarladı Corith, alaycı bir yüz buruşturmasıyla.

"Eğer daha ileri giderseniz, göğsünüzden vurulacaksınız. Öldürüleceksiniz. Vücudunuz kendi zamanınıza, Kurt köşküne getirilecek, buz paketlerinin içine konacak. Otuzbeş yıl boyunca anneniz ve karınız, daha sonra kızınız sizi ölümden geri getirmeye çalışacaklar; sonunda vazgeçecekler ve beni çağıracaklar," dedi Parsons.

Corith, "Benim kızım yok," dedi.

"Fakat olacak," dedi Parsons. "Aslında şimdi bile var, fakat siz bunu bilmiyorsunuz. Karınız şu sırada gebe."

Onu duymuş olduğuna dair hiçbir belirti göstermeyen Corith, "Aşağıya inip o adamı öldürmeliyim," dedi.

"Eğer onu öldürmek istiyorsanız," dedi Parsons, "Bu işi nasıl yapabileceğinizi size söyleyeceğim. Aşağıya inmemekle."

"Nasıl?" diye sordu Corith.

"Kendi zamanınızda. *Zaman yolculuğu problemini çözüp buraya gelmesinden önce.*" Bu tek yoldu. Bunu zihninde çözümlemiş, seçenekleri incelemişti. "Burada, biliyor. Orada, eğer geri dönerseniz, bilmiyor. Onunla birlikte olduğum zaman sizden haberi yoktu; Bütün elinde olan bir dizi tahmindi. Akıllı tahminler. Fakat onları bir araya getirebildi; zaman yolculuğu deneylerine yeniden başladılar ve sonunda başardılar."

Corith'e doğru eğilerek ısrarla sürdürdü, "Sahip olduğunuz bu silahlar burada size yardımcı olmayacak, çünkü–"

Sustu.

Corith'in sırtına bağlı çantadan bir şey dışarıya çıkmıştı – içine soğuk, umutsuz bir korku salan bir şey.

"Giysiniz," diyebildi. "Siz onu kendiniz yaptınız. Onu hiç kimse görmedi."

Corith'e doğru uzandı. Çantaya doğru. Çantadan bir şey aldı. Bir avuç dolusu ok. Uçları çakmaktaşlı. Bildik renkli tüylerle süslenmiş. "Taklitler," dedi Parsons. "Kılık değiştirmenizin bir parçası olarak yaptıklarınız. Buraya geri gelmek için."

"Koluna bak," dedi Corith.

"Ne?" dedi Parsons, sersemlemiş olarak.

"Sen bir beyaz adamsın," dedi Corith. "Kolunun sıyrıldığı yerde boya silinmiş." Birden Parsons'un kolunu yakaladı ve kendine doğru çekti; Parsons'un koluna tükürdü ve onun derisini ovuşturdu. Nemlenmiş olan boya, geride grimsi beyaz bir renk bırakarak silindi. Corith, Parsons'un kolunu bırakıp onun saçına örülmüş olan yapay saça yapıştı; bir anda yapay saçı kopardı. Onu elinde tutarak oturdu. Sonra da tek kelime etmeksizin, Parsons'un üzerine atladı.

Parsons, *şimdi anladım*, diye düşündü. Kayanın kenarından ve uçurumdan aşağıya yuvarlandı. Elleriyle yakalayarak, eşeleyerek tutunabildi; vücudu acı verecek şekilde kayaya sürtündü.

Sonra yukarıda Corith belirdi. Heybetli vücut aşağıya iniyordu. Parsons ondan kaçabilmek için yuvarlanarak uzaklaştı. *hayır*, diye düşündü, *yapmak istemiyorum*. Bakır renkli eller boğazına sarıldı ve adamın dizinin bastırdığını hissetti...

Corith üzerinde gevşedi. Kan fışkırdı. Akarken yeri boyadı ve küçük gölcükler meydana geldi. Parsons büyük bir gayretle, adamın altından çıkmayı başardı. Şimdi elinde tek bir ok tutuyordu. Ötekisinin ne olduğunu anlamak için Corith'i çevirmesine gerek yoktu. Adam onun üzerine düşerken, oku yukarıya kaldırmıştı ve ok da adamın kalbine saplanmıştı. Onu ben öldürdüm, diye düşündü Parsons. Kaza ile. Yukarda, uçurumun kenarında Jephte belirdi. An-

layacaklar, diye düşündü. An meselesi.

Anladıkları zaman da – Uçuruma yapışarak, ölmekte olan adamdan uzaklaştı; kadını veya Corith'i artık göremeyecek kadar uzağa gitmek için kaya yüzeyinde süründü. Sonra adım adım uçurumu tırmanmaya başladı. Tepeye ulaştı. Görünürde kimse yoktu. Aşağıya Corith'e inmişlerdi, fakat çok geçmeden geri döneceklerdi.

Zihni bomboş, uçurumdan ayrılarak ağaçların korusuna koştu. Şimdilik onlar arasında gözden uzaktaydı. Kurtuldum, diye düşündü. Hiç kimse bilmeyecek; artık bilmeyecekler. Ölümünün esrarı. Hiçbir zaman açığa çıkmayacak. Niyetim bu değildi, diye düşündü, fakat bu gerçek bir farklılık yaratmıyor. Stenog'un güldüğüne şaşmamalı. Corith'i öldüren kişinin ben olduğumu biliyordu. Durup çılgın bir düşünceye dalmış olarak dikildi kaldı. Loris ve Helmar'a geri gidebilirim, diye düşündü. Onlara, sadece onların gördüğü şeyleri gördüğümü söylerim. Corith uçurumun üzerinde, aşağıya iniyor, ve sonra Corith ölüyor. Başka kimse yok. Kimse uçurumdan yukarıya gelmedi. Oraya gelen kişiler sadece Jephte ve Nixina'ydı. Ben onların bildiğinden fazlasını bilmiyorum. Corith ise hiçbir zaman söyleyemeyecek, çünkü o öldü.

Saklandığı sırada bazı sesler duydu. Nixina ve Jephte'nin yüzleri üzüntüden kararmış bir şekilde, ağaçlar arasında koşarak kendi zaman gemilerini aradıklarını gördü. Corith'i gemiye almaya ve onu götürüp buz paketinin içine koymaya gidiyorlardı. Corith şimdi ölüydü, fakat otuzbeş yıl sonra yaşama geri döndürülecekti.

Bunu ben yapacağım. Köşkte, yeniden doğuş için sorumlu olarak orada olacağım. Şimdi o ikinci okun Corith'in göğsünde niçin göründüğünü anlıyordu. Niçin sağ kalmamış olduğunu.

İlk seferinde Corith'i kaza ile öldürmüştü. Fakat ikinci defa öyle değildi. O zaman kasıtlı olarak yapılmıştı. Zaman gemilerinin birisinin içinde geri gitmiş olmalıyım, diye düşündü. Corith'i canlandırdığım o gece, o iyileşme sırasında kendini bilmeden yatarken. Loris'in yanındayken, aynı

zamanda aşağıda onun yanındaydım. Fakat niçin bir okla? Eline baktı. Hâlâ bir oku sımsıkı tutuyordu.

Uçurumdan yukarı tırmanırken, onu bırakmamıştı. Niçin diye kendi kendine sordu. Çünkü bu oklar benim canımı kurtardı. Eğer onlar elimde olmasaydı, Corith beni öldürmüş olacaktı. Ben kendimi koruyordum. Başka bir seçenek yoktu. Fakat yine de dehşet ve sorumluluk korkusu duyuluyordu.

Tuzağa düşürülmüştü, istemeyerek bu işe çekilmişti; Corith onun üzerine atılmıştı, o ise kendini korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. *Başka ne yapabilirdim?* diye kendi kendine sordu. Şüphesiz bu benim suçum değil. Fakat onun değilse, bu kimin suçuydu? Bu suçun sorumlusu gerçekte kimdi? Zira bu bir suç idi. Nasıl olursa olsun öldürmek suçtur. Ben bir doktorum, dedi kendi kendine. Benim işim insan yaşamım kurtarmak. Özellikle bu adamın yaşamını. Fakat kendi yaşamım pahasına mı? Çünkü onu köşk'te canlandırdığım zaman, beni işaret edecek. Ben ise o sırada çaresiz olacağım. Zira olanları bilmiyorum, bu henüz benim başıma gelmedi.

15

Ağaçların arasında tek başına dururken, otuz beş yıldır aradıkları adam benim, diye düşündü Parsons.

Köşktekiler Corith işaret eder etmez, hemen onu öldüreceklerdi. Hiç merhamet göstermeyeceklerdi – ve göstermeleri için de bir neden yoktu.

Kendisi gösterir iniydi?

Belki bu zincirleme gidişi bir noktada kırabilirdi. Buraya dönmeden önce kendime engel olabilirim, diye düşündü. Onu ilk defa öldürmeden önce.

Başının üzerinden metal bir cismin ağaçlıktan çıkıp uçuruma doğru hızla geçtiğini gördü. Cisim uçurumun kenarından aşağıya indi; Parsons, jetlerin Corith'in yanında dengede durabilmek için çalıştığını duydu. Yaşlı kadın ve kızı ölmekte olan adamı almak için gitmişlerdi.

Yakınlarda üç adet başka zaman gemisinin bulunduğunu düşündü; eğer Stenog'unki de katılacak olursa, dört adet. Bu zaman gemisi harekete geçmişti, fakat diğerleri duruyordu. Acaba öyle miydi?

Onlardan birini ele geçirmeliyim, diye düşündü. Panik içinde hedef saptamadan koşmaya başladı. Fakat geçmiş zaman dönemlerden gelen gemilere, tarihsel olayları bozmadan yaklaşamazdı. Geriye sadece Stenog'un gemisi ve buraya içinde gelmiş olduğu gemi kalıyordu. Geriye dönüp Loris'in ve diğerlerinin yüzüne bakabilir miydi? Corith'i öldürmüş olduğunu bile bile.

Yapmak zorundaydı.

Uçuruma vararak, ilk sefer gelmiş olduğu yolu geri koşmaya başladı. Onların açısından bu yolculuk sadece bir fiyasko oldu, diye düşündü. Daha önce olduğu gibi, hiç kimse ne olduğunu anlayamayacaktı. Onlara hiç yardımım dokunmadı. Planım işe yaramadı. Vazgeçip geleceğe dönmekten

başka seçenek yok.

Uçurumun kenarından koşarken, aşağıdaki kumsalda çok küçük şekiller gördü. Kayıkta, Stenog'un adamları. Adamlar kürekleriyle kuma büyük harfler çiziyorlardı.

Bu harflerinin adını meydana getirdiğini gördü. Stenog ona işaret vermeye çalışıyordu. O durmuş aşağıya bakarken adamlar büyük bir hızla, sanki daha önceden kararlaştırılmış bir sisteme göre, mesajı bitirdiler.

Parsons. Onlar gördü, biliyorlar.

Kendisini uyarmak için. Bu defa zaman yolculuğunun bütünüyle bir başarısızlık olmadığını ona göstermek için. Böylece geriye gitmesine imkan kalmamıştı.

Dönüp açık araziden hızla geçti ve ağaçlığa geri döndü. Görür görmez beni öldürecekler, diye düşündü. Veya – kalbi korkudan durdu. Bunu bile yapmalarına gerek yok. Bütün yapmaları gereken şey, geleceğe bensiz gitmek. Beni burada bıraknak.

Fakat o zaman Stenog'un gemisine gidebilirim, diye düşündü.

Aşağıya inmek – ve hapishane kolonilerine gönderilmek üzere kendini bir defa daha hükümetin elinde bulmak. istediği şey bu muydu? Burada bir kazazede olarak kalmaktan daha mı iyiydi bu? Hiç olmazsa, burada özgür olacaktı; hiç şüphesiz bir kızılderili kabilesiyle ilişki kurabilir, onlarla birlikte yaşamım sürdürebilirdi... ve daha sonra, Avrupa'dan bir gemi geldiği zaman onlarla geri gidebilirdi. Bu bölgeyle, Nova Albion'la Eski Dünya arasındaki bir sonraki temas ne zamandı? 1595 sıralarında. Cermeno adlı bir kaptan Estero'nun girişinde gemisini batırmıştı. Onaltı yıl sonraydı bu.

Onaltı yıl burada, midye ve geyik etiyle beslenmek, bir ateşin etrafında çömelmek, hayvan derilerinden yapılmış bir çadırın içinde koyunlar gibi toplaşmak, toprağı kökler için kazmak. Elizabeth İngiltere'si yerine Corith'in korumak istediği daha üstün kültür buydu işte.

Stenog'a teslim olmak daha iyi diye düşündü Parsons. Uçuruma doğru yöneldi.

Önünde biri yoluna çıktı. Dehşet içinde kaldığı bir an boyunca onun Corith olduğunu sandı. Güçlü omuzlar, sert ve katı hatlar, keskin kartal gibi bir burun...

Bu Helmar'dı. Corith'in oğlu.

Parsons durup yüzünü ona döndü. Şimdi Loris ve Jephte de ortaya çıkmışlardı.

Parsons onların yüzlerindeki ifadeden Stenog'un yalan söylememiş olduğunu anladı.

"Onlara gitmek üzereydi," dedi Helmar Loris'e.

Loris yüzü kaskatı, "Bize ihanet ettin," dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Parsons. Fakat onlarla konuşmaya çalışmanın yararsız olduğunu anlamıştı.

"Bu fikir ne zaman aklına geldi?" diye sordu Loris. "Köşkte mi? Bunu yapabilesin diye mi bizi buraya getirdin? Yoksa onu gördüğün zaman mı bu fikre kapıldın?"

"Hiç bir zaman böyle bir şey düşünmedim," dedi.

"Onun yolunu kestin," dedi Loris. "Aşağıya inip Drake ile konuştun – ona akıl danıştın. Seni gördük. Daha sonra uçurumdan yukarı çıkıp Corith'i durdurdun ve onu öldürdün. Sonra Drake'e gidiyordun, onunla birlikte geri dönmek için. Bizim gördüğümüz konusunda seni uyardı, adamlarına kumsalda yazı yazdırdı. Böylece sen bize geri dönemeyeceğini anladın."

Parsons bu sözlere karşılık vermedi. Onlara sessizce baktı.

Helmar silahını Parsons'a çevirerek, "Zaman gemisine geri gidiyoruz," dedi.

"Niçin?" diye sordu Parsons. Niçin beni burada öldürmüyorlar, diye kendi kendine sordu.

"Kararı Nixina verdi," dedi Loris.

"Ne karan?" Loris boğuk ve kısık bir sesle, "O senin bunu yapmak istememiş olduğunu düşünüyor. Diyor ki–" Sustu. "Eğer böyle bir niyetin olsaydı, yanında her hangi bir silah getirmiş olacağını söylüyor. Corith'i onunla tartışmak için durdurduğunu ve onun seni dinlemediğini düşünüyor. Birbirinizle kavga ettiğinizi ve bu kavga sırasında Corith'in vurulduğunu."

Parsons, "Aşağıya inmemesi için onu uyardım," dedi.

Hiç olmazsa bir an için onu dinliyorlardı. "Ona orada olan kişinin Drake olmadığını söyledim. Onu bekleyen kişi Stenog idi."

Bir duraklamadan sonra Loris, "Şüphesiz babam "Stenog'u daha önce hiç duymamıştı. Ne demek istediğini anlamadı," dedi. Acıyla dudaklarını bükerek, "Kolundaki beyaz yeri gördü. Senin beyaz adam olduğunu anladı ve sana güvenmedi; seni dinlemedi, bu da hayatına mal oldu."

"Evet," dedi Parsons.

Şimdi hepsi susmuştu.

"Çok fazla şüpheciydi," dedi Loris sonunda. "Hiç 168 kimseye inanmak istemeyen. Nixina haklıydı. Sen bunu isteyerek yapmadın. Senin kabahatin değildi bu. Onun kabahati olduğundan daha fazla değil." Koyu renkli, üzüntü dolu gözlerini kaldırdı.

"Bir bakıma bu *onun* kabahatiydi. Kişisel özelliklerinden ötürü."

"Bunun hakkında artık daha fazla konuşmaya gerek yok," dedi Jephte sertçe.

"Doğru," diye kabul etti Loris. "Pek iyi, gemiye dönmekten başka yapacağımız bir şey yok. Başaramadık."

Helmar, "En azından nasıl olduğunu biliyoruz," dedi. Parsons'u küçümseme ve nefretle süzdü.

Jephte ona sert ve emredici bir sesle, "Nixina'nın kararına uyacağız," dedi.

"Evet," dedi Helmar. Hâlâ gözleri Parsons'a dikiliydi.

"Onun karan nedir?" diye sordu Parsons.

"Biz–" dedi Loris. Duraksadı. "Bir kaza olmuş olsa bile," dedi resmi bir tavırla, "bunun için bir çeşit kefalet ödemen gerektiğini düşünüyoruz. Seni burada bırakacağız. Fakat bu zaman noktasında değil." Sesi hafifledi. "Biraz daha sonraki bir dönemde."

Durumu anlayan Parsons, "Drake'nin gemisi ayrıldıktan sonra mı demek istiyorsunuz," diye sordu.

Helmar, "Zamanını bunu bulmaya çalışmakla geçirebilirsin," dedi. Silahıyla işaret ederek Parsons'ı yanlarına çağırdı.

Birlikte uçurumun kenarından zaman gemisine doğru

yürüdüler. Geminin önünde özel iskemlesinde oturan Nixina onları görmeyen gözlerle bekliyordu. Kurt kabilesinden birkaç kişi onun çevresini almıştı.

Onun yanma yaklaştıkları zaman, Parsons durdu, "Üzgünüm," dedi.

Yaşlı kadının başı hafifçe kımıldadı, fakat hiçbir şey söylemedi.

"Oğlunuz beni dinlemedi," dedi Parsons.

Bir süre sonra Nixina, "Onu durdurmamalıydın," dedi.

"Sen onu durdurmaya layık bir insan değilsin."

Kabahat benim üzerime atılmalı, diye düşündü Parsons. Onlar için, Corith'in bağnazlık ve paranoyasından dolayı sorumlu olduğunu kabul etmek – bu onlar için çok fazla olacaktı. Psikolojik olarak buna katlanamazlar. Böylece, diye düşündü, günah keçisi ben oldum. Suçumun ispatı olarak cezalandırılmam gerekir.

Ses çıkarmadan, gemiye girdi.

Ağaçlar.

Değişikliğin herhangi bir izini yakalamaya çalışarak çevresine bakındı. Mavi gökyüzü, dalgaların uzaktan gelen sesi...

Her şey aynıydı. Sadece–

Olabildiğince hızla uçuruma yöneldi. Aşağıda kumsal. Kum, deniz yosunu, Pasifik. Başka bir şey yok.

Onarım bitmiş, *Altın Geyik* gitmişti.

Veya – henüz gelmemişti.

Nasıl anlayabilirdi? Kumdaki izler? iplerin bağlanmış olduğu tahta kazıkların kalıntıları? Geride herhangi bir enkaz kalmış olabilir.

Fakat ne işe yarardı?

Belki, diye düşündü, güneye, Meksika'ya gitmek için bir yol bulabilirim. Cortez... karaya çıktığı zaman?

Umabileceğim en iyi şey dost bir kızılderili kabilesine ulaşmak. Eğer şanslı isem ya onlarla birlikte yaşayabilirim veya onları güneye gitmem için bana yardım etmeye razı edebilirim. Fakat orada henüz İspanyol yerleşmeleri olup olmadığını bilmiyorum. Hangi yılda olduğumu bilmiyo-

rum, eğer hatırlasana bile, bunun bana yardımı olmayacak. Beni yüz yıl geriye götürmüş olabilirler. Veya bir kaç yüzyıl. Okyanus, kayalar, ağaçlar – bunlar bin yıl boyunca aynı kalabilirler.

İlk beyaz adamın Yeni Dünya'ya ayak basmasından iki yüzyıl öncesinde burada duruyor olabilirim.

Aslında Yeni Dünyadaki ilk beyaz adam ben olabilirim, diye düşündü. Hiç olmazsa kumsala gidip bakabilirdi. Eğer *Altın Geyik*'ten herhangi bir enkaz kalmışsa, onu zamanda geriye götürmemiş olduklarını ispatı olacaktı bu. Bir anlamı olacaktı bunun. Küçük bir umut – güneydeki İspanyol yerleşmeleri. Sonra Avrupa'ya bir gemi.

Bir kere daha kumsala doğru yavaş ve tehlikeli inişe başladı.

Bir saat boyunca kumsalda aşağı yukarı dolaştı. Buraya bir zamanlar bir gemi veya bir adamın gelmiş olduğuna dair bir işaret göremedi. Hiçbir işaret, hiçbir kalıntı yoktu. Pirinç levhadan ne haber, diye kendi kendine sordu. Drake onu gerçekte nereye bırakmıştı? Kumda mı duruyordu? Uçurumun yüzeyine mi gömülmüştü? Onu aramaya başladı, fakat o ana kadar kumsalın o kadar çok kısmını elden geçirmişti ki, artık araştırması için bir merkez noktası yoktu. Belki ilk noktadan bir mil kadar açılmıştı. Şimdi kumsalın her yeri aynı gözüküyordu; uçurum, kum ve deniz yosunları...

Birden durdu. *Eğer burada terkedilmiş ise, nasıl Corith'i ikinci bir defa öldürmek için kurt köşküne geri gitmeyi başarmıştı?* Bütün bunların hiç önemi yoktu; besbelli köşke geri dönmüştü. Eğer dönmezse, o zaman zaten bu yerden iyileşmekte olan Corith'e ulaşamamasının ortaya çıkardığı yeni zaman silsilesi tarafından uzaklaştırılacaktı. Kurt köşküne geri dönmesinin tek yolu bir zaman gemisi vasıtasıyla olacaktı. Besbelli birisi onu almak için geri gelmişti – geri gelecekti.

Fakat ne kadar çabuk? Burada yıllar, on yıllar geçirebilir, yaşlı bir adam olabilirdi ve bütün bunlardan sonra onlardan bir kişi bir zaman gemisiyle dönüp onu alabilirdi.

Yaşamının sonuna doğru. Örneğin, yıllarca güneyde bir

İspanyol yerleşmesine ve kuzeyde Stenog ile temas sağlayabileceği İngiltere'ye gitmeye çalışabilirdi. Sonunda bu şekilde yeniden geleceğe ulaşabilirdi... hayatı tükenmiş, yorgun, sıtmadan harap olmuş yaşlı bir adam olarak. Yer küresi üzerinde başıboş dolaşmış, hayatını harcamış bir adam.

Şüphesiz Corith'in ikinci kez başka birisi tarafından öldürmüş olması her zaman mümkündü.

Artık günün sona ermekte olduğunu farketti. Hava soğumuş ve güneş ufuk çizgisine inmişti. Başının üzerinde bir kaç martı kanat çırpıyordu. İplerin birbirine sürtülme–sine benzeyen kederli çığlıkları manzarayı daha da ıssızlaştırıyordu.

Yakında gece inecekti. Ne yapacaktı? Geceyi kumsalda geçiremezdi. Daha iyisi yukarıya tırmanmak, yarımadayı geçerek iç taraflara doğru yönelmek olacaktı. Hatırladığına göre, barınılması daha kolay olan iç körfezde, Tomales Körfezinde kızılderili yerleşmeleri bulunuyordu.

Kumsalda ayakta durup uçuruma bakarken, çıkabileceği bir yol bulamadı. İnişlerden birini veya ağaç ve çalıların büyüdüğü bir noktayı arayarak kumsal boyunca yürümesi gerekiyordu. Fakat çok yorgundu. Yarına kadar beklemek zorundayım, diye düşündü. Kumsala sürüklenmiş bir kütüğün üzerine oturdu, mokasenlerini çözdü ve başını kollarına yasladı. Gözlerini kapatarak dalgaların sesini ve martıların çığlıklarını dinledi. Acımasız ve konuk sevmeyen bir ses... ne kadar milyonlarca yıldan beri sürüp gidiyordu bu ses? Ortaya bir insan çıkmadan uzun zaman önce. Ondan uzun zaman da sonra.

Suya yürüyüp geri gelmemek daha kolay olacak, diye düşündü. Sadece yürümeye başlamak.

Çevresinde esen üşütücü rüzgarla titredi. Burada ne kadar uzun zaman oturabilirdi? Daha fazla değil. Gözlerini açınca, karanlığın hissedilebilir derecede artmış olduğunu gördü; artık güneş ortadan çekilmişti. Uzakta bir kuş sürüsü kuzeydeki tepelerin arkasında kayboldu.

Çocuklar gibi, diye düşündü. Beni buraya sürgün etmekle bana ceza veriyorlar. Suçu kendileri üstlenemez olduk-

larından bir bakıma haklıydılar. Suçu ben üstlenmeliyim. Onun ölümünden sorumlu olan benim. Eğer elime onu yeniden öldürme fırsatı geçseydi, yine yapardım. Tanrı aşkına o şans yeniden elime geçsin, diye düşündü. Kütükten kalktı ve kumlardaki deniz kabuklarını tekmeleyerek yürümeye başladı.

Uçurumun kenarından büyük bir kaya gürültüyle aşağıya düştü, istemeksizin havaya sıçradı. Kaya daha küçük taşlarla birlikte kumsala yuvarlandı. Gözlerini siper ederek, yukarıya baktı.

Uçurumun tepesinde ona el sallayan bir şekil duruyordu. Şekil ellerini ağzının iki tarafına koydu ve bir şeyler bağırdı; dalgaların gürültüsü sesi bastırdı. Şeklin sadece dış hatlarını görüyordu; onun bir erkek mi yoksa bir kadın mı olduğunu ve ne giymiş olduğunu çıkaramadı. Hemen heyecanla el sallamaya başladı.

"İmdat" diye bağırdı. Uçuruma doğru koştu, tırmanamayacağını gösterdi. Sonra düşe kalka yukarıya bir çıkış yolu bulmak için uğraşmaya başladı.

Yukarıdaki şekil anlayamadığı işaretler yapıyordu. Nefes nefese durdu, ona söylenen şeyi anlamaya çalıştı. Derken şekil birdenbire kayboldu. Bir an önce oradaydı, bir an sonra gitmişti. Şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Korkunun yavaş yavaş onu pençesine aldığını hissediyordu. Oradaki uçurumdan geri dönmüş ve gitmişti.

Kuşku ile donmuş bir şekilde, hareket edemeyerek olduğu yerde kaldı. Orada dururken, uçurumun tepesinden metal bir küre yükseldi ve hızla kumsala indi.

Zaman gemisi önündeki kumsala konmuştu, içinden kim çıkacaktı? Kalbi çarparak bekledi.

Kapı açıldı ve Loris ortaya çıktı. Şimdi kızılderili kıyafeti içinde değildi, kurtların gri robunu yeniden giymişti. Yüzündeki şok ve üzüntünün çoğu kaybolmuştu, Parsons Loris için uzunca bir zamanın geçmiş olduğunu kavradı.

"Merhaba, Doktor," dedi Loris. Ona sadece sessizce bakabildi. "Senin için geri geldim," dedi kadın. "Bir ay kadar sonra," diye ekledi. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

Sizin için ne kadar sürdü? Sakalın çıkmamış ve giysilerin aynı gözüküyor...Aynı gün olduğunu umarım.

"Evet," dedi, sesinin sert bir şekilde gıcırdadığım işitti.

"Buraya gelin," dedi kadın onu kendine doğru çağırarak. "İçeriye gelin. Seni geri götüreceğim, Doktor. Kendi zamanına. Kendi karına." Ona gülümsedi, zoraki bir gülümsemeydi bu. "Burada terkedilmeyi hakketmiyorsun," dedi. "Sizin uygarlığınızdan kimse seni burada bulamayacaktı. Helmar bunun için gerekeni yapmıştı. Şu anda 1597 yılındayız. Buraya hiç kimse uzun, çok uzun bir zaman için gelmeyecek," diye ekledi.

Adam titreyerek zaman gemisine girdi.

Loris kapıyı onun arkasından kapattıktan sonra, Parsons sordu, "Fikrini değiştirmeni ne sağladı?"

Loris, "Bunu bir gün öğrenirsin," dedi. "Bu senin ve benim birlikte yapmış olduğumuz bir şeyle ilgili. O zaman önemli görünmeyen bir şeyle." Ona yeniden gülümsedi, fakat bu sefer dolgun koyu renk dudaklarında esrarlı, sanki okşar gibi bir gülümseme vardı.

"Teşekkür ederim," dedi adam.

Loris kontrolleri çalıştırmaya başlarken, "Seni doğrudan doğruya mı geri götürmemi istiyorsun?" diye sordu. "Yoksa bizim dönemimizden istediğin bir şey var mı? Alet çantan burada yanımda." Eliyle gösterdi ve adam zaman gemisinin döşemesinin üzerinde tanıdık gri çantayı gördü.

Zorlukla konuştu, "Kısa bir zaman için köşke geri dönmeyi isterdim. Temizlenmek için. Giysilerimi değiştirmek, dinlenmek. Aileme bu şekilde dönmek istemiyorum." Parçalanmış kürk kıyafeti ve boya kalıntılarım gösterdi. "Hayvanat bahçesinden kaçmış bir vahşi olduğumu zannedecekler."

"Elbette," dedi Loris, alışmış olduğu resmi nazik tavrıyla. Soylu bir kibarlık. "Benim zamanıma geri döneceğiz, ihtiyacın olan her şey sana verilecek. Şüphesiz gözden uzak durman lazım. Kimse seni görmemeli. Ama bunu anlıyorsun. Seni doğrudan doğruya kendi daireme götüreceğim."

"Güzel," dedi Parsons. Ani gelen bir acıyla düşündü,

geri gitme nedenim onun babası. Yapmam gerekeni tamamlamak için. Eğer bunu öğrenirse, kendini nasıl hissedecek? Belki hiçbir zaman öğrenmez. Eğer zaman makinasını bir saniye için bile kullanabilecek olursam... Beni kurtardı, diye düşündü, böylece onun babasını öldürebileceğim. İkinci defa. Sessizce oturup kadının gemiyi çalıştırmasını seyretti.

16

Zaman gemisi düzenli taşlarla döşenmiş kapalı bir avluya indi. Parsons gemiden çıkarken, tonozlu balkonların demir parmaklıklarını ve ağaçların nemli yapraklarını gördü. Sonra Loris onu bir kapıdan ve kimsenin olmadığı bir koridordan geçirdi.

"Köşkün bu kısmı," dedi Parsons'a omuzunun üzerinden, "bana aittir. Böylece canını sıkmana gerek yok. Kimse bize karışmayacak."

Kısa bir zaman sonra sıcak su dolu bir banyo küvetinde başı porselen kenara yaslanmış, gözleri kapalı, sabunun kokusundan ve odanın huzurlu sessizliğinden zevk alarak yatıyordu.

O sırada kapı açıldı ve Loris kollan yıkanma bezi ve havlularla dolu olarak içeriye girdi, "Kusura bakma rahatsız ettim," dedi. Duvardaki askıya yumuşak beyaz bir havlu taktı.

Parsons yanıt vermedi. Gözlerini bile açmadı.

"Yorgunsun," dedi kadın. Oyalanarak, "Şimdi bizim işaretlerimizin hiçbirinin niçin sana ulaşmadığını biliyorum."

Parsons, bunun üzerine gözlerini açtı. "Uzak geleceğe yapmış olduğun o ilk yolculukta," dedi kadın. "Gemiyi nasıl çalıştıracağını bilmediğin o zaman."

"İşaretlere ne olmuş?"

"Helmar onları yok etmiş," dedi Loris.

"Niçin," dedi adam. Tam anlamıyla uyanmıştı.

Kadın uzun siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak, "Zinciri bir noktada kırabilmek için mümkün olan her yolu arıyorduk," dedi. Biliyorsun – içimizden çok azı sana karşı iyi duygular besliyor." Banyo küvetinde yatan adamı incelerken durakladı. "Senin yeniden burada olman garip geliyor," dedi. "Geceyi benimle birlikte geçireceksin, öyle değil mi?"

"Demek Helmar beni gelecekte tuzağa sıkışmış olarak bırakabilmek için elinden geleni yaptı," dedi adam. Geçmiş-

te, Nova Albion'da olmak benim için yeteri kadar kötü değildi, diye düşündü. Geleceğin ıssız düzlüklerini hatırlayıp, bedenen ve zihnen irkildi. Ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Eğer levha olmasaydı...Birden sordu, "Granit levhayı da bulmaya çalıştı, öyle değil mi?"

"Aradı," dedi Loris. "Fakat onu bulamadı. Ortada bir levha olup olmadığı hakkında bazı şüphelerimiz var – Helmar bu konuda epeyce şüpheli. Bütün işaretlerin yeri bulundu; bunu yapmakta pek büyük güçlük çekmedik, çünkü biz onların tam yerlerini ve kaç tane yollamış olduğumuzu biliyorduk. Helmar geri gitti, fakat bunun bir yararı olmadı. Babam–" Omuzlarını silkti ve kollarını kavuşturdu. "Onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı."

Banyodan sonra Parsons kurulandı, traş oldu ve Loris'in kendisine verdiği ipek robu giyerek banyodan çıktı.

Loris yatak odasının köşesinde bir koltuğun üzerinde kıvrılmış, ayaklan çıplak oturuyordu. Çin modeli bir pantolon ve beyaz keten bir gömlek giymişti. Kol bileklerinde ağır gümüş bilezikler vardı ve saçlarını arkada at kuyruğu yaparak toplamıştı. Düşünceli ve suskun görünüyordu.

"Mesele nedir?" diye sordu adam.

Başını yukarıya kaldırdı. "Senin gittiğini görmekten üzüntü duyacağım. İsterdim ki..." Birden koltuktan sıyrılıp kalktı ve parmaklan açık mavi pantolonunun yan ceplerinde odayı arşınlamaya başladı. "Doktor, sana bir şey söylemek istiyorum. Fakat bunu yapmamam lazım. Belki başka bir gün." Hızla dönerek, "Hep düşüncelerimdesin. Mükemmel bir insansın," dedi.

Parsons işi benim için güçleştiriyor, diye düşündü. Dayanılmaz derecede güç. O işi yapıp yapamayacağımı kendi kendime soruyorum. Fakat bildiğim kadarıyla başka bir seçenek yok.

Giysileri dolabın bir rafına düzgünce yerleştirilmişti. Onları indirdi.

"Ne yapacaksın?" dedi Loris onu seyrederken. "Yatmayacak mısın?" Onun için hazırlamış olduğu pijamaları gösterdi.

"Hayır," dedi adam. "Biraz daha sonra." Giyindikten sonra, odanın kapısında kararsız kaldı.

"Çok gerginsin," dedi Loris. "Burada, köşkte olmak seni ürkütüyor mu? Helmar'ın içeriye dalacağından korkmuyorsun, değil mi?" Onu geçip – Parsons onun saçlarının ılık kokusunu içine çekti – koridora açılan kapıyı sürgüledi. "Buraya kimse gelemez, burası kutsaldır. Kraliçenin yatak odası." Düzgün beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Rahatına bak," dedi, "bu senin için son fırsat olacak, canım." Uzanıp büyük bir şefkatle onu ağzından öptü.

"Üzgünüm," dedi adam. Sonra kapının sürgüsünü açtı.

"Nereye gidiyorsun?" O anda Loris'in yüzü aydınlandı. "Sen bir şey yapacaksın. Ne yapacaksın? Birden onu geçip kedi gibi yolunu kesti. Gözleri parlayarak, "Gitmene engel olacağım. Helmar'dan öcünü almak istiyorsun, öyle değil mi?" Onu inceledi. "Hayır, bu değil. Fakat ne olabilir?"

Parsons ellerini Loris'in omuzlarına koyarak, onu yana çekti. Kadının güçlü, sağlıklı vücudu ona karşı koydu; Bir an için onun ellerine asıldı ve birden yüzünde anlayış belirdi.

"Aman tanrım," diye fısıldadı. Yüzünden renk gitti; yanık kırmızımsı teni soldu ve Parsons bir an için yaşlı bir kadının bezgin ve perişan yüzünü gördü. "Doktor," dedi kadın. "Lütfen, bunu yapma."

Adam kapıyı açmaya başladı.

Birden Loris onun üzerine atıldı. Adamın etini parçalayıp gözlerini tırmıklayan parmaklarıyla onun yüzüne saldırdı. Parsons içgüdüsel olarak kolunu kaldırdı ve onu geri fırlattı; kadın ona yapıştı, gücü ve vücudunun ağırlığıyla peşinden sürükleyerek onu aşağıya çekti. Beyaz dişleri parladı ve çılgınca adamın ensesini ısırdı. Parsons öteki koluyla onun suratına vurdu ve kadın boğuk bir sesle nefes alarak yere düştü.

Adam hızla odadan koridora çıktı.

"Dur," diye hırladı kadın, arkasından gelerek. Gömleğinden birşey, ince bir metal tüp çıkardı. Adam bunu görür görmez ileriye atıldı. Yumruğu kadının çenesinin kenarını buldu, fakat kadın darbenin şiddetinden kendini kurtar-

dı; gözleri acıyla bulanmıştı, ama düşmedi. Tüp sallandı ve adam onu tutmak için atıldı. Kadın hemen geri çekildi; adam kendine doğru çevrilmiş tübü ve kadının yüzündeki ifadeyi gördü. Acı çeken bir yüz. Kadın kolunu kaldırıp geri çekti ve tüpü hıçkırarak ona fırlattı.

Tüp yere, adamın ayağının yakınma düştü ve yuvarlanarak uzaklaştı.

"Tanrı cezasını versin," diye inledi kadın, elleriyle yüzünü örterek. Döndü, sırtını adama çevirdi. Parsons onu sarsan titremeleri gördü. Kadın yeniden ona doğru dönüp gözyaşları yanaklarından aşağı inerken, "Ne istersen yap," diye bağırdı.

Adam hızla geldikleri yoldan koridoru geçti. Kararmış avluya geldi. Orada hayal meyal metal geminin siluetini gördü. Elinden geldiği kadar çabuk içine girdi ve kapıyı çarpıp kilitledi.

Gemiyi çalıştırabilecek miydi? Oturarak kadranları inceledi. Sonra hafızasını toplayarak, küçük bir şalteri indirdi.

Makina vınladı. Kadranlar döndü. Bir şalteri kapattı ve sonra duraksayarak bir düğmeye bastı.

Bir kadran onun yarım saat geriye gitmiş olduğunu gösteriyordu. Bu ona kadranları baştan sona incelemek ve daha önceki bilgisini tazelemek için yarım saat veriyordu.

Kendini sakinleştirerek, incelemesine başladı.

Zamanda otuz altı saat geriye giderek, makinayı durdurdu. Dikkatle geminin kapısının kilidini açtı ve kapıyı geriye itti.

Ortada kimse yoktu.

Dışarıya çıkarak avludan geçti. Bir balkona atladı ve durup düşündü.

İlk önce Corith'in oklarından birini bulmalıydı.

Yerin altında inerken ilk katta, Corith'in giysisini meydana getirdiği atölyeyi bulabilecekti. Fakat hâlâ orada oklar duruyor muydu? Bir kaçı uzak geçmişte Nova Albion'da kalmıştı. Corith'in göğsünden çıkarmış olduğu, eğer ortadan kaldırılmamışsa, köşkün içinde bir yerlerdeydi.

Corith ikinci kez *aynı* okla mı ölmüştü? O anda hatırla-

dı. O ok parçalara ayrılmıştı, kendisi analiz etmek için çakmaktaşı ucu ve tüyleri çıkarmıştı. Böylece Corith'in ikinci ölümü ilk oktan meydana gelmiş olamazdı, bu ok ötekilerden biri olmalıydı. Bu ikinci ok, birincisi gibi, çıkarılmamıştı. Hiç olmazsa kendisi öyle biliyordu.

Zaman, görünüşe göre gecenin oldukça geç bir vaktiydi. Nerdeyse sabah olacaktı. Yapay olarak aydınlanmış koridorlar ıssız görünüyordu.

Çok büyük bir dikkatle ilk yeraltı katına indi. Bir saat kadar Corith'in oklarından birini boş yere aradı. Sonunda vazgeçti. Şimdi odaların duvarlarındaki saatler beş buçuğu gösteriyordu, birazdan köşk uyanacaktı.

Ok için geçmişe gitmekten başka seçeneği yoktu.

Zaman gemisine dönerek, kendisini içeriye kilitledi ve yeniden kontrollere oturdu.

Bu sefer kendisini ve gemiyi otuz beş yıl geriye götürdü. Loris'in doğumundan önceye. Loris veya Helmar var olmadan önceye. Corith'in uzak geçmişe, o kötü sonuçlanması kaderde olan yolculuğa çıkmasından önce olduğunu umduğu bir zamana.

Yine gece geç vakit gelmişti. Köşkün o döneme ait yeraltı çalışma alanlarını, makina atölyelerini bulmakta hiç güçlük geçmedi. Fakat Corith'in atölyesi beklediği gibi sımsıkı kilitliydi. Girebileceği bir an bulabilmek için zaman gemisini ustaca kullanması gerekti. Fakat sonunda böyle bir an buldu. Atölyenin kapısı sonuna kadar açıktı ve içinde kimse yoktu. Belli bir alete gereksinimi olduğu için Corith ayrılmıştı, uzaklaşan adam bir an için gözüne ilişti ve yakın geleceği inceleyerek onun en az iki saat dönmeyeceğini anladı.

İçeriye girince orada ve burada yan bitmiş giysiler ve bir iş masasının üzerinde bir bufalo kafası buldu. Boyalar, geçmişteki kızılderili kabilelerin fotoğrafları – çevreyi dolaşıp her şeyi inceledi. Bir torna tezgahının yanında Uç ok buldu. Sadece birinin çakmaktaşı ucu takılmıştı. Parsons garip bir duygu ile Corith'in kullanmış olduğu çelik kalemi eline aldı. Odada işlenmemiş çakmaktaşı da vardı. Corith'in rehber olarak kullanmış olduğu Taş Devri el ürünleri üzerine bir

ders kitabını farketti, bir duvara dayanmış olan kalın kitap bir tahta parçasıyla açık tutuluyordu.

İngilizce yazılmış olan bu kitap Kaliforniya Üniversitesi kütüphanesinden çalınmıştı. 12 Mart 1938'de geri verilmesi gerekiyordu, o tarihten sonra ödünç alan kişiye ceza işlemişti.

Tamamlanmış tek okun yerine, Corith'in onun ortadan kaybolmasını kolayca farketmeyeceğini düşünerek, yapım halinde olan başka birini seçti. Kitabı ve bitmiş okları inceleyerek, çakmaktaşının ve tüylerin yerine nasıl konacağını kavradı. Masaya oturup okun yapımını bitirdi. Bu iş bir saatin üstünde vaktini aldı onun. Corith kadar iyi iş yapıp yapamadığını sordu kendi kendine.

Tamamlanmış oku alarak dikkatle atölyeden çıktı ve yeraltındaki kattan rampaya, koridorlardan zaman gemisine yollandı. Onu yine kimse görmemişti; gemiye sağ salim ulaştı ve içine girdi.

Şimdi diye düşündü, başka bir şey kalmadı. Sadece yapılacak işin kendisi. Bunu yapabilir miyim? Yapmalıyım, diye düşündü.

O işi ben çoktan yaptım.

Dikkatle tam zamanı, kendisinin yapmış olduğu ameliyattan sonra Corith'in iyileşmek için yattığı zamanı seçti. Tekrar ve tekrar kadranların ayarlarını kontrol etti. Eğer bu noktada bir hata yaparsa...

Fakat kurşun gibi bir umutsuzlukla bir hata yapmayacağım – yapmamış olduğunu biliyordu.

Oku sarıp gömleğinin içine koydu.

Bu yolculuğun zamanda olduğu kadar mekanda da yapılması gerekiyordu. Corith'in yattığı oda çok iyi korunuyordu, farkına varılmadan ve tanınmadan içeriye giremezdi. Şüphesiz nöbetçiler onu içeriye bırakırlardı, fakat sonra onu hatırlayacaklardı. Odanın içinde, yatağın yakınında ortaya çıkması gerekiyordu.

Şimdi aynı dikkatle gemiyi mekanda yeni bir yere taşımak için kontrolleri ayarlamaya başladı. Her ikisinin, zaman ve mekanın birleşmesi, grafikte bir nokta...

Kontrol levhası vınladı. Kadranlar çalıştı. Sonra aracın kendi kendine çalışan konsolu sustu. Yolculuk bitmişti. Göstergelere göre varmıştı.

Hemen zaman gemisinin kapısını açtı.

Başarmıştı.

Yatağın yanına giden Parsons eğildi. Elindeki zaman saniyelerle sınırlıydı, bekleyemezdi. Oku çıkardı ve ambalajı çözdü.

Yataktaki adam yavaş yavaş nefes alıyordu. İri ve güçlü elleri çarşafların beyazı üzerinde bakır rengi duruyordu. Gür siyah saçları yastığın üzerine yayılmıştı.

Bir defa daha, diye düşündü. Sanki ilk defası ikimiz için de yeterli değilmiş gibi. Titreyerek, okun gövdesini iki eliyle kavrayıp oku yukarıya kaldırdı. Bu şekilde kaburgalarını geçebilir miyim, diye sordu kendi kendine. Evet. Kalbin çevresindeki savunmasız kısım... ameliyatı yapabilmek için onu yarmıştı.

Aman Tanrım, diye düşündü dehşetle. Oku o noktaya, kısa bir zaman önce onardığı o yeni dikilmiş dokuya, saplaması gerekiyordu. Zalim ironi...

Corith'in gözleri titredi. Nefes alışı değişti. Parsons oku tutmuş dururken, Corith gözlerini açtı.

Parsons'u süzdü. Bomboş gözleri ilk önce hiçbir şey görmedi. Sonra yavaş yavaş bilinci yerine geldi. Adamın yorgun yüzünün gevşek hatları değişti ve güçlendi.

Parsons oku indirmeye başlamıştı. Fakat elleri titriyordu; Yeniden başlamak üzere, oku bir defa daha kaldırmak zorunda kaldı.

Şimdi koyu renk gözler onun üzerine çevrilmişti. Corith'in ağzı açılmıştı; adam konuşmaya çalışırken, dudakları geri bükülmüştü.

Otuz beş yıl sonra, diye düşündü Parsons, yaşama bunun için dönmek.

Corith elini çarşafın üzerinden biraz kaldırdıktan sonra yeniden yere bırakıp, "Sen, bir kez daha..." diye fısıldadı.

"Üzgünüm," dedi Parsons.

"Koyu renk gözlerinde kavrayış vardı. Okun farkına

varmış gibiydi. Yeniden sanki onu tutmak istermiş gibi elini kaldırdı. Fakat gözlerini Parsons'dan ayırmamıştı. Hafif bir sesle, "Sen bana karşısın," dedi, "en başından beri." Güçsüz göğsü çarşafın altında kabardı. "Çalışırken beni gözetledin. Bana yalan söyledin. Benim tarafındaymışsın gibi davrandın." O sırada zayıf ve titreyen elleri oka dokundu ve sonra yana düştü. Bilinç kaybolmuştu; Parsons'u şaşkınca, bir çocuğun boş ve kederli bakışıyla süzüyordu.

Ben bu işi yapamayacağım, diye düşündü Parsons.

Bütün yaşantım, ben olan ve savunduğum her şey beni engelliyor. Bu benim kendi ölümüm olsa bile, hatta bu adam uyandığı zaman beni işaret edecek ve bağnaz, paranoyak intikamını alacak olsa bile. Parsons oku indirdi ve sonra onu yere, yataktan uzağa attı.

Kesin ve uyuşturucu bir korku duyuyordu. Bir de yenilgi.

Böylece bu adam işine devam edecek, diye düşündü. Yatağın yanında durup Corith'e bakarken, onu durduracak bir şey yok. Adam çılgının biri. İlk önce beni, sonra gidip bütün öteki düşmanlarını yok edecek. Yine de bu cinayeti İşleyemeyeceğim.

Yataktan geri dönüp zaman gemisine doğru sallanarak yürüdü, içeri girdi ve kapıyı arkasından sürgüledi. Fakat burada güvenlik içinde değilim, diye düşündü. İki saat veya iki bin saat; Corith sağ iken hiç fark etmezdi. Öteki Parsons için de, Loris'le oturup hastasının kendine gelmesini bekleyen daha önceki Parsons için de durum aynıydı.

Artık geçmiş açıklığa kavuşabilir. Neden ve sonucun yeni bir zinciri artık başlayabilir. Yatakta adamın göğsüne oku saplayamadığım o andan itibaren. Onun yaşamasına izin verdiğim zaman. O andan sonra yepyeni başka bir dünya meydana geldi. Çözülerek, kendi dinamik gücüyle kendisini ileriye taşıyarak.

Geminin kontrollerini kapatıp kapıda duraksayarak bekledi. Görecek miyim? diye kendi kendine sordu. Corith kendine geliyor. Karısı, oğlu, kızı ve annesi çevresini almış ve ben de oradayım. Hepimiz hoşnuduz. Sevinçliyiz. Onun

her kelimesini duymak için eğilmişiz.

Seyredebilir miyim?

Garipti... hâlâ orada olması. Yataktan ayrılır ayrılmaz, değişikliğin hemen başlamasını beklemişti. Şimdi vakit geçirmeden bakması gerekiyordu.

Zaman gemisinin kapısını hızla açarak, daha önce yaşamış olduğu sahneye göz attı. İnsanlar yatağın yanında, sırtlan dönük, ona hiç dikkat etmeksizin duruyorlardı. Köşkün ruh kübünün ayrıntılı makinaları, buz paketini çalıştıran pompalar. Daha şimdiden Corith'i buz paketinin içine koymuşlardı; Parsons onların acıyla kıvranan yüzlerini ve tanıdık ortam içinde yüzen adamı gördü. Ok, daha önce olduğu gibi, adamın göğsünde duruyordu. Parsons hemen zaman gemisinin kapısını kapadı. Kadranlara dokundu ve gemiyi bu manzaradan uzak, zamanın içinde rastgele bir yere gönderdi. Onun farkına varmışlar mıydı? Görünüşe göre hayır, oda karmakarışıktı. İnsanlar girip çıkıyorlardı ve kendisi – kendisini ruh kübünün yanında Loris'le birlikte, her ikisini de o andaki şokun etkisi altında yıkılmış olarak görmüştü. Her ikisi de olan şeyi anlayabilme veya açıklayabilme –ve hatta kabul edebilme– durumunda değildiler.

Şimdi de aynı şeyleri hissediyordu.

Sarsılmış bir şekilde, kontrollerin başına oturdu. Böylece o ben değildim, diye düşündü. Onu ben öldürmedim. İkinci defasında bu işi bir başkası yaptı.

Fakat kim?

Kim olduğunu görmek için geri dönmek zorundaydı. O odadan ayrılıp zaman gemisine gittikten sonra başka biri gelmişti. Loris mi? Fakat o süre içinde birlikte olmuşlardı. Helmar haberi getirdiği zaman birlikteydiler. Helmar mı?

Eğer Corith yaşama geri dönerse, Helmar ikinci plana düşecekti. Yaşamında ilk defa. Güçlü babası geri dönüyor... ve Corith kolaylıkla Kurt Kabilesini emri altına alabilirdi, Helmar'ın hiç önemi kalmayacaktı. Veya–

Adım adım, düzenli bir şekilde zaman gemisinin kontrollerini ayarlamaya başladı.

Kapıyı açtığı zaman kimi görecekti? Göreceği şeye karşı

kendini hazırladı. Saniyeleri sayarak, gemiyi kendisinin ayrıldığı anı hemen izleyen zamana getirdi. Arada hiç boşluk olmayacaktı. Olayların bütün akışını izleyebilecekti. Hemen sonra meydana gelmiş olmalı, diye düşündü. Ben çıkar çıkmaz, birisi içeriye girmiş olmalı. Birisi odanın kapısını açıp içeriye süzülmüş. Belki beni gördüler, o adam veya o kadın benim gitmemi bekledi. Kontrolleri kapatarak, ayağa fırladı.

Hemen geminin kapısına koştu, onu açıp odaya baktı. Yatağın yanında iki şekil duruyordu. Bir adam ve bir kadın, Corith'in uzanmış yatan vücudunun üzerine eğilmişlerdi. Adamın kolu yukarıya kalkıp indi, iş bitirilmişti. Çabucak adam ve kadın yatağın yanından uzaklaştılar, sessizce daha şimdiden kaçış halindeydiler. Hiç zaman harcamadılar, hareketleri ustaca ve düzenliydi. Besbelli attıkları her adım uzun zaman önce iyice planlanmıştı. Döndükleri zaman heyecanlı ve gergin yüzleriyle karşı karşıya geldi.

Onları daha önce hiç görmemişti. Hem adam, hem kadın onun için tamamen yabancıydılar.

Gençtiler. Yaşları onsekiz-ondokuzdan fazla değildi, sağlam ve düzgün yüzler, hemen hemen kendisininki kadar açık bir ten. Kadının saçları buğday rengi, gözleri maviydi. Adam biraz daha koyu renkli, daha kalın kaşlı ve siyaha yakın saçlıydı. Fakat ikisinin de düzgün elmacık kemikleri ve benzer çene yapısı vardı, aralarındaki benzerliği gördü. Bakışlarındaki kıvılcımı, uyanıklığı ve aydınlığı. Yüksek bir zeka seviyesini.

Kadın –veya kız– ona Loris'i hatırlatıyordu. Loris'in duruşuna, onun düzgün omuzlarına ve kalçalarına sahipti. Adamın vücudunda da tanıdık hatlar vardı.

"Merhaba," dedi kız.

İkisi birden Kurt Kabilesi'nin gri roblarını giymişlerdi. Fakat amblemleri kurt değildi. Göğüslerinde yeni bir amblem vardı: bir asanın çevresinde dolanan yılanlarla üzerindeki açık kanatlar. Caduceus. Tıp mesleğinin eski işareti.

Oğlan, "Doktor, buradan hemen çıkmalıyız," dedi. "Kız kardeşimin senin geminle gitmesine izin verir misin?" Eliyle

gösterdi ve Parsons kendi gemisinin yanında, tıpkı ona benzeyen, kapısı açık ikinci bir metal küre gördü. "Daha ileriki bir zamanda buluşacağız, Grace yerini biliyor." Koşarak Parsons'u geçip kendi gemisine binerken ona bir an için gülümsedi. Kapı kapandı ve gemi ortadan kayboldu.

"Lütfen, Doktor," dedi kız, onun koluna dokunarak. "Benim kontrolleri çalıştırmama izin verir misin? Ben bu işi daha çabuk yapabilirim, sana açıklamaktansa–" Çoktan onun gemisine binmişti. Parsons suskun bir şekilde onu izledi ve kızın kapıyı arkasından kapamasına izin verdi. Biraz sustuktan sonra Parsons,

"Annen nasıl?" diye sordu.

"Onu göreceksin," dedi kız. "İyi."

"Sizler Loris'in çocuklarısınız," dedi Parsons. "Gelecekten."

"Senin de çocuklarınız," dedi kız. "Senin kızın ve oğlun."

17

Zaman gemisi geleceğe doğru yol alırken, Parsons sonunda Loris'in niçin fikrini değiştirmiş olduğunu anladı. Niçin onun babasını öldürmüş olduğunu bildiği halde Nova Albion'a dönmüş olduğunu.

Olayı izleyen ay içinde kadın gebe olduğunu anlamıştı. Belki geleceğe gitmiş ve çocuklarını görmüştü. Ne olursa olsun, çocukların doğmasına izin vermişti, zigotları çıkarmamış ve daha önceden orada bulunan yüz milyonlarca zigotla karışması için onları gizlice büyük Ruh Kübüne koymamıştı. Bunu anlayınca kadına karşı derin ve alçak gönüllü bir duygu hissetti ve aynı zamanda gurur.

"Erkek kardeşinin adı ne?" diye kıza sordu. Benim kızım, diye düşündü, daha derinleşen bir duyguyla.

"Nathan. O – annemiz bizim adlarımızın senin beğeneceğin adlar olmasını istedi," dedi Grace. Başını kaldırıp onu inceledi. "Bizim sana benzediğimizi düşünüyor musun? Bizi tanıyabilir miydin?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. Bunun hakkında o anda düşünemeyecek kadar çok heyecanlanmıştı.

"Biz seni tanıyorduk," dedi Grace. "Fakat şüphesiz seni görmeyi bekliyorduk. Biz senin yapılması gerekeni yapmak için oraya geldiğini biliyorduk. Biz onu yapamayacağını da biliyorduk." Böylece, diye düşündü, siz gelip o işi benim için yaptınız. İkiniz birden.

Yüksek sesle, "Anneniz bu yaptığınız iş hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

"Bunun gerekli olduğunu anlıyor. Onun Corith'den çocuk sahibi olması doğru olmayacaktı. O zamana kadar çok fazla akraba evliliği olmuştu. Sen buradayken bile bunun farkındaydı. Fakat başka bir seçenek görülmüyordu ve yaşlı hanım – bizim büyük büyükannemiz Nixina – başka

bir şeye izin vermeyecekti. Şüphesiz, o bizim dönemimizde çoktan ölmüş bulunuyor."

"Neden giysilerinizde caduceus amblemi var?" diye sordu Parsons.

"Bu soruyu yanıtlamak için geri dönmeyi beklemeyi tercih ederim," dedi kız. "Böylece biz hepimiz, annem, erkek kardeşim, sen ve ben birlikte olabiliriz." Bütün aile bir arada, diye düşündü Parsons.

"Anneniz size benden bahsetti mi?" diye sordu kıza.

"Oh, evet," dedi kız. "Senin hakkındaki her şeyi anlattı. Seninle yüzyüze olmak için uzun bir zaman bekledik." Ona gülümserken, düzgün beyaz dişleri parladı. Tıpkı Loris'in bana gülümsemiş olduğu gibi, diye düşündü adam.

Tarih kendini tekrarlıyor, diye düşündü.. Bu kız yıllar yılı, bütün yaşamı boyunca, bu ana kadar bekliyor: babasını ilk defa görmek için. Fakat Corith'den farklı olarak, ben saydam bir küp içine gömülmüş değildim.

O ve kızı zaman gemisinden indikleri sırada, Loris onları karşılamaya geldi. Gri saçlı, hoş, orta yaşlı bir kadın... Ellili yaşların ikinci yansında, diye düşündü adam. Hâlâ aynı güçlü yüz ve dik duruş. Kadın elini uzattı ve adam onun gözlerindeki, koyu renkli iri gözlerindeki sevinci gördü.

"Seni son defa gördüğüm zaman seni lanetlemiştim," dedi kadın, boğuk bir sesle. "Özür dilerim, Jim."

"O işi yapamadım," dedi adam. "Oraya gittim, hepsi bu işte." Sonra sustu.

"Benim için bütün bunlar uzun zaman önce oldu," dedi Loris. "Çocuklanmız için ne düşünüyorsun?"

Grace'i kendi yanına çekti, şimdi öteki gemiden Nathan gözükmüştü.

"Hemen hemen ondokuz yaşındalar," dedi. "Sağlıklı ve güçlü görünüyorlar, öyle değil mi?"

Onların üçünü de gözden geçirerek, "Evet," diye kuvvetle onayladı adam. Bu *Corith*'in durumuna çok benziyor, diye düşündü. Eğer o yaşama dönmüş olsaydı. Daha yaşlanmış olan karısı ve varlıklarından haberdar bile olmadığı iki çocuğu ile karşılaşacaktı. "Benim ırksal mirasımla senin-

kinin birleşmesi hoş bir karışım meydana getirmiş," dedi adam.

"Zıtların birleşmesi," dedi Loris. "Gelin, burada oturup konuşabiliriz. Biraz kalabilirsin, değil mi? Kendi zamanına dönmeden önce?"

Kanma, diye düşündü Parsons. O durumu bununla bağdaştırmak ne kadar zor. Burada gördüklerim göz önüne alınırsa. Geçen yirmi yıl içinde Kurt Köşkü görünüşte değişmemişti. Aynı koyu renkli, çok büyük ve yaşlı kirişler. Geniş merdivenler. Onu çok etkilemiş olan taş duvarlar. Bu yapı çok uzun bir zaman ayakta kalmaya devam edecekti. Çevresindeki alan da aynı kalmıştı. Çimenlikler ve ağaçlar, çiçek yatakları.

"Stenog, Drake rolünde on yıl kadar kaldı," dedi Loris. "Babam ikinci bir deneme yaparsa diye. Stenog'un bizim durumumuzu bilmesine imkan yoktu. Corith'in hâlâ bir cinayete kalkışabileceğini sanıyordu, fakat babam gömüleli yirmi yıl kadar olmuştu. Onu yaşama döndürmek için başka bir girişime kalkışmadık. Nova Albion'dan dönüşümüzden az sonra Nixina öldü ve o olmayınca sürükleyici gücün büyük kısmı ortadan kayboldu."

Hepsinin ardındaki güç, diye düşündü Parsons. Kendisini yeniden doğan eski bir ırkın kahramanı olarak hayal eden, kurumuş, küçük yaşlı bir kadının vahşi ve acımasız planlan.

"İstilacı beyazların en belirgin örneği olan seçtiğimiz adamın aslında kendi zamanımızdan bir kişi olduğunu keşfetmek bizim için öldürücü bir darbe oldu," dedi Loris. "Bizim kültürümüzde doğmuş ve onun değerlerine bağlı olan Stenog bizim kültürümüzü korumak için geçmişe gitti. Yani, kültürümüzün destekleme işini üzerine aldığı tarafını. Bildiğin gibi, bizim kabilemiz onların doğum veya ölüm sistemine uymuyor."

Ekledi, "Sana bunun hakkında söylemem gereken bazı şeyler var, Jim." Daha sonra, dördü birlikte bir arada kahve içtiler.

"Caduceus nedir?" diye sordu Parsons. O ana kadar bazı şeyleri sezmeye başlamıştı.

Kızı yanıtladı, “Senin geçtiğin yoldan gidiyoruz, efendim.”

“Bu doğru,” dedi Nathan heyecanla. “Bu hâlâ yasadışı, fakat uzun zaman için değil – bir on yıl içinde bunun kabul edilebileceğini biliyoruz. Geleceğe baktık.” Genç yüzü gurur ve kararlılıkla parlıyordu. Parsons ailenin fanatikliğinin bir parçasını, neye mal olursa olsun başarma arzusunu gördü. Fakat bu delikanlıda gerçeği daha sıkı bir kavrayış vardı. O ve kızkardeşi dünyanın gerçek durumundan çok fazla uzak değildiler, paranoyaya benzeyen hayaller ortadan kalkmıştı. Parsons hiç olmazsa onların kalkmış olduğunu umuyordu.

Bakışlarını çevirerek Loris’i inceledi. Daha yaşlı bir Loris’i.

Loris onları çekip çevirebilir mi, diye düşündü. Corith’in yatağının yanındaki delikanlı ve kızın hayali zihnine saplanmıştı. Bir kaç saniyede tamamlanmış hızlı hareket; kendisi o işi yapamamıştı, bu yüzden onun yerine çocukları yapmışlardı. Çünkü bunun yapılması gerektiğine inanıyorlardı. Belki de haklıydılar. Fakat–

Caduceus’lan göstererek, “Sizin şu yasadışı grubunuz hakkında bir şeyler bilmek isterdim,” dedi Parsons.

Delikanlı ve genç kız, coşku dolu ve sabırsızlıkla birbirlerinin sözlerini keserek, yaptıklarını ortaya döktüler. Loris sessiz kalarak, Parsons’un çözemediği bir ifadeyle onları seyrediyordu. Ona söylediklerine göre mesleklerinde (böyle adlandırıyorlardı) yüzkırk civarında üye vardı. Bazıları hükümet tarafından yakalanmış ve Mars’ın hapishane kolonilerine sürülmüştü. Grup, cenazecilik işinin sona ermesini, doğal doğumun yeniden başlamasını – hiç olmazsa, kadınların gebe kalma, doğum yapma veya eğer isterlerse zigotlarını ruh kübüne verme özgürlüğünü isteyen kışkırtıcı propaganda yapıyordu. *Seçme* hakkı.

Buna temel olarak genç erkeklerin zorunlu kısırlaştırılmasının sona erdirilmesini de istiyorlardı. Çocukların anlattıklarını kesen Loris, “Biliyorsun ben hâlâ baş rahibeyim,” dedi. “Kısırlaştırma kurumunun elinden az sayıda erkeği

– çok değil, fakat bize umut verecek kadar yeterli sayıda – kurtarabildim."

Parsons, belki fanatik olmaları gerekiyor, diye düşündü. Zorunlu kısırlaştırmayla, mahkeme edilmeden sürgüne yollanmayla ve felaket *Shupo'larla* mücadele edilen böyle bir dünyada. Her şeyin temelinde ölümle ilgili adetleri var. Öyle bir sistem ki geleceğin uğruna, bireyin yok edilmesine dayanıyor.

Bu sistemin üstün tarafları, iyi yönleri ne olursa olsun.

"Sanırım, burada kalabilmen için bir şans yok," dedi Grace. "Annemle ve bizimle birlikte."

Parsons sıkıntı içinde yanıtladı, "Sizin bilip bilmediğinizi bilmiyorum, ama kendi zamanımda bir karım var." Adam yüzünün kızardığını hissetti, fakat çocukların hiçbiri sıkılmış veya şaşırmış görünmüyordu.

"Biliyoruz," dedi Nathan.

"Bir çok kereler seni görmek için geri gittik. Daha küçük yaştayken bizi annem götürmüştü, bunu yapmaya razı etmiştik onu. Karın çok hoş biri."

Loris işini bilir bir ses tonuyla, "Gerçekçi olalım," dedi. "Jim, zamanın bu noktasında benden yirmi yaş daha genç." Fakat kadının gözlerindeki bir şey, bir güven duygusu, Parsons'u kadının aklından neler geçtiğini düşünmeye şevketti.

Benim hakkımda bildiği önemli bir şey mi var, diye kendi kendine sordu. Benim bilmeme imkan olmayan bir şey? Zaman yolculuğu gemisini istedikleri her amaç için kullanıyorlar.

"Jim, senin niçin bu kadar endişeli olduğunu biliyorum," dedi Loris, alçak bir sesle. "Sen onları babamı öldürürken gördün. O işi niçin yapmış olduklarını sana söylemek istiyorum. Sen ailenin manyak fanatikliğinin bir sonraki kuşakta kendini göstermiş olmasından korkuyorsun. Yanlışın var. Onlar Corith'i senin hayatını kurtarmak için öldürdüler. Eğer o yaşasaydı, seni ortadan kaldıracaktı; ben bunu biliyordum. Çocuklar da biliyordular. Onlar senin o işi yapamadığını gördüler ve bu yüzden sana daha çok hayran oldular. Bu mümkün olabilecek en yüksek ahlaki davranıştı.

Fakat senin hayatın başına bir şey gelmesine izin vermeyecek kadar değer taşıyordu onlar için. Onların bütün dünya görüşü, onlara senin hakkında söylediğim ve onların kendilerinin görmüş oldukları şeylere dayanmaktadır. Sen, kendi değerler sisteminle, insani ahlakınla, başkalarına karşı olan duygularınla onları şekillendirdin. Mesleğin yoluyla da sen bu toplumu değiştireceksin. Kendin burada olmasan bile."

Bir süre için hiçbiri konuşmadı.

"Sen bu toplum için güçlü ve tartışılamaz bir ders oldun," dedi Loris.

Parsons bu söze verecek bir karşılık bulamadı.

"Senin mesleğin de öyle oldu," dedi Loris.

"Teşekkürler," dedi adam sonunda.

Üçü birden ona büyük bir şefkat ve sevgiyle gülümsediler. Benim ailem, dedi kendi kendine. Bu çocuklarda, Loris ve benim en iyi taraflarımız bir araya gelmiş.

"Artık kendi zamanına gitmek istiyor musun?" diye sordu Loris, o başkalarına karşı düşünceli, olgun tavrıyla.

Parsons başıyla onayladı, "Sanırım, gitmeliyim," dedi. Yıkıcı ve kasvetli bir hayal kırıklığı çocukların yüzünde belirdi. Fakat hiçbir şey söylemediler. Durumu kabullendiler. Daha sonra, Loris, Parsons ile biraz yalnız kalabilmek için, Grace ile Nathan'ı gönderdi.

Parsons açıkça sordu, "Buraya bir daha gelecek miyim?"

Loris soğukkanlılıkla yanıtladı, "Sana söylemeyeceğim."

"Fakat biliyorsun."

"Evet," dedi kadın.

"Niçin bana söylemiyorsun?"

"Kendin için seçim yapma gücünden seni mahrum bırakmak istemiyorum. Eğer sana söylersem, bu önceden tayin etmek olurdu. Karar senin hakimiyetinden çıkardı. Fakat şüphesiz bu hâlâ senin seçimin olacak – tıpkı babamı öldürmemek senin seçimin olduğu gibi.

"Seçimin gerçekten olduğuna inanıyor musun? Bunun bir aldatmaca olmadığına?"

"Onun otantik olduğuna inanıyorum," dedi kadın. Aldığı bu yanıtı üstelemedi. "Bununla birlikte," diye sürdür-

dü kadın, “bir konuda hiç seçeneğin yok. Onu biliyorsun – yapılması gereken o şeyi. Şüphesiz bunu kendi zamanında olduğu kadar, burada da yapabilirsin.”

“Öyle,” dedi adam.

“Fakat orada yapmayı tercih ederim.” Loris ayağa kalkarak, “Seni geri götüreceğim,” dedi. “Gitmeden çocukları bir kere daha görmek ister misin?”

Adam düşünerek durakladı. “Hayır,” diye karar verdi. “Geri dönmem gerektiğini hissediyorum. Eğer onları yeniden görürsem, belki geri dönmem.”

Loris açıklama yapan bir tonla, “Onların bütün yaşam süresince sensiz kaldık. Fakat senin için ancak bir saat kadar vakit geçmiş oldu. Eğer bize dönmeye karar verirsen, bu senin için yirmi yıllık bir süre sonunda olacak. Fakat–” Gülümsedi. “Bizim için bu olay belki önümüzdeki bir iki gün içinde olacak. Anlıyor musun?”

“Beklemek zorunda kalmayacaksınız,” dedi adam.

Loris başıyla onayladı.

“Ne kadar garip,” dedi adam. “Tarihte iki ayrı zaman bölümünde iki ayrı aileye sahip olmak.”

“İki ailen olduğunu mu düşünüyorsun? Ben ortada sadece bir tane görüyorum. Burada çocuklarla birlikte. Kendi zamanında bir karın var, fakat bir ailen yok.” Gözleri tanıdık bir ateşle parlıyordu.

Parsons, “Sen birlikte yaşamak için zor birisi olurdun,” dedi. Yan şakacı, fakat oldukça ciddi bir tavırla konuşmuştu.

“Zaman içinde zor bir dönem bu,” dedi Loris. Parsons’a göre tartışılmayacak kadar doğru bir düşünceydi bu. Zaman gemisine doğru yürürken Loris, “Buradaki problemler seni korkutur muydu?” diye sordu.

“Hayır, senin korkmayacağını biliyorum. Sende korku diye bir şey yok. Bize epeyce yardımın dokunabilir.”

Gemide, kapıyı arkalarından kapattıktan sonra Parsons sordu, ”Helmar ne yapıyor? Hâlâ buralarda mı?”

“Hükümet tarafına geçti, onlarla birleşmek için,” dedi Loris. Bu durum adamı şaşırtmadı.

“Ya Jephte?”

"O burada bizimle birlikte. Fakat inzivaya çekildi. Çok güçsüzieşti; yaşlılık döneminde, Nixina'nın gücüne sahip değil." Loris kontrolleri açtı.

En sonunda kendi zamanına geri dönüyordu. "Korkarım araban parçalandı," dedi kadın. "Kepçe seni kaldırdığı zaman. O zaman gerekli deneyime sahip değildik."

Parsons, "Zararı yok." diye yanıtladı. "Sigortam var." Bir kere daha eğitici levhalı otoyol. San Francisco'ya doğru giden arabalar, ve diğer tarafta Los Angelos'a yönelmiş trafik. Yolun kıvrımında, kamu yollan idaresi tarafından iki şerit arasına kilometreler boyunca dikilmiş olan çiçekleri koklayarak, kararsızca durdu. Sonra yürümeye başladı. Yorgun argın yürürken ve arabalardan birinin durup durmayacağını düşünürken –bu otomatik ışından ayrılmak demekti– önünde kendisini bekleyen işi düşündü. Onu hemen yapmak zorunda değildi, aslında bu iş için önünde uzun yıllar vardı.

Yaşam süresinin çoğu. Evini, onu son defa görmüş olduğu gibi, ön verandada duran Mary'i düşündü. Onun el sallayan, yeşil pantolonu içinde şuh ve taze hayalini... ofisine gitmek üzere yola çıkmış olduğu zaman, sabahın erken saatinde güneş ışığında parlayan saçlarını. Onu gördüğüm zaman ne hissedeceğim, diye kendi kendine sordu. *Geleceğe ne kadar zaman sonra geri döneceğimi merak ediyorum.*

Loris ile iletişim kurmak için ikisi arasında bir yöntem kararlaştırılmıştı. Ne kadar kolay olacaktı bu iş... Bir araba yavaşladı, yolu bıraktı ve kıvrımda durdu.

"Makina sorunu mu?" diye sordu sürücü.

"Evet," dedi Parsons.

"San Francisco'ya götürürseniz, teşekkür borçlu olurum." Bir az sonra binmişti, araba hareket edip ışınla yeniden birleşti.

Sürücü kibarca, fakat meraklı bir şekilde, "Üzerinizdeki giysiler oldukça tuhaf," dedi.

Parsons kendi zamanına başka bir dünyaya ait giysilerle gelmiş olduğunu anladı. Gri alet çantasını da bir yerlerde bırakmıştı. Bu sefer çanta gerçekten kaybolmuştu. İlerde San Francisco'nun çevresini saran sanayi kuruluşları göründü.

Otoyolun altından fabrikaların, yolların, kulelerin ve kulübelerin geçip gitmesini seyretti.

Malzemeyi nereden bulacağım, diye kendi kendine sordu. Onu nereye koymalıyım? Fakat besbelli yerleştirmek bir sorun değildi: onu bulmuştu ve önemli olan şey buydu. İşi kendim yapabilir miyim, diye düşündü. Daha önce taşla hiçbir şey yapmamıştı. Şüphesiz, yazı doğrudan doğruya madenin üzerine kazılmıştı. Belki pratik yaptıktan sonra, bu işi yapabilirdi; bu işi yapmak için birisini tutmaya gerek kalmayabilirdi.

Eğer yapabilirsem, diye karar verdi, bunu ben yapmak istiyorum. Hiçbir şeyin eksik kalmadığına emin olmalıyım. Ne de olsa, yaşamım buna bağlı. Burada kendi zamanında levhanın ortaya çıkmasını görmek ilginç olacaktı. Gelecekte, sayısız yüzyıl sonra, karşısına çıkmış olan aşınmış ve harap olmuş anıtla karşılaştırılacak olursa...

Fakat iyi başarılmış ve bu dünyada diğer bütün yaptıklarından daha fazla varlığını sürdürecek olan bir eser. Belki gömülmesi daha iyi olur, diye düşündü. Gözden uzak, toprağın derinliğine saklanmış olarak. Ne de olsa, çok uzun bir zaman ona gerek olmayacaktı.

Tam bir kör terörün ağına düşmüştü. Bir dakika önce yıllardır gidip geldiği caddelerden geçerek işine gidiyordu. Şimdiyse yüzyıllarca sonrasındaydı. Neredeydi? Niçin buradaydı? Dr. Jim Parsons birden yeni bir dünyada değil tümüyle yeni bir zamanda olduğunu farketti. Kartların kabile şefi onu son derece tehlikeli bir görev için seçmişti. Peki nasıl kurtulacaktı. Kendi çağına geri dönebilecek miydi?